

Cô Nàng Bí Ẩn

Contents

Cô Nàng Bí Ẩn	2
1. ~ Chương 1: Akina Yuumi~	2
2. ~ Chương 2: Kiyoshi Kaze~	3
3. ~ Chương 3: Ryouji Hasu~	5
4. ~ Chương 4: Vũ Hội (phần 1)~	6
5. ~ Chương 5: Vũ Hội (phần 2) ~	7
6. ~ Chương 6: Vũ Hội (phần 3) ~	9
7. ~ Chương 7: Thân Thế ~	11
8. ~ Ngoại Truyện 1: Lời Tác Giả~	13
9. ~ Chương 8: Chiến Đấu ~	14
10. ~ Chương 9: Không Thể Quên ~	15
11. ~ Ngoại Truyện 2: Phông Vần ~	18
12. ~ Chương 10: Định Mệnh ~	20
13. ~ Chương 11: Thiên Tài ~	22
14. ~ Chương 12: Tình Huống Éo Le (phần 1) ~	24
15. ~ Chương 13: Tình Huống Éo Le (phần 2) ~	25
16. ~ Chương 14: Mục Tiêu ~	27
17. ~ Chương 15: Khóc (phần 1) ~	28
18. ~ Chương 16: Khóc (phần 2) ~	30
19. ~ Chương 17: Làm Bạn Gái Anh Nha? ~	32
20. ~ Chương 18: Đêm Ấm Ấp ~	34
21. ~ Chương 19: Sốt ~	37
22. ~ Chương 20: “chụt” ~	39
23. ~ Ngoại Truyện 3: Các Thế Giới ~	43
24. ~ Chương 21: Tâm Điểm Của Sự Chú Ý ~	45
25. ~ Chương 22: Kế Hoạch ~	47
26. ~ Chương 23: Ngủ ~	50
27. ~ Ngoại Truyện 4: Chuyện Ở Bar ~	53
28. ~ Chương 24: Rắc Rối ~	56
29. ~ Chương 25: Tha Thứ ~	59
30. ~ Chương 26: Giáng Sinh ~	63
31. ~ Chương 27: Giáng Sinh + Sinh Nhật = ? ~	66
32. ~ Chương 28: Trả Thù - Lần 1. Nariko Nishi ~	68
33. ~ Chương 29: Học Sinh Mới ~	72
34. ~ Chương 30: Trả Thù - Lần 2. Đa Nhân Cách ~	75
35. ~ Chương 31: Lạnh Nhạt ~	79
36. ~ Chương 32: Rokudo Raiden ~	81
37. ~ Chương 33: Xin Lỗi ~	84
38. ~ Chương 34: Lý Do ~	87
39. ~ Chương 35: Trả Thù - Lần 3 (phần 1) ~	91
40. ~ Chương 36: Trả Thù - Lần 3 (phần 2) ~	94

41. ~ Chương 37: Trả Thù - Lần 3 (phần 3) ~	97
42. ~ Chương 38: Trả Thù - Lần 3 (phần 4) ~	99
43. ~ Chương 39: Bất Ngờ ~	102
44. ~ Chương 40: Nếu 1 Ngày... ~	105
45. ~ Chương 41: Một Màn Hoành Tráng ~	109
46. Thông Báo!!!!!!!!!!!!	114
47. ~ Chương 42: Chia Tay (phần 1) ~	114
48. ~ Chương 43: Chia Tay (phần 2) ~	118
49. ~ Chương 44: Chia Tay (phần 3) ~	121
50. ~ Chương 45: Nhớ... ~	125
51. ~ Chương 46: Hứa Hôn... Sao?... ~	128
52. ~ Chương 47: Mẹ Chồng - Nàng Dâu ~	132
53. ~ Chương 48: Đám Cưới Giấu Mặt (phần 1) ~	135
54. ~ Chương 49: Đám Cưới Giấu Mặt (phần 2) ~	140
55. ~ Chương 50: Happy Ending - Mở Đầu Cho Những Rắc Rối ~	143

Cô Nàng Bí Ẩn

Giới thiệu

Akina, một cô gái có khuôn mặt đẹp tựa thiên thần nhưng lại vô cùng bí ẩn và khó hiểu, tình cờ gặp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-bi-an>

1. ~ Chương 1: Akina Yuumi~

Gió nhẹ thổi qua làm tán lá cây phượng vĩ với từng chùm hoa đỏ thắm khẽ đung đưa theo khúc nhạc của mùa hè đang dần đến gần, với tiếng kêu của chú ve sầu, tiếng nắng rớt trên ngọn cỏ hay tiếng cười đùa của lũ học sinh trong ngôi trường chuyên Sojika của miền Nam đất nước Sakura.

Trong khung cảnh ấy, một cô gái đang ngồi bên khung cửa sổ với mái tóc đen dài óng ả, gọn sóng một cách tự nhiên, khuôn mặt tựa như một thiên thần: làn da trắng không tì vết, đôi môi mọng nước màu hồng cam, sống mũi cao dọc dừa, đôi má ửng hồng dưới cái nắng sớm ấm áp, đặc biệt nhất là đôi mắt của cô, một đôi mắt đen láy sâu thẳm thẳm, đầy vẻ khó hiểu nhưng lại làm say đắm lòng người.

Đẹp như thế nhưng cô không hề giống bao đứa con gái bánh bèo vô dụng khác. Bằng chứng là trên mặt bàn ở cuối lớp nơi cô đang ngồi, đặt một cuốn sách dày cuôi. Đó là cuốn sách “Bách khoa toàn thư” cô mới vừa mượn của thư viện vào chiều hôm qua, vậy mà bây giờ cô đã đọc gần hết. Bao nhiêu sách của thư viện đã được cô đọc như... ăn tươi nuốt sống trong năm đầu tiên lên cấp 3 và đây là cuốn cuối cùng.

Thầy giáo chủ nhiệm nghiêm khắc với khuôn mặt đầy những nếp nhăn và mái tóc đã ngã bạc đi vào lớp. Tất cả học sinh đều vội vàng trở về chỗ ngồi của mình. Thầy để cặp lên bàn, rồi đưa mắt nhìn toàn thể

thành viên lớp 10A và đồng dạc thông báo:

- Như thường lệ của trường chúng ta, sau khi thi cuối học kì, sẽ có một vũ hội được tổ chức. Và trong vũ hội này toàn thể học sinh sẽ bầu ra Queen và King, những người đứng đầu về học tập, cũng như nhan sắc của toàn trường...

Nói đến đây, lũ học sinh lớp 10A nhao nhao lên như cái chợ, người nào cũng mong chờ tới vũ hội, một phần vì mong muốn làm Queen hay King, còn một phần vì đây là dịp đặc biệt để bày tỏ tình cảm của mình, gửi lời mời tới người mình thích để bắt cặp khiêu vũ ở vũ hội truyền thống trường Sojika.

Ai ai cũng chạy tới chạy lui, quay xuống sau, chồm ra đằng trước, nói chuyện rôm rả, nhưng hình như chẳng có âm thanh nào lọt được vào tai của cô gái ngồi cuối lớp, cạnh cửa sổ, người đang cầm cúi đọc sách.

Sau một hồi quan sát cảnh náo loạn nơi đây mà chỉ biết lắc đầu, thầy chủ nhiệm cất tiếng nói tiếp:

- Và... cũng như thường lệ, các giáo viên từng khối đã họp và chọn ra các ứng cử viên Queen và King của từng khối. Ứng cử viên King lần này của khối mình là bạn Ryouji Hasu lớp 10B, người đứng thứ hai toàn khối, còn lớp mình may mắn có 1 ứng cử viên Queen, cũng chính là người đạt điểm cao nhất khối. Đó chính là bạn... Akina Yuumi của chúng ta.

Thầy hướng ánh mắt đến cái bàn ở gần cửa sổ ở cuối lớp, làm hàng chục con mắt cũng dõi theo. Những nữ sinh thì nhìn Akina bằng ánh mắt ghen ghét, còn những nam sinh thì nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Nghe nhắc đến tên mình, Akina, người đang chăm chú vào cuốn sách dày cuôi ngược lên, ngơ ngác nhìn những ánh mắt của mọi người mà chẳng hiểu mô tê gì cả.

Thầy giáo như đã biết tính cách của cô: hễ cô mà đã đọc sách thì sẽ không chú ý gì đến xung quanh, thầy liền ôn tồn nói lại:

- Akina, em được chọn để làm ứng cử viên Queen năm nay của khối mình.

Akina dường như đã hiểu ra mọi chuyện, buông 1 tiếng thở dài và hờ hững nói, giọng nói nghe nhỏ nhẹ, trong trẻo nhưng lại đượm buồn:

- Vậy sao...

Rồi cô lại cúi đầu và chăm chú đọc sách. Điều này khiến bao con mắt hình viên đạn đang nhìn cô như rục rữa. Kệ, Akina đâu có thèm quan tâm. Cô chỉ cảm thấy thật chán chường vì suốt ngày cứ bị nổi bật bởi vẻ đẹp bên ngoài của mình. Cô chỉ muốn kết bạn thôi, nhưng với những ánh mắt căm phẫn đó thì ai làm bạn với cô cơ chứ.

Akina nhẹ nhàng đóng quyển sách lại, cô đã đọc xong. Cô đưa mắt thờ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ và buông nhẹ câu nói:

- Vũ hội... ư?...

Hết chương 2

2. ~ Chương 2: Kiyoshi Kaze~

“Reng... Reng... ”

Tiếng chuông reo vang báo hiệu tiết sinh hoạt chủ nhiệm đã kết thúc, cũng là để báo hiệu cuộc cãi vã, giành giật người yêu thường nhật của đám con gái lớp 11A đã bắt đầu.

- Kaze là của tao!

- Không, của tao mới đúng! Hôm trước anh ấy đã hôn má tao đó!

- Mà y tưởng chỉ có mày được hôn hả? Hôm qua anh đã hôn môi tao đó!

- Kiyoshi là của duy nhất chỉ một mình tao thôi!
- A! Mà dám cả gan gọi anh ấy bằng tên luôn hả con kia!
- Tao đập mày chết ngay bây giờ!
- Kaze, anh hãy nói là anh yêu em đi!
- Nói với em nữa, Kiyoshi

~Những vụ cãi lộn, tranh giành xảy ra với một con số không thể tưởng tượng nổi, và phạm vi không chỉ trong lớp 11A hay là chỉ khối 11, vậy ai là người đã gây ra tình trạng như thế này?

Lúc nào cũng vậy, ở giữa cuộc cãi lộn luôn là một chàng trai, cao ráo, mái tóc đen, bù xù nhưng lại tạo vẻ tự nhiên cho khuôn mặt điển trai với đôi môi dày quyến rũ, làn da rám nắng và đôi mắt màu cafe hút hồn làm tan chảy bao trái tim của nữ sinh trường Sojika. Chàng trai ấy tên là Kiyoshi Kaze, một chàng hotboy giàu có, con của ông chủ tập đoàn Kaze lớn nhất đất nước Sakura.

Kiyoshi luôn đứng giữa ngắm nhìn những cô nữ sinh tranh giành chính mình và mỉm cười, một nụ cười ranh mãnh.

Kiyoshi đã gặp và چرا cảm bao thế hệ thiếu nữ từ khi còn nhỏ đến giờ. Không có một mỹ nhân nào thoát khỏi con mắt của anh, và cũng không có một trái tim nào thoát khỏi sự quyến rũ của anh.

Nhưng, Kiyoshi biết 1 điều: những người con gái đã đi qua cuộc đời anh chỉ biết nghĩ đến tiền bạc và danh vọng, không một ai thật sự yêu anh đến một chút. Anh coi họ như cỏ rác, như một món đồ chơi hỏng rồi thì bỏ. Và anh cũng chưa thật sự biết đến tình yêu thật sự là gì.

Giữa khung cảnh hỗn loạn đó, chợt Kiyoshi hướng ánh mắt vui vẻ về phía hành lang bên ngoài, bắt gặp bóng dáng của một người con gái đang vội vàng đi về phía khu lớp 10. Anh chưa từng thấy người con gái này trước đây, ắt hẳn cô ấy hay ngồi lì trong lớp, ít ra ngoài lắm đây. Kì lạ thay, anh không thể nào rời mắt khỏi cơ thể với 3 vòng hoàn hảo đó, khỏi gương mặt tựa thiên thần kia và đặc biệt là đôi môi mọng nước màu hồng cam ấy.

Như cảm thấy kì lạ, cô nàng ấy quay sang nhìn vào phòng học lớp 11A, bắt gặp hình ảnh đàn chị đang cãi vã, đánh nhau để tranh giành người yêu. Và rồi cô ấy hướng ánh mắt về giữa đám đông ấy, mắt nhìn thẳng mắt Kiyoshi.

... Mắt chạm mắt ...

Tim Kiyoshi lỡ 1 nhịp. Anh phải ngăn mình để thốt lên tiếng: Ôi! Một thiên sứ giáng trần. Trong cuộc đời anh, chưa bao giờ anh gặp một người con gái đẹp như vậy. Đôi mắt đen sâu thăm thẳm kia đang nhìn xoáy vào anh, khiến anh cảm giác như mình bị hút vào đấy trong 1 giây.

Người con gái ấy chỉ quan sát xem chuyện gì đang xảy ra, rồi cô lại nhanh nhẹn bước đi như ban đầu. Đôi chân thon dài trắng trẻo thoăn thoắt đi trên hành lang đầy nắng. Một hình ảnh thật đẹp làm sao! Kiyoshi ngó người ra trong vài giây, và rồi bắt gặp ở mình 1 cảm giác hồi hận vì không chạy theo cô gái ấy...

Kiyoshi vội vã lao ra như cơn gió, bắt chập những tiếng í ới gọi theo của lũ con gái lớp anh. Nhưng ra đến đầu hành lang, ngó nghiêng ngó dọc vẫn chẳng thấy cô gái ấy đâu. Bất lực, anh chậm chậm đi vào lớp, trong đầu không ngừng nghĩ:

Đôi mắt ấy... Thật là một cô nàng bí ẩn...

Suốt buổi học hôm ấy, hay là cả sau khi về đến căn hộ của mình, Kiyoshi vẫn không dứt được hình ảnh về cô gái ấy ra khỏi đầu, và cuối cùng anh đi đến một quyết định:

Mình phải tìm ra và của cho bằng được cô gái ấy!

Hết chương 2

3. ~ Chương 3: Ryouji Hasu~

Akina, nữ chính của chúng ta, đang vội vàng đi dọc hành lang. Điểm đến là lớp 10B. Lý do cô cần đến đó một cách nhanh nhất là để gặp Ryouji Hasu, người đã được chọn làm ứng cử viên King năm nay và kiêm luôn nhân vật bạn trai tạm thời của cô nàng Akina này.

Đây là một trong những lần hiếm hoi Akina ra khỏi lớp. Nguyên nhân là vì chuyện như thế này cứ tiếp tục xảy ra: xuyên suốt chặng đường từ lớp 10A đến lớp 10B, từ đầu hành lang đến cuối hành lang, Akina phải đi qua khu lớp 11 đông đúc. Cô liên tục nghe những lời khen ngợi, làm quen, mời mọc:

- Cô em xinh thế!
- Đi chơi với anh nhá!

...

Cô cố gắng bước thật nhanh về phía lớp bạn trai mình đang học. Đáng ghét! Tại sao lại cứ phải như vậy cơ chứ! Cô bỏ ngoài tai những lời ấy và cứ bước tiếp. Không thèm nhìn ai cả.

Cô chỉ dừng lại đôi chút khi trông thấy sự việc kì lạ: đàn chị của mình đang cãi vã um sùm, đánh nhau nữa cơ chứ. Nghe đâu nguyên nhân là vì trai, Akina nhìn vào lớp và bắt gặp một anh lớp 11 nhìn cũng đẹp trai đang ngồi nhìn đám nữ sinh và cười, một nụ cười ranh mãnh. Có vẻ anh ta là kẻ đã gây ra hiện tượng này. Kê, Akina không phải là loại gái hám trai, cũng không phải là loại người thích xía vào chuyện của người khác, nên cô rời mắt khỏi anh trai ấy và vội vã bước tiếp. Cô không muốn để mất thời gian quý báu của giờ ra chơi này.

Ryouji Hasu, học lớp 10B đang đứng ở cuối hành lang. Thân hình cao 1m75 của anh dựa vào lan can đầy nắng. Tay đút túi quần, tai đeo tai nghe nhưng vẫn để âm thanh bên ngoài lọt vào. Đôi mắt khép hờ, gương mặt với làn da trắng trẻo lộ vẻ vui sướng. Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi lên mái tóc nâu được chải chuốt gọn gàng của anh làm hình ảnh về người con trai ấy đẹp vô cùng. Anh đang nghĩ đến chuyện cùng Akina đến dự vũ hội với vai trò là hai ứng cử viên King và Queen cho khối 10, anh không thể ngăn được cảm xúc của mình khi nghĩ về hình ảnh lúc anh cùng Akina khiêu vũ trong khúc nhạc nhẹ nhàng, King và Queen thống lĩnh vũ hội, anh còn làm say đắm bao cô nữ sinh trường Sojika.

Chàng trai Ryouji của chúng ta là thể loại người vui vẻ, hoà đồng bên ngoài. Ấy là tính tốt của anh. Ngược lại, anh là người có sở thích chiếm hữu, một khi anh có cái gì rồi thì không bao giờ anh muốn nó rơi vào tay kẻ khác cả, kể cả Akina.

Bởi thế nên khi thấy Akina đi băng băng qua dòng người với những tiếng gọi í ới, chọc gái theo sau, Ryouji không khỏi bực mình. Vẻ vui sướng trên mặt cậu biến mất, thay vào đó là một vẻ bực nhọc thấy rõ.

Akina vừa đưa bàn tay trắng trẻo lên lau mồ hôi vừa nở nụ cười dịu dàng và nói:

- Ryouji à, mình nghe nói cậu được chọn làm ứng cử viên King kì này, thiệt là tốt quá!

Akina quen Ryouji từ khi học cấp 2, và 2 người bắt đầu quen nhau từ đầu năm ngoái.

- Ừm - Ryouji bực nhọc thấy rõ, trả lời.
- Ryouji, cậu sao vậy? Cậu giận mình vì chuyện gì hả? - Akina trông thấy vẻ bực mình trên khuôn mặt của Ryouji, liền lo lắng hỏi.
- À,... Ừ... Không có gì đâu - chợt thấy mình giận vô lí, Ryouji chối phăng và chuyển sang bộ mặt vui vẻ. Anh sợ khi mất Akina thì anh sẽ mất luôn thành tích học tập cao ngất của mình, do Akina đã dạy kèm cho anh trong 1 năm qua, đồng nghĩa với việc không được ứng cử làm King năm sau nữa. Anh sợ mất Akina là mất đi một thiên thần. Anh cảm thấy mình có lòng ham muốn mãnh liệt với cơ thể với 3 vòng hoàn hảo ấy, nhưng anh phải cố kiềm lại vì đây vẫn còn trong khuôn viên nhà trường. Anh chỉ có lòng ham muốn, chiếm hữu Akina thôi, anh còn không biết thật sự mình có yêu cô ấy không nữa.
- Nè, cậu có muốn khiêu vũ với mình trong đêm vũ hội không, Akina? - Ryouji cố giữ giọng vui vẻ và hỏi.

- Xin lỗi cậu. Mình không biết khiêu vũ. Sau khi dự cuộc bầu chọn King và Queen phiên phức kia tớ sẽ về luôn. - Akina nhỏ nhẹ nói, giọng nói thật trong trẻo và hồn nhiên.

- Thật... vậy... sao... - Viễn cảnh tươi đẹp này giờ Ryouji tưởng tượng ra chợt vụt tắt làm anh ngỡ ngàng.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông reo vang báo hiệu đã hết giờ ra chơi.

- Mình đi nhé, Ryouji! - Akina hồn nhiên nói, tung tăng trở về lớp, không hề hay biết rằng trong lòng Ryouji đang tức điên lên về sự vô tâm của cô và... có người ở lớp 11A đang nghĩ về bóng dáng của cô, hình ảnh của một cô gái bí ẩn.

Hết chương 3

4. ~ Chương 4: Vũ Hội (phần 1)~

Cuối cùng ngày vũ hội truyền thống trường trung học phổ thông chuyên Sojika cũng đến. Trời đêm nay thật đẹp, trông như một tấm vải nhung đen huyền được đính những ngôi sao lấp lánh. Thật là một thời tiết tuyệt vời ột vũ hội tuyệt vời!

Akina, trong bộ đầm một dây màu xanh ngọc bích, phía trên bó sát vào thân, làm lộ rõ đường cong mềm mại, phía dưới nhiều tầng phồng lên, dài đến vừa qua đầu gối một chút, trông xinh xắn và tuyệt đẹp. Lớp trang điểm nhẹ làm tôn lên vẻ đẹp hiếm có của cô. Một thiên sứ, thật hoàn mĩ!

Akina nhẹ nhàng bước từng bước vào vũ hội, đôi giày cao gót cùng màu với váy gõ cộc cộc xuống sàn nhà. Mọi ánh mắt trong một khắc đều chú ý đến sự hiện diện của cô. Những chàng trai nhìn cô không chớp mắt từ đầu đến chân. Không còn chỗ nào để chê nữa! Những cô gái mắt chữ A, miệng chữ O nhìn trân trân vào cô. Ước gì mình đẹp như cô ấy!

Sau một thoáng, như nhận ra mình đang tập trung nhìn vào một người thật vô duyên, mọi người vờ hướng mắt nhìn hướng khác, nhưng vẫn không ngăn được mình liếc mắt nhìn người con gái ấy. Cô ấy là ai?

Ryouji đang nói chuyện rôm rả với bạn của anh trong một góc hội trường, nơi tổ chức vũ hội. Anh vận một bộ vét đen, bên trong là chiếc áo sơ-mi trắng tinh trông thật lịch thiệp và đẹp trai. Đang nói chuyện vui vẻ, bỗng anh thấy đồng loạt tất cả mọi người đều ngừng nói và hướng mắt về phía cửa ra vào. Anh quay người lại, đưa ánh mắt về phía cô bạn gái của mình trong bộ đầm kiêu sa, quyền rũ mà không khỏi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô đẹp đến thế!

Akina nhẹ nhàng bước vào trong, dáng đi khoan thai, sang trọng như một người nổi tiếng. Ryouji lách người qua đám đông ra đón cô. Cô mỉm cười, hồn nhiên và tươi vui...

Ryouji đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của cô, lôi cô đến cánh gà sân khấu để chuẩn bị ngay khi tiếng loa phát thanh vang lên:

- Cuộc bầu chọn King và Queen sắp bắt đầu. Xin mời các ứng cử viên có mặt phía sau cánh gà sân khấu.

- Hôm nay cậu đẹp lắm, Akina à - Ryouji quay lại nói với Akina trong lúc 2 người đang vội vã đi.

- Cảm ơn cậu - Akina đỏ mặt, mỉm cười thẹn thùng.

Akina và Ryouji bước vào cánh gà sân khấu. Quang cảnh thật là náo loạn. Chị phát thanh viên đang tất bật chạy tới chạy lui lo việc sắp xếp thứ tự cho các ứng cử viên. Các thầy cô thì đang lo vụ âm thanh, bản nhạc cho buổi khiêu vũ sau cuộc bầu chọn. Hiện tại trong cánh gà đã tập hợp đủ 3 cặp ứng cử viên của 3 khối lớp. Ai ai cũng thật xinh gái và đẹp trai.

Khi Akina cùng Ryouji bước vào, hai ứng cử viên Queen của khối lớp 11 và 12 bỡ ngỡ nhìn Akina từ đầu đến chân. Không ngờ lại có người đẹp đến như vậy! Còn Ryouji thì lại ít ai chú ý đến, làm cho anh cảm thấy đôi chút bức mình, nhưng bên ngoài vẫn cười vui vẻ.

Không chỉ những ứng cử viên Queen mà cả những ứng cử viên King cũng nhìn Akina đắm đuối. Và... trong đó có cả anh chàng con trai của chủ tập đoàn lớn nhất đất nước Sakura.

Akina cũng dáo dác nhìn xung quanh cánh gà để hỏi xem mình nên đứng ở đâu. Và đúng lúc ấy, cô trông thấy anh chàng hôm trước vẫn điềm nhiên ngồi cười giữa một đám con gái cãi vã um sùm và đánh nhau. Cô ngạc nhiên khi thấy người ấy cũng đang nhìn mình.

Hai người nhìn nhau...

...Mắt chạm mắt...

...Đôi mắt đen láy sâu thẳm thẳm khó hiểu nhìn thẳng đôi mắt màu cafe ranh mãnh...

Hết chương 4

5. ~ Chương 5: Vũ Hội (phần 2) ~

Ngay lúc ấy, tiếng micro vang dội bắt đầu nói:

- Xin chào tất cả các nữ sinh, nam sinh của trường trung học chuyên Sojika! Chào mừng các bạn đến với vũ hội truyền thống hôm nay!

... Và sau đó là một tràng vỗ tay như sấm chớp nổ ra.

MC của vũ hội tiếp tục nói:

- Sau đây là cuộc bầu chọn King và Queen của vũ hội. Xin mời các ứng cử viên cùng bước lên sân khấu!

Akina cùng Ryouji bước ra sân khấu đầu tiên, theo sau là cặp đôi khối 11: Kiyoshi và một trong những cô người tình của anh, và cuối cùng là cặp đôi khối 12.

Kiyoshi phải ngăn mình nhìn trân trân vào bóng dáng của cô nàng ứng cử viên Queen lớp 10 kia, nếu không cô người tình của anh sẽ nổi điên lên giữa sân khấu thì chết mất. Và quan trọng hơn, Kiyoshi đã cảm nhận được sát khí từ cái liếc mắt không mấy thân thiện của cậu em lớp 10 đi cùng với cô nàng bí ẩn ấy.

... Tất cả các ứng cử viên đều đứng trên sân khấu cả rồi. Ryouji bấy giờ cảm thấy vô cùng khó chịu vì anh trông thấy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Akina mà chẳng có ai hướng mắt về anh cả...

Sau khi quan sát một lượt gương mặt của các ứng cử viên, các nam sinh, nữ sinh bắt đầu bình chọn cho họ bằng cách ghi khối lớp vào phiếu và bỏ phiếu vào thùng. Mỗi người đều có 2 phiếu, một cho King, và một cho Queen. Đây là một truyền thống của trường Sojika.

Điều khiến Ryouji vô cùng lo lắng và khó chịu cũng chính là một trong những truyền thống ở trường này. Nụ hôn đầu tiên của King và Queen sau khi thắng bầu cử. Với đả này thì Akina lại rơi vào tay kẻ khác mất thôi...

... Trong lúc ban kiểm phiếu làm việc, các ứng cử viên lại vào cánh gà cho các ban nhạc diễn ngoài sân khấu.

Tận dụng cơ hội này, Ryouji, với khuôn mặt hầm hầm, đi đến một quyết định là phải đưa Akina ra khỏi đây.

- Akina, cậu cần phải đi với tớ ra khỏi đây - Ryouji nói với một âm vực vừa trầm vừa đầy nguy hiểm, toan nắm lấy tay Akina.

- Không được đâu. Họ sắp công bố kết quả rồi - Akina trông thấy hành động của Ryouji, liền rút tay lại - Nè, Ryouji, cậu sao vậy? Sao trông cậu lại khó chịu thế kia? - cô nàng (có vẻ) ngây thơ của chúng ta (có thể) vẫn chưa biết về nụ hôn truyền thống trường Sojika.

Ryouji định mở miệng quát Akina khi cảm thấy lửa trong người như bùng lên phừng phừng. Đúng lúc đó thì tiếng loa lại vang lên, cắt ngang cuộc hội thoại của 2 người:

- Chúng tôi đã có kết quả của cuộc bầu chọn. Mời các ứng cử viên ra sân khấu.

Ryouji biết bây giờ là quá trễ để giải thích cho Akina hiểu, liền bực nhọc đi lên sân khấu cùng Akina...

... Trong lúc ấy, Akina đã quan sát rất kĩ tâm trạng của Ryouji. Cô biết chứ! Cô biết về truyền thống lâu đời của trường Sojika từ khi bước chân vào trường. Đôi mắt đen lầy khó hiểu nhìn chăm chăm vào gương mặt khó chịu của Ryouji, cân nhắc việc có bỏ trốn ngay bây giờ không. Nhưng có vẻ đã quá trễ. Bây giờ mà bỏ chạy thì nhục lắm!

~ Và sau đây, tôi xin công bố kết quả của cuộc bầu cử kì này...

Giọng của MC qua micro vang dội khắp hội trường làm tất cả mọi người đều im phăng phắc, hồi hộp đợi chờ MC gọi tên người mình đã bỏ phiếu cho.

- King của vũ hội đêm nay, với số phiếu bầu là 1254 phiếu, chiếm 3/4 tổng số phiếu bầu, là....

Tất cả như nín thở. Ryouji nghe thấy tim mình đập thành thạch trong lòng ngực.

- Kiyoshi Kaze, lớp 11A!

Hội trường như vỡ oà. Những cô người tình của chàng trai Kiyoshi đào hoa vừa mừng rỡ khi người yêu mình trúng cử, vừa lo lắng... không biết Kiyoshi sẽ trao nộ hôn truyền thống vũ hội cho ai...

Kiyoshi cười rạng rỡ bước lên phía trước cạnh MC, đợi chờ MC đọc tên Queen của mình trong vũ hội này. Chắc chắn cô nàng bí ẩn kiều sa kia sẽ trúng cử. Kiyoshi khẳng định như vậy.

- ...và Queen của vũ hội lần này là...

Một lần nữa, tất cả lại nín thở đợi chờ. Có cảm giác như hội trường đông đúc này thiếu ôxi một cách trầm trọng.

... 1 giây...

... 2 giây...

... 3 giây... trôi qua...

- Akina Yuumi, lớp 10A!

Dường như mọi nam sinh trong hội trường đều mừng rỡ reo vang. Còn những nữ sinh thì mắt như có laser nhắm thẳng vào Akina như muốn ăn tươi nuốt sống cô, một nhóm là con gái lớp cô, còn phần lớn đều là người tình của Kiyoshi.

Không quan tâm đến người khác nhưng lại vô cùng lo sợ Ryouji sẽ giận mình, Akina chậm chậm bước lên phía trước. Tâm trạng cô đang rối bời...

Nghe thấy tên cô nàng bí ẩn lớp 10 kia, Kiyoshi mừng rỡ, vui ra mặt. Nhưng anh cố kìm chế để không bật cười thành tiếng. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh... Vài phút nữa thôi, anh sẽ được hôn cô nàng bí ẩn đẹp như thiên sứ ấy. Một mối tình đẹp có lẽ sẽ nảy sinh từ một nộ hôn trong lần gặp mặt đầu tiên...

Hiệu trưởng trường Sojika bước lên trao vương miện cho Kiyoshi và Akina, King và Queen của vũ hội. Bên dưới vổ tay như pháo nổ. Mặc dù có một số nữ sinh lườm lườm Akina nhưng phần lớn vẫn ủng hộ cặp King và Queen trông thật đẹp đôi của năm nay. Cô gái đẹp như thiên sứ cao 1m7 sánh đôi cùng chàng hotboy giàu có cao 1m8...

...Thời khắc quan trọng đã đến!

- Xin mời chàng King của chúng ta trao nộ hôn truyền thống của vũ hội trường Sojika cho nàng Queen đi ạ
- MC đứng phía cánh gà, hô thúc cặp đôi này kết thúc cuộc bầu cử để bắt đầu vũ hội.

... Akina và Kiyoshi quay sang nhìn nhau...

... Lại mắt chạm mắt...

Tim Kiyoshi lại lỡ một nhịp... Không ngờ nhìn gần cô ấy lại đẹp đến thế!

Trong khi Kiyoshi cảm thấy mình may mắn và vui sướng đến phát điên lên trong lòng thì Akina lại cảm thấy vô cùng bối rối. Rõ là một anh chàng hám gái đây mà. Cô còn cảm nhận được cái nhìn sắc nhọn từ Ryouji phía sau mình. Cô sợ, rất sợ. Sợ rằng nụ hôn đầu đời của mình bị trao ôit người không hề quen biết. Sợ rằng Ryouji sẽ bỏ mình mà đi, và khi ấy, mình sẽ lại cô đơn lạc lõng dưới mái trường này.

Sau khi hít một hơi để tìm ình thật nhiều dũng cảm trong không khí, anh chàng đào hoa không bao giờ hoang mang trước người đẹp Kiyoshi của chúng mạnh dạn vòng tay ra sau eo Akina, đẩy cô đến gần mình hơn...

Khi thấy bàn tay to và săn chắc chạm vào eo mình, trong lòng Akina dâng lên một cảm xúc đã bị nhấn chìm bấy lâu nay: cảm xúc của một tsundere* chính hiệu?! Cô chỉ muốn tát vào khuôn mặt điển trai của anh chàng và hét toán lên: “Đồ biến thái!” Nhưng đây là giữa vũ hội, hơn nữa mình còn là Queen của năm nay. Biết làm sao bây giờ? Phải bình tĩnh, bình tĩnh mới được...

(*: tsundere là loại người có tính cách lạnh ở bên ngoài nhưng lại nóng, mềm yếu, dễ xấu hổ ở bên trong)

... Akina lấy lại bình tĩnh nhanh chóng chỉ trong vài giây. Và rồi cô phát hiện ra mình đã đứng gần anh chàng kia quá mức. Cô muốn bỏ chạy nhưng bàn tay kia đã giữ người cô lại. Cô đỏ mặt khi nhìn thấy khuôn mặt của cái anh chàng điển trai hám gái kia đang càng ngày càng gần mặt cô hơn. Tim cô đập thình thịch. Não liên tục phát ra tính hiệu cấp báo.

...20cm...

...15cm...

...10cm...

...5cm.....

Hết chương 5

6. ~ Chương 6: Vũ Hội (phần 3) ~

... Tính hiệu cấp báo đã chuyển sang màu đỏ!

Hoảng loạn quá, Akina lấy tay đẩy người con trai ấy ra với một lực mạnh tương đương với một chiếc siêu tên lửa đâm thẳng vào phần thân cao 1m8 khiến anh chàng loạng choạng suýt chút nữa thì ngã xuống mặt sân khấu cứng và lạnh tanh.

Anh chàng ngỡ ngàng trước tình huống xảy ra mới lần đầu tiên trong đời anh: một cô gái hiếm hoi lắm mới có được cơ hội cho anh trao nụ hôn môi, ấy mà cô gái ấy lại không những từ chối mà còn xô ngã anh như thế...

Akina bối rối, không biết làm gì, liền ôm mặt chạy ra khỏi hội trường trước sự chứng kiến của toàn thể học sinh trường Sojika. Ai ai cũng bất ngờ trước một tình huống éo le như vậy diễn ra trong đêm vũ hội tuyệt vời thế này. Trong lúc ấy, ở phía sau cánh gà, Ryouji Hasu đang cười, một nụ cười mãn nguyện.

...Sau khi định thần xong chuyện gì đang xảy ra, Kiyoshi vội vã lao đi như cơn gió. Mình không thể để cô nàng ấy đi dễ dàng như thế được. Ít ra cũng phải trao đổi tên và số điện thoại của nhau đã chứ. Kiyoshi trầm nghĩ.

...Một lần nữa, hàng loạt con mắt và cái miệng mở to, dõi theo bóng dáng của anh chàng hotboy chạy ra khỏi hội trường...

Akina cứ cắm đầu chạy mà chả biết trắng sao gì cả. “Ôi, Ryouji sẽ nghĩ sao về mình đây! Cậu ấy sẽ giận mình mất! Đã vậy mình còn phá hỏng truyền thống bao nhiêu năm nay của trường nữa chứ! Ôi ôi ôi...” Akina trầm nghĩ. Đầu cô rối bời.

Sau một hồi, cô chợt tỉnh ra và dừng bước. Dáo dác nhìn xung quanh. Nơi đây là một hành lang tối tăm, lạnh lẽo, xung quanh chỉ có bóng tối bao bọc. Ô, mình đang ở đâu thế này? Akina ngó ra một lúc lâu, cố nhớ xem trong trường có một nơi nào như thế này không. Nhưng một người thụ động như cô chẳng bao giờ chịu tiêu hao năng lượng của mình vào việc đi khám phá ngôi trường Sojika này, to như toà lâu đài với nhiều hàng lang rối rắm.

Akina không thể nhớ ra bằng cách nào cô đã đến được đây. Cô mò mẫm, men sát tường để kiếm lối thoát ra khỏi đây trong bóng tối. Càng đi, lòng cô càng hoảng loạn. Cô muốn khóc, nước mắt chực trào ra nhưng đều bị cô kìm lại.

- Có ai không? Giúp tôi với! Tôi bị lạc đường rồi! - Akina hét lên, nuôi hy vọng sẽ có người tìm ra mình và đưa mình về, đặc biệt là Ryouji. Chắc chắn cậu ấy phải đuổi theo khi mình bỏ đi chứ...

Akina đâu hề hay biết rằng: Ryouji đang đắm mình vào trong không khí của vũ hội, không hề nghĩ đến việc cô bạn gái mình đang bị lạc, cô đơn trong một nơi tối tăm. Ất hẳn anh nghĩ cô đã về nhà vì cuộc bầu cử đã kết thúc...

...

- Có ai không? Giúp tôi với! - 15 phút đồng hồ đã trôi qua. Hy vọng của Akina giờ đây chỉ còn le lói. Cô dựa lưng vào tường và bắt đầu khóc.

“Không sao đâu. Chắc chắn tối nay khi kiểm tra lại bác bảo vệ sẽ phát hiện ra mình mà, không sao đâu...”
Akina ra sức tự trấn an mình trong cơn hoảng loạn...

“Cọc cọc cọc cọc...”

Âm thanh gót giày gõ xuống hành lang đều đặn. Có người đang đến. Hy vọng ngỡ như đã tắt ngúm đã được thắp lên lại trong lòng Akina.

- Ai đó... hức... giúp tôi với!... hức... Tôi bị lạc đường rồi!...

Akina dùng một chút sức lực của mình để hét lên.

Rồi cô bịt miệng để ngăn tiếng nấc, lắng nghe động tĩnh. Âm thanh gót giày khi này bắt đầu kêu nhanh hơn, to hơn. Người ấy đang đến gần cô hơn!

Từ xa, Akina trông thấy một bóng người chạy về phía mình. Cô không kịp được nữa mà khóc oà lên như một đứa con nít. Không phải Ryouji! Ryouji trông đáng vẻ thư sinh hơn. Bóng tối làm cô không nhìn thấy rõ mặt người ấy...

Mãi đến khi người ấy đến gần cô hơn, cô mới nhận ra anh ta. Đó là chàng trai đào hoa hóm gái biến thái, Kiyoshi Kaze lớp 11A! Nhưng thôi kệ, chỉ có anh ta mới là người có thể giúp cô lúc này.

- Hức... Tôi bị lạc rồi... Xin hãy giúp tôi...

Dưới ánh trăng mờ ảo từ đâu hắt đến, qua làn nước mắt trong veo, Akina trông thấy anh chàng Kiyoshi ấy cười, một nụ cười ranh mãnh.

- Xin chào, cô nàng dễ thương. Anh là Kiyoshi Kaze, con trai ông chủ tập đoàn Kaze giàu có nhất đất nước Sakura!...

- hức... Không... quan... tâm!

Akina nói ra lời này như ngàn mũi dao đâm thẳng vào tim Kiyoshi. Anh luôn tự hào về gia sản kế xù của gia đình mình, và anh được nhiều người tình cũng nhờ cái gia sản ấy. Vậy mà lần đầu tiên anh nghe có người không quan tâm về chuyện ấy.

Cảm thấy cô nàng bí ẩn này thực sự thú vị, Kiyoshi cười to và nói tiếp:

- Hahaha... Được rồi, em không quan tâm thì thôi. Nhưng ít nhất em cũng phải giới thiệu mình đi chứ.

Ngại nói nhiều với tên biến thái giàu có khoe khoang đẹp trai này, Akina không thèm trả lời, chỉ nói như ra lệnh:

- Đưa tôi ra đi!

Kiyoshi cứng họng lần thứ 2. Nhưng mà anh chàng sống nhờ tài ăn nói này nhất quyết không chịu thua, phải cưa cho bằng được cô nàng. Nhất thấy coi nàng đẹp xinh đang trong tình trạng thảm thương - nước mắt chảy dọc hai bên gò má, khuôn mặt thì lạnh như đá - anh quyết định cuộc đối thoại chẳng đi đến đâu này phải được ngưng ngay lập tức.

- Thôi được rồi. Em là Akina Yuumi đúng không? Anh xin phép được gọi em là Akina nhé! Nào, đưa tay đây, anh dẫn em ra. Anh nắm hết đường đi ở trường này trong tay rồi, em khỏi phải lo. - Vừa nói Kiyoshi vừa ngửa lòng bàn tay lên, chỉ chờ Akina đặt vào.

Suy nghĩ dẫn đo một hồi, miễn cưỡng, Akina nhẹ nhàng đặt tay mình vào lòng bàn tay đang xoè to ra. Chỉ chờ có vậy, Kiyoshi vội nắm chặt lòng bàn tay lại, như sợ Akina sẽ chạy mất.

Hai người cùng đi bên nhau xuyên suốt lộ trình từ tận cùng của khu lớp 12 đến cổng trường. Akina không nói lời nào, chỉ có phát ra những tiếng nấc từ trong cổ họng. Kiyoshi thì cứ chốc chốc quay đầu qua nhìn về mặt đáng yêu khi khóc của Akina. Anh đã phải lòng cô mất rồi...

Hai người bước đi...

Tay trong tay...

Khi đến cổng trường, Akina giật phăng tay mình ra, vội nói: "Cảm ơn!" rồi ùng ùng bỏ về.

Kiyoshi bị bỏ lại phía sau, cười nhếch mép rồi tự nói với chính mình:

- Tsundere sao? Tại sao cô ấy phải tỏ ra dễ thương trước cái thằng nhãi ranh thích chiếm hữu kia chứ? Thằng nhóc đó thật không xứng với cô ấy tí nào. Đành phải chờ thời cơ đến thôi! Thật là một cô nàng bí ẩn và đáng yêu...

Thế là vũ hội đêm ấy đã khép lại năm học đầu tiên tại trường Sojika của Akina, cũng là mở đầu ột mối tình dễ thương.

Hết chương 6

7. ~ Chương 7: Thân Thế ~

Sấm chớp đánh ngang bầu trời đêm khuya...

Mưa tầm tã...

Không khí mang một màu xám ảm đạm...

Một người phụ nữ, khăn trùm kín đầu, tay cầm chắc một chiếc giỏ mây...

Bên trong đựng một bé gái trông thật xinh xắn... đang í ới đòi sữa, khóc toáng lên khiến người phụ nữ ấy ra sức dỗ dành... mà không được...

- Xin lỗi con... - bà nhẹ nhàng nói - mong con một ngày nào đó sẽ hiểu ẹ... Bọn chúng sắp tới rồi, chỉ có ở đây con mới được an toàn thôi...

Bà âu yếm nhìn đứa bé... Nước mắt chảy dài trên má...

Bà thận trọng đặt chiếc giỏ trước cửa một nhà thờ lớn, rồi gõ 3 cái rồ to vào cánh cửa gỗ cao 3m...

Nghe thấy tiếng bước chân, bà vội vàng chạy đi... Bỏ lại đứa bé đằng sau lưng...

Ngay lúc ấy, một tia sét giáng xuống, rạch ngang màn đêm... Tiếng sét nghe thật chói tai...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~Akina choàng tỉnh dậy sau tiếng sét vang kinh khủng ngoài khung cửa sổ. Tiếng sét ấy gọi cho cô một kí ức không mấy rõ ràng, về một người phụ nữ... cảm giác thật dịu dàng và ấm áp...

Akina vội nhìn đồng hồ. Đồng hồ đặt ngay đầu giường đang hiển thị số 12:00. Đã đến giờ rồi! Bọn chúng sắp thức dậy. Cô phải đi ngay!

Cô lấy tay vợ vội bộ đồ đặt bên cạnh đã được chuẩn bị từ trước: áo đen không tay ôm sát thân cùng váy đen ngắn chưa qua đầu gối. Trang phục này càng làm tôn lên 3 vòng hoàn mỹ của cô.

Vắt ngang thắt lưng Akina là thanh kiếm Kurochishi, vũ khí lưu truyền của nhà Toru. Một người vĩ đại ở nhà ấy đã tặng nó cho cô và cô luôn giữ gìn nó kĩ càng. Lưỡi gươm gây chết người đã được mài dũa kĩ càng và lau sạch bóng để chuẩn bị cho trận đánh sắp tới.

Mở cửa phòng bước ra ngoài, Akina bị chói mắt bởi ánh đèn sáng trưng. Nhưng mắt cô nhanh chóng thích nghi và cô theo thói quen, đưa mắt nhìn một lượt quanh căn phòng. Đâu đâu cũng nghe tiếng đánh máy, hoà nhịp cùng với tiếng mưa rả rích ngoài cửa sổ. Không ai ở đây hé răng một lời. Căn phòng ấy chính là phòng làm việc chính của tòa chi nhánh trụ sở thanh tra Yami, nơi dành cho những người bảo vệ công lí trong bóng tối. Luôn giải quyết nhanh, gọn, lẹ kẻ thù - đó là một luật lệ mà tất cả mọi người ở nơi này đều phải tuân thủ tuyệt đối.

Nơi đây cũng chính là nơi mà Akina gọi là “nhà”. Với một người bình thường thì không đời nào lại đi chọn một nơi to lớn, ẩn chứa một nhà tù ngầm ở bên dưới, mờ mờ ám ám này làm nhà được. Nhưng Akina mồ côi cha mẹ. Cô đã được gửi vào đây từ hồi cô 10 tuổi để được huấn luyện để trở thành một thanh tra tài năng khi lớn lên. Nói đúng hơn là cô đã tự tìm đến đây, trong lúc ôm một mối thù trong lòng và mong muốn trả thù ột người đã khuất, một người rất quan trọng và vĩ đại...

Ở đây, cô coi sếp như cha mình, còn những đồng đội là anh chị em. Akina, dưới biệt danh “Sói trắng” lấy lòng, đã từng giết nhiều quái vật mạnh cấp SS -cấp mạnh thứ hai sau SSS - trong cuộc đời cô và được thăng chức nhanh chóng. Cô gái năm nay lên 17 tuổi của chúng ta đang giữ chức đội trưởng một đội thanh tra nhỏ chỉ gồm 5 người, làm theo chỉ thị từ sếp - một người nghiêm nghị nhưng lại vô cùng hiền từ, đi tiêu diệt lũ quái vật được gọi là “Sâu bọ”. Sỡ dĩ gọi chúng như vậy bởi vì chúng trông cực kì ghê tởm, chuyên đi phá giấc ngủ của mọi người, bắt cóc và ăn thịt con nít. Theo quan điểm của Akina, bọn chúng thật đáng khinh bỉ.

Akina Yuumi - hay còn gọi là “Sói trắng”- chỉ làm việc vào tối thứ 6, thứ 7 trong năm học. Lý do là vì cô còn phải tập trung vào việc học, Nhưng hiện giờ đang là kì nghỉ hè, hằng ngày cô làm việc từ 12 giờ đêm, thời điểm bọn Sâu bọ thức dậy và nghỉ khi Mặt trời đã dần nhú lên đằng Đông phía sau những tòa nhà cao tầng.

- Hé nhô, Yuumi~ Em vào trễ đó nha, cô em dễ thương

- Lại tới giờ anh chàng Kiba Kisame giở giọng chọc gái.

- Im ngay, Kisame. Ai là em của anh hả? - Akina liếc mắt nhìn Kiba. Thằng cha này lúc nào cũng vậy cả.

- Ái chà chà, lại cái giọng của một đội trưởng kia. Sao em không bao giờ dịu dàng được một chút hết vậy?

- ...Ừm... Em cũng nghĩ mình nên dịu dàng một chút... - Akina nở một nụ cười tươi như hoa - ... Phạt anh 2Y, Kisame! Tối mai nộp cho tôi! - giọng cô hạ thấp đến đáng sợ, nghe nguy hiểm đến phát khiếp.

Kiba cứng họng, cái miệng mở to như muốn nói điều gì đó nhưng không thể nói ra, cũng không thể khép miệng lại. Bấy giờ mà có một con ruồi bay vào đó, dạo chơi một vòng xong rồi bay ra cũng không bị sao cả.

Y là hình phạt của cấp trên dành cho cấp dưới. Người bị phạt 1Y phải chép toàn bộ cuốn luật pháp Yami dày 500 trang, cỡ chữ nhỏ như kiến. 2Y là phải chép 2 lần. Ai chịu xong hình phạt đều sợ hãi tột cùng, không bao giờ dám phạm lại lần 2 nữa. Nhưng riêng anh chàng Kiba này đã phải chịu hình phạt này 10 lần mà vẫn chưa chịu chừa.

Tuy nhiên, Kiba vẫn vô cùng sợ bị phạt Y. Vì thế, lúc bấy giờ mặt anh trắng bệch không còn 1 hột máu.

- Hahahaha... Đáng đời! Cho chừa cái tật! - Maito Michio, người đang ngồi trước màn hình máy tính ở một góc phòng, cười lớn.

- Mày im đi, Maito! - Kiba nhe răng nanh, giận dữ quát lên.

- Sao chứ? Tao không im thì làm gì được tao? Mày đáng bị vậy mà!

- Mày... - Kiba phóng nhanh qua căn phòng to, lao tới, chực lòi đầu Maito xuống và đánh cho hẳn 1 trận nhớ đời.

- Kisame, phạt thêm 1Y! Michio, phạt 1Y - tiếng quát của Akina làm không khí mới vừa ồn ào được một tí lại trở về như cũ. Chỉ còn tiếng mưa rả rích ngoài cửa sổ. Lần này không chỉ một khuôn mặt trắng bệch như 1 phút trước mà tăng số lượng lên 2.

- Phiền phức thật! - Akina không thể giữ được vẻ trầm tính thường ngày. Làm đội trưởng thật mệt.

- Mấy người im lặng giùm tôi một cái.Ồn ào quá đi!~ Mika Murasaki, người nãy giờ quan sát cuộc cãi vã giữa 3 người bực bội lên tiếng. Cô là đồng đội duy nhất là nữ của Akina. - Í, chị không có nói em nha Akina-chan, chị chỉ đang la 2 cái thằng mắc dịch kia thôi

-- Ừm, em biết mà... Thử ra lệnh cho em thử coi. - Akina cười tươi, mặt rạng rỡ nhìn ngàn tia nắng chiếu vào nhưng không những chẳng làm cho Mika ấm áp mà còn làm cô ớn lạnh sống lưng.

- Anh Seido vẫn trầm tính như mọi khi nhỉ? - Akina quay sang thành viên cuối cùng của đội, nhấn gửi một lời chào hỏi cũng như hỏi thăm sức khỏe, ngắn gọn và xúc tích.

Satoshi Seido chỉ quay sang Akina, mỉm cười. Akina cũng mỉm cười đáp trả, một nụ cười thiệt là dễ thương

~Ngay lúc Akina định ngồi xuống chiếc ghế xoay êm ái của mình thì một tiếng còi báo động vang lên làm cô giật bắn người.

“Ồ e ò e ò e...”

Akina thở dài, đứng dậy, mặt nghiêm túc đến kì lạ:

- Đi thôi!

Tất cả mọi người trong phòng dường như đã vào tư thế chuẩn bị sau khi nghe tiếng còi. Nghe lệnh của Akina, tất cả đồng loạt vớ lấy những vũ khí để sát bên bàn làm việc của mình, đem theo bên người.

- Rồ! - Kiba, Maito, Satoshi và Mika đồng thanh. Tất cả cùng Akina hướng thẳng về nơi báo động đỏ trên bản đồ to lớn choáng hết bức tường của căn phòng, bản đồ của đất nước Sakura.

Hết chương 7

8. ~ Ngoại Truyện 1: Lời Tác Giả~

Chào các bạn. Những bạn nào đã đọc đến chương này, mình rất cảm ơn. Các bạn chính là động lực để mình viết truyện, vậy cho nên các bạn cũng đừng ngại ment để mình còn biết truyện hay dở chỗ nào và khắc phục.

Có lẽ các bạn sẽ thấy truyện hơi bị loạn, nhất là tính cách của Akina, khi lạnh khi nóng. Về chuyện đó thì lúc sau các bạn sẽ hiểu nhé!

Nếu các bạn muốn hiểu rõ hơn về Akina thì hãy đón đọc “Ngoại truyện 2: Phỏng vấn” nhé!

Truyện đã xong Event “Vũ hội”. Mình xin tạm gác anh chàng Kiyoshi Kaze qua một bên để làm rõ thân thế của Akina trước đã. Dù gì thì kết thúc năm học rồi có tới 3 tháng nghỉ hè Akina mới gặp lại Kiyoshi, không biết làm gì nên mình mới chêm vô vậy thôi. Các bạn nào ủng hộ “truyện ban ngày” đầy màu hồng thì cứ chờ chút đã, mình phải viết xong “truyện ban đêm” màu xám xịt này cái đã

~Cơ mà viết truyện làm cuộc đời mình tươi đẹp hẳn lên. Mẹ thì la rầy mình vì tội ăn trễ, về nhà cứ ở miết trên phòng không biết để làm gì. Mình thì thiếu ngủ trầm trọng, tận dụng giờ ngủ để viết truyện và giờ

học để ngủ. Thỉnh thoảng giờ học mình còn chui vào nhà vệ sinh viết, làm thầy tìm mãi, hưởng thêm mấy tiếng rầy la của cô bảo mẫu vì tội đi ngủ trễ, thức dậy sớm bấm điện thoại nữa chớ. Nhưng nghĩ đến việc viết ra cuốn truyện này làm mình thấy ấm lòng, quên đi cả mệt mỏi.

Bật mí với các bạn điều này, làm ơn đừng có unfollow mình nha~ Truyện này chính là một mẹo để đưa mình vào giấc ngủ từ khi mình còn rất nhỏ cơ. Và nguồn gốc của nó là từ... phim siêu nhân! Trong quá trình lớn lên, nó đã được thêm thắt khá nhiều chi tiết mình thu lượm được từ các quyển truyện, bộ phim. Cho nên các bạn nhận ra các tình huống trong truyện đã từng xem ở đâu rồi cũng không có gì là lạ hết ớ.

Trên đây là vài dòng tự kỉ của mình. Cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn đọc đến đây. Có ý kiến gì thì cứ ment nha! Mình rất cảm ơn.

Arigatou gozaimasu~

9. ~ Chương 8: Chiến Đấu ~

5 người, với 5 màu sắc chủ đạo khác nhau và 5 loại vũ khí khác nhau, phóng xe mô-tô vù vù trên tuyến đường quốc lộ vắng tanh, không một chiếc xe nào qua lại.

Akina màu đỏ đen với thanh Kurochishi vắt ngang thắt lưng.

Mika màu hồng cam với chiếc roi da quấn quanh eo.

Kiba màu xanh dương trắng, tay cầm chiếc vali bạc chứa đầy đủ các loại bom, từ bom hơi cay đến bom nguyên tử thu nhỏ, do cơ sở chuyên sản xuất vũ khí Yami - nằm ở tầng 3 toà nhà trụ sở chi nhánh - chế tạo.

Maito màu xanh lá vàng, khoác chiếc áo da chứa vô số phi tiêu bên trong.

Cuối cùng là Satoshi màu nâu xám với một khẩu súng nhắm dài màu đen, khẩu YM16 mới nhất của Yami.

Điểm đến là khu rừng ở phía Đông của khu dân cư Taniki, miền Nam đất nước Sakura. Trên quốc lộ, 5 chiếc mô-tô chạy với tốc độ tối đa, bắn đi như những tia chớp.

Chốc chốc đã tới nơi. Akina bước xuống trước, tháo nón bảo hiểm ra quan sát xung quanh. Dưới ánh trăng huyền ảo, mái tóc đen dài óng ả của cô bay trong gió. Một hình ảnh tuyệt đẹp!

Nội trong 5 phút nữa, một đoàn quân Sâu bọ sẽ kéo đến. Từ trong núi sâu, bọn Sâu bọ tởm lợm muốn đến khu dân cư phải qua khu rừng này. Và đây cũng sẽ là nơi biệt đội Sói trắng phục kích.

- Dàn trận! - Akina ra lệnh, giọng cực kì nghiêm nghị.

Satoshi lặng lẽ vác khẩu súng ngắm của mình leo lên một ngọn đồi cách đó không xa. Từ đó, anh có thể bắn một cách chính xác nhất.

Kiba đặt một hàng bom ngay ranh giới giữa khu rừng với đồng cỏ trụi xung quanh. Ấy là loại bom sẽ phát nổ khi ngay chạm vào nhưng không gây ra tiếng lớn, YMtouch.

Công tác chuẩn bị đã xong, giờ chỉ cần chờ lũ quái vật kia tới là xong. Ai cũng đang trong tình trạng cảnh giác cao độ...

... Còn 4 phút...

... Còn 3 phút...

... 2 phút...

... 1 phút...

... 30 giây...

“Đoàng”

Tiếng súng ngấm từ xa cùng một ánh lửa loé lên thể hiện một quả bom đã bị kích hoạt và phát nổ đã bắt đầu trận đánh đêm nay.

Nếu như mỗi buổi sáng trong năm, Kiyoshi (anh chàng bị lãng quên) đều quan sát các trận đánh nhau của đám nữ sinh với một tâm trạng hào hứng, thì mỗi buổi tối của mùa hè này, Akina đều chỉ huy các trận đánh nhau giữa con người - biệt đội Sói trắng với lũ sâu bọ với một tâm trạng cực kì căng thẳng.

Trận đánh ở đây rõ ràng dữ dội hơn, đông đúc hơn so với các trận đánh ở lớp 11A nhiều.

Satoshi được giao nhiệm vụ tiêu diệt các lũ Sâu bọ tấn công từ trên cao xuống và diệt bớt đám quái vật ấy từ xa tiến lại cùng Kiba.

Anh nã súng liên tục. Bách phát bách trúng. Người im lặng thể hoá ra lại vô cùng tài giỏi!

Kiba đứng trên cao cùng Satoshi, liên tục thả bom giảm thanh, YMtag - một phát minh của Yami khiến cho các thanh tra làm việc trong đêm dễ dàng hơn - xuống khiến lửa bốc lên nghi ngút, rồi sau đó tắt ngúm trước cơ chế tự động dập lửa của quả bom này - hạn chế ô nhiễm môi trường hết mức có thể.

Ấy là từ trên đánh xuống. Ở dưới mặt đất, Mika lo bên cánh trái. Cô nàng dùng roi da một cách điệu nghệ quần chặt lấy kẻ thù, quăng lên rồi thả xuống, quất vào người chúng nghe ra tiếng “Chát” “chát” thật vui tai và cũng thật ghê rợn.

Bên cánh phải là do Maito phụ trách. Anh chàng này trong trụ sở thì lúc nào cũng đùa giỡn, chọc ghẹo người khác nhưng ra trận thì lại vô cùng nghiêm túc. Nếu đời thường mà được vậy thì anh đã đánh đổ bao nhiêu cô gái rồi! Rất tiếc là không được vậy.

Maito nhanh nhẹn rút phi tiêu ra và phóng nhanh như sét. Anh phóng đi với vận tốc kinh hoàng và độ chính xác tuyệt đối. Thật tài giỏi!

Những thanh tra của biệt đội Sói trắng thật tuyệt vời! Họ phối hợp với nhau một cách ăn ý nhất và dàn trận đánh một cách hiệu quả nhất. Ất hẳn đội trưởng của họ phải tài giỏi lắm!

Không sai! Đứng ở chính giữa, chỉ mất 0.1 giây cho cô nàng Akina của chúng ta nhận ra con boss của lũ Sâu bọ hôm nay. Một con cấp A, dễ thôi mà! Với một người đã từng đánh bại vô số con quái vật được liệt vào hạng SS thì con boss này chẳng đáng phải bỏ công sức tí nào cả...

Tíc tắc... 1 giây...

Một ánh đỏ xẹt qua người con boss của đám Sâu bọ. Nó chỉ kịp thấy được một đôi mắt đen lách đang liếc nhìn nó. Trong ánh mắt không một sự nhân từ nào, sâu thẳm thẳm...

Máu đỏ tươi bắn lên không trung. Con boss bị xẻ làm đôi không thương tiếc, làm lũ quân Sâu bọ còn lại chạy tán loạn, bị giết hết 3/4, còn lại chui vào trong núi sâu, ôm hận thù một ngày sẽ quay trở lại...

Akina mặt không một chút cảm xúc, tay giơ cao thanh kiếm Kurochishi đã nhuộm máu đỏ lên và tuyên bố:

- Trận chiến đêm nay. Toàn thắng!

Hết chương 8

10. ~ Chương 9: Không Thể Quên ~

10 giờ đêm...

Một ngày sau vũ hội...

Trong một khách sạn nhỏ gần trường học Sojika...

Một người con trai, với đôi mắt màu cafe, đang chèo vai một người con gái, nhìn cũng không đến nỗi đẹp tuyệt trần, cũng không đến nỗi xấu như ma. Thật ra trông cô rất ưa nhìn với khuôn mặt trang điểm đậm và 3 vòng gần như hoàn hảo. Chàng trai có vẻ như ép buộc cô gái ấy vào trong khách sạn chung với mình...

- Kiyoshi, không được đâu. Em... chưa đủ tuổi mà, anh sẽ bị vào tù mất. Vội lại... em... chưa sẵn sàng cho chuyện này. - Cô gái ngập ngừng nói với chàng trai bên cạnh, vẻ mặt đôi phần hơi sợ sệt.

- Hahaha... Chẳng sao cả! Em nghĩ tôi đã đủ tuổi hả? Không đâu không đâu! - Chàng trai mang tên Kiyoshi Kaze ấy cười lớn và nói.

- Nhưng mà...

- Không sao đâu. Cứ thử là em sẽ thích ngay ấy mà. Bộ... em không yêu anh sao?

- Có chứ. Rất nhiều. Em sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được ở bên cạnh anh...

Câu nói này... hình như Kiyoshi đã nghe nhiều đến phát chán rồi.

- Ngay cả thứ quan trọng nhất của cuộc đời con gái sao? - Kiyoshi cười ranh mãnh, làm cô gái chết lâm sàng tại chỗ trong 1 giây...

....

- Để được ở bên cạnh anh, thứ đó cũng chẳng quan trọng nữa...

- Vậy thì đi thôi!

Kiyoshi hào hứng nói, tiếp tục khoác vai cô gái vào thang khách sạn nhỏ, một chi nhánh khách sạn của tập đoàn Kaze lớn nhất đất nước Sakura.

Đây không phải là chuyện lạ. Cứ 2 ngày một lần, anh chàng Kiyoshi đào hoa lại của 1 cô gái để dẫn vào khách sạn, làm chuyện người lớn đã thỏa lòng ham muốn, mặc dù anh chỉ mới có 17.5 tuổi thôi...

... Nhưng,... hôm nay có 1 điều thay đổi đối với anh...

Đó là khi đi với người con gái này nhưng trong đầu anh lại không thể quên được hình bóng của một ai đó...

- Chào cậu chủ, phòng V.I.P đã được chuẩn bị sẵn sàng cho cậu.

Nhân viên khách sạn không còn lạ gì với việc thiếu gia Kaze dẫn gái đến đây nữa.

Kiyoshi mỉm cười thay cho lời cảm ơn. Rồi dẫn cô gái với những bước đi rụt rè đến căn phòng đã được chuẩn bị sẵn.

Khách sạn trông nhỏ bên ngoài nhưng thực chất lại có những phòng ngủ vô cùng lớn và sang trọng...

Cô gái chậm chậm bước vào trong. Kiyoshi đi sau, đưa tay khoá trái cửa lại, để tránh sự quấy nhiễu hay xâm nhập từ bên ngoài.

Kiyoshi, theo dự định, sẽ ngủ với cô gái này đêm nay. Nhưng... lần đầu tiên, Kiyoshi gặp ở mình 1 sự đắn đo không đáng có ở một chàng playboy thứ thiệt như anh...

Anh nhanh chóng gạt bỏ nó sang 1 bên.

Kiyoshi nắm vội lấy tay cô gái và đẩy cô vào bức tường, chụm hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô để kích thích bản năng của anh, và cả của cô,... để bắt đầu cuộc vui thường nhật của mình...

... Nhưng...

Hình ảnh cô nàng ấy lại hiện lên trong đầu anh...

Với những dòng nước mắt trong veo chảy dài trên đôi má ửng hồng... Hình ảnh anh không thể nào quên được...

- Anh... anh sao thế? Sao anh... không tiếp tục đi?... - Tiếng nói rung rung của cô gái đang đứng trước mặt Kiyoshi bất chợt kéo anh về thực tại.

“Mình sao thế nhỉ?” Kiyoshi nghĩ. “Cô nàng ấy chỉ là một cô gái thôi mà. Sao mình lại để hình ảnh đó ảnh hưởng đến cuộc vui của mình cơ chứ?”

Kiyoshi nhìn cô gái kia. Đôi mắt ấy... không có gì đặc biệt cả. Đôi môi ấy... chẳng còn kích thích anh nữa. Những gì anh muốn bây giờ... chỉ là được nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm khó hiểu và được hôn lên bờ môi mọng nước màu hồng cam của cô nàng bí ẩn, Akina Yuumi ấy...

...

- Cô... đi đi... Tôi... hết hứng rồi. - Kiyoshi lạnh lùng nói, quay lưng bước về phía giường và ngồi phịch xuống, dành thời gian để nhớ về những hình ảnh mà anh không thể nào quên đi, gạt bỏ nó ra khỏi đầu mình được.

- Ô... sao lại... Anh... ghét em sao? - Cô gái ngỡ ngàng hỏi lại, cảm thấy lời nói của Kiyoshi như sét đánh ngang tai.

- Không, chỉ là hết hứng thôi. Đi đi!

- ...

Cô gái đứng chết lặng. Cô chỉ thắc mắc tại sao người mình yêu nằng nặc lôi mình vào đây lại đuổi mình đi khi chưa kịp làm gì như thế.

- ĐI... ĐI! - Một câu nói như ra lệnh... lạnh tanh... làm cô gái khiếp sợ... Không ngờ người thường ngày luôn dịu dàng với mình lại có thể nói một câu đáng sợ như thế.

- ... Vâng.....

Cô gái lủi thủi ra về, bỏ Kiyoshi lại với căn phòng lạnh lẽo, dù cho ánh đèn vàng có lan toả khắp nơi cũng không làm nhiệt độ tăng lên bao nhiêu. Chỉ còn tiếng mưa bấy giờ đã bắt đầu réo rắt ngoài cửa sổ...

Kiyoshi ôm đầu. Mình bị cái gì thế này...

... Anh ngồi đó thật lâu...

Chợt điện thoại anh vang lên từng tiếng chuông dài, phá tan không khí tĩnh lặng cùng tiếng mưa rì rào...

“Reng... reng...”

Bực bội vì bị phá ngang dòng suy nghĩ, Kiyoshi móc điện thoại ra một cách thô bạo. Màn hình gọi hiện tên của một đồng đội của anh ở biệt đội Rồng đen - một đội thanh tra cấp thấp của trụ sở thanh tra Yami, chi nhánh phía Bắc - Tatsu Ten.

- Alô! - Giọng Kiyoshi vô cùng bực mình.

- Kaze! Đến đây ngay! Bọn sâu bọ ở miền Bắc lại giở trò nữa rồi!

... Đúng lúc ấy, một tiếng sét chói tay vang lên ngoài cửa sổ...

- Được rồi. Tở đến ngay! - Kiyoshi nói, giọng nghiêm túc pha lẫn sự khó chịu.

Đút điện thoại vào túi quần, Kiyoshi đi băng băng qua hành lang khách sạn để ra ngoài. Rồi anh chàng phóng đi trên chiếc xe mô-tô - hãng YM.

Điểm đến: Bắc Sakura. Khu dân cư Haruhi.

Trong khi ấy, ở Nam Sakura, cô nàng Akina Yuumi cùng các đồng đội của mình đang ở trụ sở chi nhánh Yami, chuẩn bị xuất trận.

Điểm đến: Nam Sakura. Khu dân cư Taniki.

2 con người...

Ban ngày,...

Cùng học chung 1 trường...

Cùng làm Queen và King của vũ hội...

Ban đêm,...
Cùng làm thanh tra trong trụ sở Yami...
Cùng bảo vệ chính nghĩa...
Định mệnh... chẳng?...
Hết chương 9

11. ~ Ngoại Truyện 2: Phỏng Vấn ~

Hé nhô ~ Chào các bạn~ lại là mình, tác giả đây.

Hôm nay mình sẽ phỏng vấn Akina và Kiyoshi, 2 nhân vật chính của truyện này. *háo hức**háo hức**chạy vòng vòng*

Người được phỏng vấn đầu tiên sẽ là Akina Yuumi.

Tác giả (Tg): Chào Yuumi, hôm nay bạn có thể dành chút thời gian ình phỏng vấn không?

Akina: Tất nhiên rồi!

Tg: Vâng, vậy mình xin phép được bắt đầu. Sau đây là cái mà độc giả đều đang thắc mắc: Sao mà tính cách của bạn lại lúc lạnh lúc nóng bất thường như vậy thế?

Akina: À, về chuyện đó thì nó phụ thuộc vào nhiều yếu tố như: thời tiết, nhiệt độ, tình trạng thiếu ngủ, thái độ của mọi người, độ quen biết, độ ẩm của đất, lượng nước mình uống vào, lượng chất béo trong cơ thể, bla... bla... bla...

Tg: *gà gật**thiếu ngủ vì mắc thức viết truyện*

Akina: (tiếp tục) ... số lượng Sâu bọ bị tiêu diệt, độ sáng bóng của thanh Kurochishi, độ bó của trang phục,... 30 phút sau...

Akina: ...độ sáng xung quanh, tính cách của người giao tiếp...

Tg: *choàng tỉnh giấc* À vâng... Rất cảm ơn bạn, mình hiểu rồi (chả hiểu gì sất). Tiếp theo là phần hỏi-đáp nhanh về bạn. Bạn sẵn sàng chưa, Yuumi?

Akina: *đang trong trạng thái cởi mở, hoà đồng* Mình lúc nào mà chẳng sẵn sàng.

Tg: Ok. Vô lun. 1) Màu sắc iu thích?

Akina: Thú thật, màu hồng nhạt. Nhưng mà vào ban đêm tất nhiên là mình iu vô cùng màu đen của bóng tối và màu đỏ của máu *cười tươi*

Tg: *ón lạnh sống lưng* 2) Mẫu người lý tưởng?

Akina: Etou... Chỉ cần hiểu mình đang nghĩ gì là được. Đương nhiên phải đẹp trai, không được xấu như ma. Những thằng xấu như ma gớm chết đi được!

Tg: (Chị ấy thật giống mình) 3) 5 từ mô tả bản thân

Akina: đẹp, giỏi, thông minh, tàn nhẫn - thỉnh thoảng, khó hiểu

Tg: (Tự sướng ghê vậy!) 4) 5 từ mô tả Kiyoshi Kaze

Akina: *trả lời không suy nghĩ* đẹp trai, đào hoa, thích khoe của, hám gái, biến thái

Tg: Hơ hơ... Anh nam chính của mình... 5) Một sự thật thú vị về bản thân?

Akina:... Mình là Otaku*

(Otaku là những người say mê manga, anime hay game - truyện tranh, phim hoạt hình hay trò chơi của Nhật [tìm hiểu thêm trên Google nhé])

Tg: Oa... Mình cũng vậy!~ *bắt tay*

Akina: Thiệt vậy hả? Vậy thui 2 đứa mình đi chơi chung đi, mình biết có một chỗ dành cho Otaku hay lắm!

Tg: Ừm. Đi thôi!?!

Tác giả và Akina dắt tay nhau đi, bỏ lại độc giả ngơ ngác, đơ tại chỗ.

Người tiếp theo được phỏng vấn là Kiyoshi Kaze.

Tg: *cố không bị chết trước sự đẹp trai mê hồn của Kiyoshi* Chào anh Kaze. Em xin phỏng vấn anh một chút có được không?

Kiyoshi: Được chứ, em gái dễ thương. Được cô em phỏng vấn là một vinh hạnh của anh.

Tg: *chết tại chỗ trong 1 giây* Anou... Được... Được rồi,... bắt đầu thôi! Anh đã hẹn hò với tổng cộng bao nhiêu cô gái rồi?

Kiyoshi: ... Câu này khó à nhe. Chắc khoảng 500 chứ không ít *cười*

Tg: Oa... Nhiều thế! Tiếp theo... là phần hỏi-đáp nhanh. Anh đã sẵn sàng chưa ạ?

Kiyoshi: Luôn sẵn sàng vì cô em dễ thương.

Tg: *đau tim* Vâng... Câu 1) Màu sắc iu thích?

Kiyoshi: xanh ngọc bích, hồng và trắng cho những cô gái. Đen cho những chàng trai.

Tg: 2) Mẫu người lý tưởng?

Kiyoshi: Đẹp không cần son phấn và thông minh, dễ thương, hay đổ mắt...

Tg: À... vâng (mình cũng dễ thương và hay đổ mắt đây)(tự sướng level cao ngất trời) 3) 5 từ mô tả bản thân?

Kiyoshi: đẹp trai, giàu có, có tài ăn nói, quyến rũ, đào hoa

Tg: (chuẩn... Tui ủng hộ anh này) 4) 5 từ mô tả Akina Yuumi?

Kiyoshi: *ngó lên trời hoài tưởng* đẹp không son phấn, đáng yêu, bí ẩn, tsundere, thông minh, cuốn hút...

Tg: Í... Anh ơi! Dư 1 từ mất tiêu ời.

Kiyoshi: Hơ hơ... Anh đã cố lọc ra những từ ngữ tốt nhất mà vẫn bị dư là sao vậy trời? Khó ghê.

Tg: Cuối cùng, 5) Một sự thật thú vị về bản thân?

Kiyoshi: ...Sợ ma...

Tg: Thiệt hả trời? (hình tượng sụp đổ) *bỏ đi không nói lời từ biệt*

Kiyoshi: Ế... Đùng có bỏ anh lại một mình mà...!?

He he, vậy là phần “truyện ban đêm” đã xong. Bắt đầu từ chương tiếp theo sẽ là một EVENT CỰC KÌ TO!

Háo hức quá háo hức quá đi... *lập tức bị đánh gục bởi cơn buồn ngủ*...

Hết ngoại truyện 2

12. ~ Chương 10: Định Mệnh ~

Trong khi Akina và Kiyoshi cùng vui đùa vào đông công việc ở Yami thì mùa hè đã trôi qua một cách lặng lẽ nhất...

Một ngày kia, không khí mát mẻ của mùa thu bắt đầu tràn về và lá bắt đầu chuyển vàng, nhẹ nhàng rơi xuống khi có gió thổi qua.

Trên con đường từ trụ sở chi nhánh Yami ở phía Nam đến trường Sojika, một cô gái thong thả đi, khuôn mặt đẹp tựa thiên thần, mái tóc đen dài óng ả tung bay trong làn gió mát. Cô đi trên con đường trải lá vàng, hai bên là hai hàng cây gần như trụi vươn ra tạo thành một mái vòm như muốn bảo vệ bóng người nhỏ nhắn đáng yêu ở bên dưới. Hình ảnh ấy... thật tuyệt đẹp!

Hôm nay là ngày tựu trường của Sojika. Học sinh từ khắp các nơi lại hội tụ về đây sau 3 tháng hè vừa ngắn lại vừa dài lê thê. Mỗi người muôn về. Có người vui tươi, cười đùa hồn nhiên với bạn bè. Có người mặt ảm đạm, đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Nhưng nói chung, ai ai cũng háo hức vì lễ Bắt cặp sẽ diễn ra vào sáng hôm nay.

Lễ Bắt cặp (lại) là một truyền thống có từ lâu đời của trường Sojika. Vào buổi lễ, học sinh được chia ra làm 2 nhóm: nhóm thông minh và nhóm không thông minh. Tất nhiên ở trường chuyên Sojika thì ai ai cũng đều thông minh. Nhưng thông minh ở cấp độ thấp thì lại bị liệt vào nhóm không thông minh. Thiệt là bất công!

Vào đầu buổi lễ, nhóm thông minh sẽ ngồi ngẫu nhiên vào những chỗ ngồi đã được đánh số thứ tự sẵn. Sau đó, nhóm không thông minh sẽ bốc thăm số thứ tự và tìm đến người ngồi ở chỗ mang số đó. Và suốt năm học đó 2 người sẽ giúp đỡ nhau học tập. Đã có nhiều mối tình đẹp hay tình bạn đẹp nảy sinh từ việc bắt cặp này. Akina quen được Ryouji cũng là từ đó.

Akina, năm nay học lớp 11A, khoan thai bước vào trong hội trường và ngồi xuống chiếc ghế mang số thứ tự 16 ở khu nhóm thông minh, chờ đợi lễ tựu trường bắt đầu.

... Sau 7 giờ, lễ tựu trường bắt đầu. Lại buồn chán và tẻ nhạt như mọi khi... Thiếu ngủ do phi vụ tối hôm qua, mắt Akina như muốn díp lại...

Khò khò...

Akina gục đầu xuống... Ngủ say...

...

- Này, Akina, dậy đi! Sao giờ này mà em ngủ được hay thế? - Một giọng nói ầm ập, pha chút châm chọc vang lên bên đầu khiến Akina nhanh chóng thoát khỏi giấc ngủ say...

Ngước mắt nhìn lên, Akina trông thấy đôi mắt màu cafe đang nhìn mình chăm chú...

Mắt chạm mắt...

- Chào em. Anh, Kiyoshi Kaze học lớp 12A này sẽ là người bắt cặp với em năm nay. Mong em giúp đỡ. - Kiyoshi cảm thấy mình rất may mắn và hào hứng. Anh thầm cảm ơn định mệnh đã cho anh bắt cặp với Akina. Anh đưa tay ra, mong muốn bàn tay trắng trẻo với những ngón tay thon dài kia cũng đưa lên và bắt tay với mình.

Nhưng bàn tay của anh cứ bơ vơ trong không trung, không có tí dấu hiệu nào cho thấy bàn tay kia sẽ đưa lên khiến anh đờ ra hết một lúc...

Akina sau khi xử lý thông tin anh chàng Kiyoshi biến thái đưa ra một cách nhanh chóng, quyết định là giấc ngủ của mình là quan trọng hơn. Dù gì sau buổi lễ Bắt cặp này thì học sinh cũng về luôn. Thôi thì cứ chợp mắt cái đã...

Akina lim dim...

Sau một hồi đờ như còng cua, Kiyoshi đã trấn tĩnh lại được. Anh ngồi xuống kế bên Akina, khẽ lay cô dậy.

- Này, sao em cứ bơ anh thế! Ồn thế này mà cũng ngủ được... Em hay thiệt đó!

...im lặng...

- Akina! Akina Yuumi! Em có nghe anh nói gì không đó?

...

... Khò khò...

Tiếng ngáy khe khẽ phát ra từ đôi môi mọng nước màu hồng cam quyến rũ của Akina làm Kiyoshi chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Hết hiểu nổi!

... Như không giữ được sức nặng của cơ thể trong cơn buồn ngủ, Akina ngã sang một bên,... tựa vào thân người của ... Kiyoshi!?! Anh chàng này đơ tập 2!...

Akina vẫn tự nhiên ngủ say như chết trong lòng Kiyoshi. Trong vô thức, dường như cô nghe được trái tim ai đang đập mạnh và cảm nhận được hơi ấm của ai đó... Cảm giác thật dễ chịu...

Kiyoshi miệng mở to thành hình chữ O một hồi, rồi khẽ khép lại và cong lên đầy quyến rũ. Vậy cũng tốt! Cứ để cô ấy thế này thì có cảm giác như mình sẽ bảo vệ được cô nàng này. Anh vòng tay qua vai Akina, giữ chặt để cô không bị ngã đập mặt xuống đất.

Rồi anh cúi xuống... Ngắm nhìn khuôn mặt đẹp tựa thiên thần kia một hồi lâu...

Làn da trắng mịn... Mái tóc đen dài óng ả... Đôi má ửng hồng... Hàng lông mi đen dày cong vút... Và... đôi môi màu hồng cam mọng nước hình trái tim... Tất cả dường như có ma lực, kéo trái tim cùng khuôn mặt của Kiyoshi càng ngày càng gần hơn về phía Akina...

Đôi môi của anh sắp chạm vào đôi môi quyến rũ ấy rồi... Não Kiyoshi liên tục phát ra tín hiệu “kìm chế” nhưng đều vô tác dụng trước vẻ đẹp hút hồn của Akina...

30cm...

20cm...

15cm...

10cm...

5cm...

“Chát”

Ngay đúng lúc này, bàn tay trắng trẻo với những ngón tay thon dài đập thẳng vào khuôn mặt điển trai của Kiyoshi với một lực mạnh kinh khủng!?! Ấy thế mà khi này nó còn không có một chút năng lượng nào để đưa lên bắt tay với anh chàng cơ đấy!

- ĐỒ... BIẾN... THÁI! - Akina choàng dậy, hét lên. Bấy giờ trong hội trường cũng chả còn ai cho nên cô cũng không cần giữ sĩ diện cho cái anh chàng đào hoa hám gái này làm gì.

Lúc này, khi đã ngủ đủ giấc, Akina mở mắt dậy, phát hiện ra tay ai đang choàng qua vai mình, một bàn tay to và rắn chắc... Và rồi cô trông thấy khuôn mặt đẹp trai đang tiến đến... ngày càng gần hơn... Cô hoảng quá phang đại vào khuôn mặt điển trai ấy một cái tát...

Vừa xấu hổ vừa thích thú vì đã được hét lên suy nghĩ của mình bấy lâu nay về anh chàng ấy, Akina đỏ mặt nhưng lại cố kìm để không bật cười thành tiếng... Cô quay mặt, gạt đôi bàn tay đang đặt trên vai mình ra và bỏ đi, để lại anh chàng Kiyoshi đang đơ tập 3. Chưa bao giờ anh bị đơ nhiều thế chỉ trong một ngày...

Từ nay Akina sẽ phải bắt cặp với cái anh chàng đào hoa biến thái này, cô biết. Thật là phiền phức chết đi được! Định mệnh thật trớ trêu!

Nhưng... Akina cảm nhận được, hơi ấm còn vương vẫn đâu đây... Trái tim cô bỗng dậy lên cảm giác bồi hồi, xao xuyến...

Hết chương 10

13. ~ Chương 11: Thiên Tài ~

Lại một ngày học nhàm chán khác...

Giáo viên chủ nhiệm năm nay của lớp 11A là một ông thầy giáo dạy Văn vô cùng nghiêm khắc và khó chịu. Như thường lệ, Akina ngồi chăm chú đọc sách trong giờ học. Tiếng giảng bài vang lên đều đều bên tai, nhưng chỉ một phần của não Akina tiếp nhận lời giảng bài ấy, phần còn lại tập trung vào quyển sách... Trông cô như tách biệt khỏi lớp học nơi đây. Cô đang ở trong một thế giới khác, một thế giới của riêng cô...

Bỗng...

Một viên phấn băng trắng vào khuôn mặt đẹp không tí vết của cô khiến cô trở về lại với thế giới nhàm chán này.

- Akina! Em tưởng là em đẹp em có quyền hả? Đứng lên và đọc tiếp đoạn tiếp theo cho tôi. - Đó là giọng của ông thầy chủ nhiệm. Nhác thấy Akina làm việc riêng trong lớp, lại vô cùng chăm chú, ông ném thẳng viên phấn vào cô khiến cả lớp được một lần cười hả hê. Hình như ông thầy này chưa hiểu rõ nàng Akina của chúng ta rồi. Vậy cũng có thể hiểu được, vì đây mới là buổi học đầu tiên của năm học này cơ mà.

Không một chút nao núng, chẳng buồn khép sách lại và mở cuốn sách giáo khoa ra, Akina bắt đầu đọc như nằm thuộc lòng văn bản trong đầu:

- “Thôi đại gì mà vào miệng cọp, hấn cứ đứng đây này, cứ lặn ra đây này, lại kêu toáng lên xem nào...” (Chí Phèo-Nam Cao) - Từ ngữ, giọng điệu đọc của cô gần như là hoàn hảo nhất. Gương mặt đẹp tựa thiên thần của cô không để lộ bất cứ cảm xúc nào.

Cả lớp học người nào cũng miệng chữ O mở to nhìn Akina như nhìn quái vật. Rốt cuộc trong cái đầu ấy chứa gì thế!?

- “...Ồ tù thì hấn coi là thường. Thôi cứ...”

- Akina, em dừng ở đây được rồi. Cứ thoải mái làm việc em thích làm đi. - Trong 1 thoáng, ông thầy cảm thấy mình thật vô dụng, thả thân hình mập mạp của ông xuống chiếc ghế gỗ dành cho giáo viên và thả rong lớp học luôn. Lớp 11A bắt đầu rần rần như cái chợ. Akina không có đủ sự yên tĩnh và tập trung để đọc sách nên cô xách cái cặp cùng quyển sách đi thẳng ra hành lang

, trong lúc có hàng chục tia laze trong lớp đang hướng thẳng về phía cô...

Sân sau trường Sojika là một nơi lí tưởng để cúp tiết.

Akina chậm chậm bước vào sân, quăng chiếc cặp không có gì ngoài bút viết và sách truyện qua một bên và bắt đầu... ngủ. (mắt hết cả hình tượng học sinh gương mẫu...)

Lí do mà Akina không thêm học bài là vì cô đã thuộc hết tất cả các bài trong SGK lớp 10, 11, 12 của tất cả các môn ngay từ khi bước chân vào trường này. Cô chỉ đi học vì cô muốn nói chuyện và làm bạn với ai đó, như 1 học sinh cấp 3 bình thường. Nhưng có vẻ vào đây rồi lại không ai muốn nói chuyện với cô, trừ Ryouji và... cái tên biến thái Kiyoshi kia... (Oa, nam chính của tui...)

... Khò khò...

Gió man mát thổi qua. Dưới ánh nắng ấm áp xuyên qua tán cây xanh tốt, Akina đánh một giấc ngủ say...

...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

-- Akina, con quả thật là một thiên tài!

Giọng nói ấy, thật quen thuộc...

A, đúng rồi,...

Giọng nói ấy là của ba... Nói đúng hơn là... BA NUÔI...
Mình đã tưởng ông ấy là ba thật của mình...
Ông ấy đã nói dối...
Ba đã dạy mình rất nhiều thứ...
Ba đã dạy chữ ình khi mình mới có 1 tuổi...
Ba đã dạy xong chương trình cấp 1 ình khi mình lên 5...
Ba đã dạy võ và cách đánh kiếm ình khi mình khi mình lên 6...
Ba đã trao ình thanh kiếm Kurochishi huyền thoại khi mình lên 9...
Ông ấy thật là một người vĩ đại, đối với dòng họ Toru...
Và đối với mình nữa...
Nhưng khi mình lên 10, ông ấy đã...
Ra đi mãi mãi...
Bởi tên Sâu bọ mang tên Iji...
Mình sẽ trả thù cho ông...
Và trả thù cho cả cha mẹ thật của mình...
Cũng đã bị giết bởi lũ Sâu bọ kia...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~ ~ Này, Akina, sao em lại làm gì ở đây thế hở? - Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai Akina.

Cô từ từ mở mắt dậy. Đầu cô đau như búa bổ. Hình như kí ức vừa quay về với cô, nhưng cô nhanh chóng quên phắt đi khi phát hiện một khuôn mặt điển trai với đôi mắt màu cafe đang nhìn mình chăm chú.

- Ngủ! - Câu trả lời ngắn gọn và dễ hiểu, không cần phải nói nhiều với cái tên biến thái này làm gì. Cô đang bực mình vì bị phá ngang giấc ngủ.

- Hơ hơ... Lần đầu tiên thấy em không bơ anh đấy. Mà biết đây là giờ gì không hả? - Kiyoshi nói, miệng cười nham nhở, nhưng vẫn đẹp trai.

- Không... quan... tâm! - Akina lạnh lùng trả lời.

- Em không quan tâm cũng không được đâu! Bây giờ là giờ để các cặp học chung với nhau. Nhanh lên, anh đã kiếm được chỗ lí tưởng cho 2 chúng ta học rồi. Không bị quấy rầy đâu! - Như đã quen với cái tính lạnh lùng với mình bên ngoài của Akina, Kiyoshi không bị đơ toàn tập nữa. Ngược lại, anh còn hào hứng chủ động nắm lấy tay cô nàng, kéo cô dậy.

Bấy giờ, trong trường, các cặp học sinh, 1 “thông minh” và 1 “không thông minh” bắt đầu đi chung với nhau. Địa điểm học chung là tự chọn, không bắt buộc phải ở lại trường nhưng thỉnh thoảng, một giáo viên lại đi kiểm tra để xem các cặp có học đàng hoàng không.

- Đi đâu? - Mơ mơ màng màng, Akina hỏi, trong lúc miễm cưỡng đứng lên do lực kéo quá mạnh.

- Tí nữa sẽ biết thui mà ~ - Kiyoshi nở một nụ cười hết sức là nham hiểm.

Một tay nắm gọn trong tay Kiyoshi, tay kia chậm chậm xách cặp lên, Akina dần dần tỉnh ra và cô nàng cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng dần khi phát hiện tên biến thái đang nắm tay mình. Chưa kịp giật tay lại, cô đã bị kéo đi bằng một lực hết sức là mạnh.

Kiyoshi biết nếu muốn làm Akina nghe lời thì không thể dịu dàng với cô nàng nữa. Gương mặt hiện lên vẻ khoái chí thấy rõ, anh hào hứng hô to:

- Đi thôi!

14. ~ Chương 12: Tình Huống Éo Le (phần 1) ~

Trong lúc Akina bị Kiyoshi lôi đi, một ánh mắt toé lửa đang nhìn 2 người như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Ryouji, anh đang nhìn cái gì thế? - Một giọng nói hồn nhiên vang lên bên tai khiến Ryouji giật nảy, rời mắt khỏi cửa sổ.

- Chẳng có gì cả. Chỉ là ngắm cảnh vật thôi.

- Vậy sao? Tới giờ học cặp rồi đó. Đi thôi anh! Mới bữa đầu mà ông thầy Toán lớp em cho bài khó quá trời luôn ~ Anh giúp em nhé, Ryouji?

Giọng nói ấy là của cô nàng Harumi Hoshi, lớp 10C. Cô ấy là người bắt cặp chung với Ryouji năm nay, tính tình hết sức dễ thương và hồn nhiên. Vốn bản tính thích con gái dễ thương, Ryouji dễ dàng sinh ra cảm tình nhanh chóng đối với cô nàng này. Ngược lại, đối với Akina, anh lại thấy vô cùng khó chịu và tức giận khi cô lại bắt cặp với tên Kiyoshi kia.

Ấy là về phía Ryouji (anh chàng bị lãng quên lâu nay của chúng ta). Trong khi anh đang ở lại trường học cùng với Harumi thì Kiyoshi cùng Akina đang trên đường tới một nơi nào đó...

Xấu hổ cộng với mệt mỏi và lười nói chuyện (do ảnh hưởng của nhiệt độ, sự thiếu ngủ, độ biến thái của người cần giao tiếp !?!,...vân vân và vân vân), Akina quyết định im luôn cho đỡ tốn công, chờ đợi xem cái tên Kiyoshi kia kéo mình đi đâu...

Kiyoshi, với khuôn mặt hăm hở và nham hiểm hết mức có thể, cứ nắm chặt lấy tay Akina, lôi cô đi bằng băng qua con phố đông nghịt người.

Rồi anh dừng lại trước cửa một sân tập nhảy lớn mang tên “Kaze”. Anh thoải mái đẩy cửa bước vào, nháy mắt với các nhân viên một cái. Cũng may là nhân viên hôm nay đứng ở phòng khách toàn là nam. Chứ nếu không thì nhập viện hàng loạt mất!

- Chào cậu chủ. Mời cậu đi lối này. - Một nhân viên nam ra chào Kiyoshi, rồi đưa Kiyoshi cùng Akina đến trước cửa một phòng nhảy rộng lớn...

...Đang định cúi đầu rút lui, ánh mắt của anh chàng nhân viên ấy chợt dừng lại trước Akina. Ôi, người gì đâu mà đẹp thế! Anh chàng không nhận ra mình đang nhìn Akina say đắm trước khi Kiyoshi tặng cho anh một cú đấm làm lệch cả quai hàm.

- Người đang nhìn ai đấy hả? Lui mau! Người bị sa thải! - Kiyoshi quát lên, giận dữ kéo cô nàng suốt từ nãy đến giờ chỉ biết lo nhìn xung quanh vào trong và đóng sầm cửa lại trước khi chàng nhân viên kia kịp mở miệng cầu xin:

- Cậu chủ! Cậu chủ! Em biết lỗi rồi! Đừng sa thải em mà cậu chủ!...

Kiyoshi mặc kệ, không quan tâm. Anh chỉ quan tâm xem có đôi mắt nào đang lia cô nàng Akina của anh... ít nhất là SẮP LÀ của anh, và anh sẽ tìm cách xử đẹp người đó.

Quăng cặp sang một bên, Kiyoshi mệt mỏi ngồi phịch xuống, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Chưa kịp làm gì, anh đã nghe một tiếng nói trong trẻo nhưng không kém phần đanh đá vang dội khắp căn phòng kín:

- Này, anh đưa tôi đến đây làm gì thế? Vừa xa lại vừa không hợp cho việc học tập nữa. Đây là phòng tập nhảy mà? - Akina sau một hồi quan sát khắp mọi ngõ ngách của căn phòng, cất tiếng lên hỏi.

Căn phòng rõ ràng là không hợp tí nào đối với việc học. Xung quanh bốn bề đều là gương. Chỉ có một cái bục gỗ cao hơn mặt sàn ở một góc phòng, đủ độ cao để đặt sách vở lên mà học. Nhưng có cái lợi là phòng tuyệt đối im lặng, và dùng máy lạnh nên cực kì mát.

- Có sao đâu! Em không thấy ở đây rất yên tĩnh và mát mẻ sao? Học ở đây là tuyệt nhất ấy chứ! - Kiyoshi cười hề hề. Thực chất anh lôi cô nàng vào đây là để 2 người có không gian riêng tư, không bị quấy rối gì cả.

Thấy lí lẽ của cái tên biến thái kia cũng đúng, Akina im lặng và lại đi vòng vòng, rồi cô dừng lại và quan sát mình trong gương. Không dư năng lượng để cãi lại nữa. Cô nàng không hề nghĩ đến chuyện mục đích của Kiyoshi thực sự không phải như vậy, và cô cũng không nhận ra cô đang đứng sát bên cạnh Kiyoshi...

“Rầm”

Nhanh như một cơn gió, Kiyoshi nhận ra thời cơ đã đến và anh hành động nhanh, gọn, lẹ. Chớp mắt 1 cái đã thấy một cảnh tượng như phim. Akina đang dựa sát vào tường, bị chặn hai bên bởi 2 cánh tay rắn chắc của Kiyoshi. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực. Nhưng Akina này đời nào chịu để cho 1 tên biến thái làm vậy với mình chứ!

- Anh muốn chết hả, tên BIẾN THÁI kia? - Akina lên tiếng. Cô cần biết chắc chắn là tên kia có muốn buông ra trước khi cô hạ màn thật hoành tráng không.

- Đừng có gọi anh là Biến thái nữa mà, nhóc. - Kiyoshi nói, mắt vẫn không rời khuôn mặt của Akina.

- Nhưng mà tôi thích. Và ai cho anh gọi tôi là NHÓC hả?

- Tất nhiên là anh tự cho phép mình rùi, nhóc ạ. - Kiyoshi cười, lộ rõ vẻ khoái chí trên mặt khi thấy Akina bắt đầu tức giận.

Trên đời này Akina ghét nhất là bị gọi là nhóc - một sự xúc phạm không hề nhẹ.

- Không được gọi tôi là nhóc! - Akina đang cực kì giận dữ (có vẻ như tâm trạng bây giờ của cô bị ảnh hưởng bởi phần lớn là độ biến thái của cái tên cô đang nói chuyện với :))

- Nhưng mà anh thích. - Kiyoshi nhại lại lời Akina nói hồi nãy. Học cấp 3 rồi tính cách của anh vẫn như trẻ con ấy. Đây người ta gọi là “Trẻ mãi không già”...!?!

- Nhưng mà tôi không thích.

- Nhưng mà anh thích.

- Nhưng mà TÔI KHÔNG THÍCH!

- Nhưng mà ANH THÍCH.

- Nhưng mà TÔI KHÔNG THÍCH!

...

Cuộc đấu khẩu giữa 2 người trở nên gay gắt và quyết liệt hơn bao giờ hết.

“Sao mà người gì đâu mà dai dẳng vậy trời.” Cả hai người Kiyoshi và Akina đều có chung 1 suy nghĩ. “Phải cho cô ấy/tên biến thái ấy nếm mùi mới được.”

Và 2 con người ấy sắp tung ra tuyệt chiêu bí truyền của chính mình...

Hết chương 12

15. ~ Chương 13: Tình Huống Éo Le (phần 2) ~

- Nhưng mà TÔI KHÔNG THÍCH!

- Nhưng mà ANH THÍCH!

- NHƯNG MÀ TÔI KHÔNG THÍCH!

- NHƯNG MÀ ANH THÍCH!

...

Cuộc đấu khẩu diễn ra suốt 5 phút đồng hồ khiến cả 2 người mệt lử. Akina thì đứng sát vào tường còn Kiyoshi thì đứng chạng cô nàng, không cho cô bỏ đi.

Cuối cùng, Kiyoshi bắt buộc phải tung ra tuyệt chiêu bí truyền của mình.

- Em không thích thì anh sẽ làm cho em thích, NHÓC à...

Nói rồi, Kiyoshi từ từ đưa khuôn mặt của mình lại gần Akina hơn...

30cm...

20cm...

10cm...

5cm...

Tuyệt chiêu bí truyền của anh khiến bao cô gái mê mệt là nụ hôn. Và Kiyoshi thực sự nghĩ áp dụng cách này với Akina là hiệu quả...

Nhưng ngược lại là đằng khác.

Akina, khi phát hiện ra mưu đồ của tên Kiyoshi biến thái, não đã kịp phát ra tín hiệu tung tuyệt chiêu bí truyền của chính cô ra...

Mắt Kiyoshi khép hờ, mong chờ đến lúc môi mình chạm vào môi cô ấy. Cảm giác đó thật là... Không thể nói thành lời...

Nhưng vẻ mặt sung sướng của Kiyoshi nhanh chóng chuyển thành một vẻ mặt đau đớn tột cùng. Anh bỏ hai cánh tay ra khỏi tường, ôm... đậy quần và ngã lăn ra sàn, rên rỉ:

- Sao em... dám...

Số là Akina đã học được tuyệt chiêu chống lại mấy tên biến thái từ Yami, nói rõ hơn là Mika Murasaki.

- Khi gặp mấy tên biến thái, em chỉ cần lên gối hay đá vào chỗ hiểm của chúng. Chúng sẽ tự động nể sợ em ngay thui

~Và điều này đã được Akina áp dụng ngay và luôn.

Thật là một tình huống éo le. Kiyoshi nằm lăn lóc dưới sàn nhà còn Akina bụm miệng cười hi hi (cái chị này...thật là...).

- Kiểu này mai một anh không sinh con được mất. - Kiyoshi nói trong đau đớn.

- Ai thèm quan tâm. Không được gọi tôi là nhóc nữa nghe chưa, đồ biến thái? - Akina giả giọng "đội trưởng" cô thường dùng đối với đội của cô ở Yami.

Kiyoshi không trả lời. Anh chỉ tiếp tục nằm co rúm dưới sàn gỗ. Akina cũng chẳng quan tâm tên biến thái có trả lời hay không. Cô tự nhiên bước ra cửa như chưa có chuyện gì, không quên ngoảnh mặt lại chào tên biến thái Kiyoshi:

- Lần sau học cặp chúng ta sẽ bắt đầu với môn Toán nha! Chào!

Rồi Akina tung tăng đi ra khỏi chỗ quái quỷ này, bỏ Kiyoshi lại sau lưng với nỗi đau đớn nhớ suốt đời. Chưa bao giờ cô vui như vậy trong 6 năm nay...

- Cô ấy đã cười... Nụ cười thật đẹp!... Ui da... - Kiyoshi thầm nói với chính mình. Anh nằm đó cả buổi trời để đợi chỗ ấy bớt đau rồi mới về nhà... (tội anh í quá đi ~)

Hết chương 13

16. ~ Chương 14: Mục Tiêu ~

Hôm sau, không Kiyoshi cần lời đi, Akina cũng tự đi cùng anh đến địa điểm học chung. Cô chẳng thèm quan tâm đến cú lên gối thần thánh hôm qua đã gây ra thương tích gì cho anh chàng biến thái Kiyoshi kia hay không, và Kiyoshi cũng chẳng thèm đả động đến chuyện đó nữa. Điều anh quan tâm bây giờ là anh được đi chung, học chung với Akina mỗi buổi chiều và điều đó khiến anh vô cùng phấn khích.

- Hôm nay chúng ta sẽ học Toán lớp 12, lấy sách ra đi tên biến thái. - Tíc tắc, 2 người đã có mặt trong phòng tập nhảy của nhà Kaze. Akina, với một giọng không chút cảm xúc, nói với tên Kiyoshi khiến mặt anh ta nhả lại như con khỉ.

- Em có cần phải gọi thế không? Xưng anh em không được à, Akina yêu dấu?

- Không có ai tên là Akina yêu dấu ở đây hết ớ.

- Vậy cũng không có ai tên là tên biến thái ở đây hết đó.

- Có, là anh chứ ai, t-ê-n b-i-ê-n t-h-á-i. - Như đang đánh vần, Akina chậm rãi nói từng từ một, đủ lớn để từ ngữ bắn tứ tung trong căn phòng - Lấy sách ra mau!

- Haizz... - Kiyoshi chỉ còn biết thở dài. Như chợt nhớ ra một điều, anh quay sang hỏi lại Akina. - Ủa, mà Toán lớp 12 làm sao em chỉ bài anh được?

- Tôi học hết chương trình cấp 3 rồi. Giở sách ra mau lên! - Akina nói, giọng như ra lệnh khiến Kiyoshi rậm rập làm theo, nhưng trong lòng anh lại băn khoăn vô cùng...

...

30 phút sau

~~Sau một hồi kiểm tra, Akina phát hiện ra tên biến thái Kiyoshi dở tệ môn Toán. Còn những môn khác thì anh ta học cũng tạm tạm và đặc biệt giỏi môn Văn. Có lẽ đó chính là lý do ăn nói là thể mạnh của Kiyoshi, điểm làm bao nhiêu cô gái chết mê mệt sau vẻ điển trai của anh.

- Anh học kiểu quái nào mà đạt điểm nhất khối thế? Môn Toán dở tệ, không có tí kiến thức nào trong đầu là sao đồ biến thái ngu ngốc?!? - Akina không giữ được bình tĩnh với cái độ ngu ngốc của Kiyoshi, quát lên.

- Hề hề, đạt được điểm nhất khối nhờ quen biết thui~ - Kiyoshi nở 1 nụ cười ranh mãnh và nói. Nói trắng ra thì tên Kiyoshi đã gian lận trong kì thi.

- Thiếu gia nhà Kaze, một tập đoàn lớn nhất đất nước Sakura, mai sau sẽ lên đứng đầu tập đoàn, lại gian lận trong kì thi ở trường. Anh nghĩ sao khi giới truyền thông biết điều này hả? Và... cả ông Kaze, ba của anh nữa? - Akina nói, giọng trầm xuống đến mức nghe nguy hiểm.

Tưởng tượng đến cảnh ba mình nổi trận lôi đình, Kiyoshi cảm thấy phát hoảng. Nếu Akina nói ra điều này cho người khác thì không những danh tiếng của tập đoàn đi xuống mà cuộc đời anh sẽ đi xuống theo luôn. Cô nàng ấy, thật là một con người đáng sợ!

- Nhưng mà... Để không vậy thì anh chẳng có hứng để học tập nữa. Em hãy cho anh 1 mục tiêu để anh có thể phấn đấu được không? - Kiyoshi đòi hỏi, hết như một đứa trẻ dù anh đã sắp lên tuổi 18 rồi...

- Làm King của vũ hội?

- Nói thiệt cái đó dùng tiền là mua được à. Ông hiệu trưởng ham tiền lắm.

- Được nhiều em gái mê?

- Chỉ cần đẹp trai và nhiều tiền thui

~~ Dẫn dắt tập đoàn Kaze sau này?

- Không được, cái đó xa vời quá đi, anh không có hứng!

...

- Thôi được rồi, tôi có thể mua cho bất cứ thứ gì anh muốn trong khả năng của mình. - Cuối cùng, Akina phải đành nhượng bộ và nói. Cô nhìn thẳng vào mắt Kiyoshi, chờ đợi tên biến thái ấy đưa ra 1 lời đề nghị...

- Làm bạn gái anh nha? - Chỉ chờ có vậy, Kiyoshi nhanh nhẹn nói ra như sợ Akina sẽ đổi ý. Đôi mắt màu cafe của anh cũng hướng thẳng về phía đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm ấy...

- Nếu... Anh đạt kết quả cao trong kì thi cuối học kỳ 1, tôi sẽ suy nghĩ lại về chuyện này. Và nói luôn, câu trả lời hiện giờ là KHÔNG! - Sau một hồi đắn đo, Akina nói.

- Yahoo! - Kiyoshi mừng rỡ reo lên.

- Này này, tôi chỉ nói là tôi sẽ suy nghĩ lại, chứ không có nói là SẼ làm bạn gái của anh à nha. - Akina đính chính lại, sợ nói không rõ người nghe hiểu sai là mình chết mất.

- Okie! Học thôi! - Kiyoshi nổi hứng học nhanh đến bất ngờ.

~~Akina đã tận tình giảng dạy cho tên biến thái Kiyoshi Toán từ lớp 10 lên lớp 12. Cô nói cái gì Kiyoshi đều ghi chép lại hì hục và làm bài tập đầy đủ. Trình độ học tập của Kiyoshi tăng lên đáng kể trong suốt học kì ấy.

Ở lớp 12A bấy giờ, Kiyoshi Kaze mà học tốt được môn Toán là một kì tích. Khi bị hỏi đến cái gì là mục tiêu để anh học tập, anh đều trả lời đúng một cụm từ:

- Bạn gái mới của tui đó! - và cười híp cả mắt khiến đám con gái thắc mắc biết bao người con gái ấy là ai và dự định sẽ vật đầu cô ta ra...

Hết chương 14

17. ~ Chương 15: Khóc (phần 1) ~

Mùa thu chẳng mấy chốc lại trôi đi thật nhanh và thật êm đềm, cùng với những buổi học cặp vui vẻ (có thể gọi là vui không khi một người vất vả chép bài, và một người rảnh rang ngồi đọc sách?) và kì thi cuối kì đây vất vã.

Một buổi chiều “đẹp trời”, với bầu trời âm u, đen kịt báo hiệu mùa đông đã đến và tuyết sắp rơi, sẽ làm trắng xóa cả một vùng rộng lớn của đất nước Sakura...

Akina vội vã đi bằng băng qua hành lang để sang sảnh chính, nơi đang dán bảng điểm và xếp loại học tập của toàn trường. Tiếng những tên hám gái gọi với theo sau lưng nhưng không lọt vào đầu Akina được chữ nào.

Khi đến nơi, Akina không quan tâm điểm mình bao nhiêu, chỉ chen qua đám nam sinh cùng nữ sinh đông nghịt và nhìn lên bảng điểm và xếp hạng học tập của lớp... 12, ...rồi cô mỉm cười. Một nụ cười sung sướng...

Akina đang trên đường quay lại lớp của cô thì một đám nữ sinh lớp 12A ra đứng chặn đường cô lại...

- Ê, con kia! Sao mà dám quyến rũ Kaze của tao hả? - Một nữ sinh cất tiếng, giọng hắc dịch. Có vẻ cô ta cầm đầu nhóm nữ sinh này.

- Ủ đúng đó! Sao mà dám?

- Kaze của tao, không phải của một con nhóc như mày đâu!

- Của tao nữa

~~ Kiyoshi mới là của tao!

- Mày muốn ăn tát không con kia?

...

Đám nữ sinh ở đằng sau hòa theo, rồi bắt đầu tranh cãi với nhau giữa hành lang. Akina chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn. Cái quái gì đang xảy ra vậy???

- Thôi, chị em. Đừng tự làm tổn thương nhau. Hãy để dành cơn giận cho con khốn kia đi. - Đợi tới khi cô nữ sinh cầm đầu lên tiếng, đám nhón nháo kia mới đoàn kết lại thành một khối và nhìn thẳng vào mặt Akina, hàng chục đôi mắt toé lửa.

- Làm gì nó đây chị hai?

- Đập cho nó chết đi! - Cô nữ sinh cầm đầu ra lệnh.

Đồng loạt, cả đám nữ sinh nhảy vào Akina. Cô không kịp phản ứng gì hết đã bị đè xuống và ăn mấy cú tát trời giáng. Cô không phản kháng lại, chỉ biết nhắm tịt mắt lại và chịu đòn...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

- Akina, con muốn đi học đúng chứ? - Một giọng nói trầm ấm chọt vang lên bên tai Akina, từ một kí ức năm cô 15 tuổi.

- Vâng, thưa sếp. - Một giọng nói trong trẻo cất lên đáp lại.

- Tại sao con lại thiết tha chuyện đi học như vậy? Con là một thiên tài mà. Hơn nữa con đã thuộc hết toàn bộ chương trình học cấp 3 rồi cơ mà?

- Dạ, vâng... Con chỉ muốn trở thành 1 cô gái bình thường, đi học như bao người khác, và... con muốn có bạn ạ.

- Ôi,... ta xin lỗi con! Con cô đơn dữ lắm có phải không? Vậy mà ta lại không để ý đến chuyện này.

- Không, sếp không có lỗi gì trong chuyện này hết ạ. Con chỉ thích đi học, vậy thôi.

- Thế à? Vậy,... có điều này mà khi đi học con phải tuyệt đối tuân theo. Đó là luật của Yami. Con phải dấu kín thân phận của mình. Không được thể hiện rằng con thực sự mạnh đến mức nào, hiểu chưa?

- Vâng ạ

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~Akina nằm dưới sàn nhà, co rúm lại, lấy 2 tay ôm đầu chịu những cú tát, đập và chửi bới của đàn chị. Mặt cô hơi nhăn lại. Tại sao chứ? Tại sao mình lại bị ghét như thế? Hết bạn ở lớp rồi đến đàn chị lớp 12. Tại sao không có ai chịu làm bạn với mình vậy? Mình chỉ muốn có bạn thôi mà... Mắt Akina bắt đầu nhoè nước...

Bỗng,...

Một giọng nói to, ấm áp, đầy uy quyền và quen thuộc vang lên giữa những lời chửi vả, lảng mạ:

- Các cô thôi ngay cho tôi!

Tất cả đều đồng loạt hướng mắt về phía phát ra giọng nói ấy, người khẽ run lên vì khiếp sợ.

Từ đầu hành lang, con trai chủ tập đoàn lớn nhất đất nước Sakura đang vội vã tiến lại. Tay anh cầm một chai nước còn đang uống dang dở. Có vẻ anh mới vừa xuống căn-tin mua nước, không ngờ mới có 1 chút mà lại xảy ra chuyện động trời như thế này.

Đám nữ sinh bắt đầu lấp ba lấp bấp.

- Anh... Anh Kaze, tụi em... tụi em không có làm... gì hết...

- Anh... Anh Kiyoshi...

- Kaze... anh... anh à...

...

Kiyoshi lách qua đám nữ sinh đang đứng như trời trồng ấy, đến bên thân hình bé nhỏ đang nằm co ro ở dưới đất. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trắng trẻo và đỡ cô dậy:

- Akina Yuumi! - Kiyoshi nói tên cô với 1 giọng đầy quyền lực - Ai là người đã đánh em đầu tiên? - Mặt Kiyoshi bắt đầu tối sầm lại, giọng nói hạ xuống trên cả đáng sợ khi thấy sự tàn tạ lúc bấy giờ của Akina.

Bộ đồng phục của cô bấy giờ xộc xệch. Mái tóc đen dài rối bù. Đôi má đỏ lên vì những cú tát thô bạo. Đôi mắt nhoè nước... Trông thật đáng thương...

- K-h-ô-n-g b-i-ế-t! - Akina khẽ trả lời, giọng cô hơi run run, chứa đựng một sự buồn bã...

Cô nữ sinh cầm đầu thở phào nhẹ nhõm sau khi nghe Akina nói, nhưng lại vô cùng thắc mắc: Tại sao cô ta lại bao che ình cơ chứ?

...Trong một thoáng, Kiyoshi đã để ý rõ hành vi của cô gái kia. Anh thầm hứa rằng lát nữa, chỉ lát nữa thôi, anh sẽ huỷ hoại luôn cuộc đời của cô gái kia. Cho cô ta sống không bằng sống, chết không bằng chết.

Nhưng trước lúc đó, phải lo cho Akina trước đã. Anh toan dẫn cô về lớp thì... cô vội giựt tay ra khỏi bàn tay to và ấm áp của anh và... vừa ôm mặt vừa chạy đi. Kiyoshi chỉ biết đứng nhìn theo bóng dáng Akina khi tiếng chuông reo lên báo hiệu giờ ra chơi đã kết thúc, băn khoăn rằng cô sẽ chạy về nơi đâu...

Đúng lúc ấy, những cơn gió mùa đông lạnh buốt, vô tâm bắt đầu lộng hành khắp mọi nơi, chực như muốn nuốt chửng bóng dáng bé nhỏ của một cô gái đang chạy vội về phía sân sau với hai hàng nước mắt lăn dài trên má...

Hết chương 15

18. ~ Chương 16: Khóc (phần 2) ~

Gió mùa Đông vẫn cứ thổi...

Vô tâm...

Lạnh lùng...

Như trái tim của ai đó...

~Akina ngồi xuống, ôm gối, tựa lưng vào cái cây duy nhất ở sân sau trường Sojika mà khóc. Những cành cây vươn ra như muốn ôm lấy Akina, bảo bọc cô khỏi cái lạnh buốt của mùa Đông, nhưng dù cố gắng cách mấy cũng không được. Nó chỉ là một cái cây mà thôi...

Người mà Akina cần bây giờ là người bạn đầu tiên và cũng là duy nhất của cô ở ngôi trường này, Ryouji Hasu. Nhưng... cô có cảm giác rằng Ryouji đang càng ngày càng xa mình hơn... Và điều đó làm cô buồn vô kể...

Akina được miễn bắt buộc phải vào lớp trong tiết học. Cho nên, cô có 1 quãng thời gian đủ dài để trấn tĩnh lại...

Ngồi được 1 lúc lâu, Akina bắt đầu run lên cầm cập. Thời tiết thật là nhấn tâm hết sức! Tại sao không ình ở lại mà còn đuổi mình đi cơ chứ? Akina ngồi co rúm lại, ra sức chịu đựng cơn lạnh của mùa Đông trong bộ đồng phục: áo tay ngắn theo kiểu thủy thủ màu xanh dương trắng và váy ngắn chưa qua gối. Bộ đồng phục chẳng hợp với không khí mùa Đông tí nào cả!

Khi nước mắt đã được hong khô bằng những cơn gió lạnh buốt, Akina định đứng dậy trở về lớp thì tiếng chuông vang lên từng hồi...

“Reng.... Reng..... ”

Học sinh bắt đầu ùa ra như kiến. Ai cũng đi kiếm người bắt cặp chung với mình và đi học chung.

Chợt,

Người mà Akina mong đợi bước ra từ đám đông và tiến thẳng về phía cô, mặt tỏ vẻ giận dữ pha lẫn khó chịu.

Ryouji Hasu!

- Akina, tớ... Cậu... Tại sao cậu lại nõ đi chung với tên Kiyoshi đó mà bỏ tớ cơ chứ? ...Cậu đúng là đồ xấu xa, vô lương tâm, bỉ ổi, đồ con gái điếm! - Ryouji quát lên, có cảm giác như những lời nói của anh được viết theo 1 kịch bản...

- Ryouji... - Akina không thể tin vào tai mình được...

- Chúng ta chia tay đi. Tớ... không thể hẹn hò với thể loại con gái như cậu được nữa... - Nói rồi, Ryouji lạnh lùng bỏ đi, không thèm nghe Akina thanh minh một câu...

Akina bị bỏ lại sau lưng, những giọt nước mắt tưởng chừng như đã qua đi lại chảy dài trên khuôn mặt tựa thiên thần. Thì ra anh ta cũng thế! Mình cứ ngỡ cậu ta là người biết lắng nghe mình, biết hiểu mình đang nghĩ gì. Thế mà...

Akina vừa ôm mặt vừa chạy ra khỏi trường. Gió lạnh buốt làm tung bay mái tóc đen dài của cô. Mình muốn đến nơi ấy, muốn khóc cho thật đã rồi về. Ước gì có người ấy ở bên...

Akina dừng chân trước công viên Toru...

7 năm trước, tại nơi này, ba... đã dắt Akina đi chơi... lần cuối...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

-- Ba ơi! Mình đi chơi cái kia đi!

- Tàu lượn siêu tốc đó hả? Ghê lắm đó! Con dám đi không?

- Ba nhất gan quá đi! Con chấp hết, không sợ gì đâu

-- Được thôi! Đi thì đi!

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~Tiếng nói từ đâu đó vọng về trong đầu Akina, mang 1 chút gì đó ấm áp về cho cô. Nhưng...

Vẫn lạnh buốt...

Akina đứng trong công viên Toru...

Lặng lẽ khóc...

Cô đơn...

Không 1 ai che chở...

Cái lạnh thấm sâu vào cơ thể cô, vào trái tim cô làm cả hai đều tê liệt...

...

Vào lúc ấy, một bóng người cao ráo chạy lại, dừng bước trước công viên khi thấy Akina, đứng đó,... một mình...

Và người ấy, từ từ tiến đến gần Akina hơn, trong khi cô không hay biết gì về xung quanh...

Đúng khi ấy, tuyết trắng xoá bắt đầu rơi...

Hết chương 16

19. ~ Chương 17: Làm Bạn Gái Anh Nha? ~

Akina cứ đứng ở giữa nơi công viên hoang vắng...

Một mình...

Cô đơn...

Khóc mãi...

Những cơn gió lạnh buốt làm đôi vai nhỏ khẽ rung lên...

Tuyết trắng xoá nhẹ nhàng rơi xuống, bám trên mái tóc rối đen dài...

Nước mắt chưa kịp rơi xuống đã hoá thành băng...

Chợt,

Akina cảm nhận được một ai đó...

Khoác lên mình một chiếc áo khoác đen... còn vương vấn hơi ấm và mùi hương hạnh nhân thơm dịu...

Cô ngược mắt lên nhìn và bắt gặp một ánh mắt lo lắng đang nhìn mình, đôi mắt màu cafe...

- Em làm gì ở đây thế? Lại còn ăn mặc thế này nữa! Mùa Đông đến rồi phải biết mặc áo ấm chứ! - Kiyoshi nói, giọng nói trầm ấm pha chút lo lắng - Có phải chuyện hồi chiều ở lớp anh làm em buồn không? Anh xin lỗi...

Akina khẽ lắc đầu. Cô vội đưa tay lau đi nước mắt và... vô thức kéo chiếc áo khoác lại. Ấm quá!

- Thôi được rồi! Em không cần nói anh cũng biết. Là do cái tên nhóc Ryouji lớp 11B chứ gì? Chiều anh đã thấy hết và đã chạy theo em đến đây. Em muốn giấu cũng không được đâu!

Lần này thì Akina chỉ im lặng. Kiyoshi nói quá đúng, cô không thể cãi lại.

- Tên đó đâu có đáng để cho em yêu. Tên đó chỉ muốn sở hữu em như 1 món đồ. Hư rồi, mất rồi thì bỏ. Tên đó chỉ là một tên hèn hạ thôi, biết không? Hắn không đáng đối với những giọt nước mắt của em. Nín đi... - Kiyoshi lên giọng chê trách Ryouji, rồi lại hạ giọng dỗ dành Akina như dỗ dành một đứa trẻ.

Vẫn im lặng...

Dù có chiếc áo, Akina vẫn rét run lên mỗi khi tuyết chạm vào da cô. Và chiếc áo... đang dần mất đi hơi ấm vốn dĩ của nó...

Kiyoshi quan sát Akina. Thấy cô run lên vì lạnh, anh biết đây là cơ hội ngàn đời có một của mình...

Anh tiến đến, vòng tay ra sau lưng Akina, kéo cô về phía mình và ôm chầm lấy cô. Tim Akina bắt đầu đập nhanh hơn. Lần này, dù cô muốn phản kháng lại nhưng cơ thể cô lại chống lại cô... Tại sao lại như vậy? Thật ấm quá đi!

- Như vậy... ấm hơn phải không? - Kiyoshi nhẹ nhàng hỏi.

- Vâng... - Akina dụi đầu vào thân Kiyoshi, cảm nhận được nhịp tim của anh đang đập thành thịch... Nhanh và dồn dập...

Thân nhiệt của 2 người san sẻ cho nhau... giữa công viên mùa Đông lạnh giá. Bầu trời tối đen như mực, xung quanh công viên bắt đầu sáng đèn, rọi sáng 2 bóng người trong màn tuyết rơi trắng xoá...

...

- Đây, anh đã được điểm cao nhất khối rồi. Em nói thì phải giữ lời đó. - Sau một hồi lâu, Kiyoshi cất tiếng.
- Làm bạn gái anh nha?

-... Tôi... không biết nữa... - Akina trả lời, giọng pha buồn bã - Anh biết thời điểm tỏ tình người khác không đúng lúc nhất là khi người đó mới bị người yêu bỏ không hả...?

- Vậy... Em có muốn trả thù cái tên Ryouji đó đã vứt em đi mà không tiếc rẻ không?

- Vâng... Rất muốn là đằng khác. - Akina bắt đầu hình dung lại hình ảnh của Ryouji. Tất cả chỉ là giả dối ư? Tên đáng chết!

- Vậy... Làm bạn gái anh đi!~ Khi chúng ta hẹn hò, ta sẽ là cặp đẹp đôi nhất trường! Tên đó sẽ ghen tị và hối hận vì đã để mất em cho coi

~... Dẫn đi...

...

...

...

...

...

- Được thôi! - Akina bắt đầu thấy vui hơn 1 chút. Cô đỏ mặt khi nhận ra 2 người đang ở cái tư thế có chết cô cũng không nghĩ đến...

Nhưng mà thật kì lạ! Tên biến thái Kiyoshi này mà lại giúp mình khi mình cô đơn nhất. (bỏ ngay từ biến thái cho tui~) Cô cảm thấy trong lòng mình ấm áp lạ thường...

- Hãy thay đổi cách xưng hô đi, Akina yêu dấu. Gọi “anh” xưng “em” cho nó dễ thương

~Sau khi nghe Kiyoshi nói, Akina quên sạch mình buồn vì chuyện gì. Cô trả lời nhỏ nhẹ, lẩn chút xấu hổ:

- Không quen... Nhưng mà cần 1 thời gian,... thì chắc được...

- Và... bỏ luôn cái từ “biến thái” đi kèm tên anh nữa!

- Không thích! Thích gọi là “Kiyoshi biến thái” hoài luôn! - Akina cười hi hi. Những giọt nước mắt như đã bay hơi, để lại trên mặt cô 1 nụ cười toả nắng...

Kiyoshi như chết sững trong vài giây...

...

- Em không thích thì thôi!- Kiyoshi bỏ cuộc ngay và luôn. - Mà nhà em ở đâu? Để anh đưa em về. Trời cũng tối rồi...

Akina không muốn cho Kiyoshi biết rằng mình ở trụ sở Yami, dù sao đó cũng là 1 điều luật ở Yami: tuyệt đối không được nói cho người ngoài biết.

...Im lặng...

Tuyết rơi càng ngày càng dày...

Đường phố phủ 1 lớp tuyết trắng xoá...

- Nhà... em ở xa đây lắm... - Akina chỉ biết nói vậy. Cô không biết phải làm sao để về nhà khi tuyết rơi dày đặc thế... mà cô lại phải đi bộ 1 mình...

Đúng lúc ấy, tiếng loa ở công viên vang lên:

- 15 phút nữa sẽ có bão tuyết. Xin mời mọi người trở về nhà ngay lập tức!

- Thôi chết! Thế này thì làm sao về nhà được bây giờ... - Akina lo lắng thốt lên...

...

- Hay là về nhà anh đi! Cũng gần đây thôi à! - Kiyoshi trông thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt của Akina, liền đề nghị. Gương mặt điển trai lộ rõ vẻ đào hoa, và... tỉnh.

... Dẫn đi...

- Vậy có phiền anh không? - Akina lo ngại hỏi.

- Không hề! Được đưa em về nhà anh là một niềm vinh hạnh lớn! - Kiyoshi vừa nói vừa cười. Một nụ cười nham hiểm...

- Được thôi! - Akina vui vẻ nhận lời (tác giả bị bất ngờ trước độ tỉnh của chị này). Khoảng thời gian học chung với Kiyoshi làm cô không còn ngại gì anh chàng này nữa (dĩ nhiên là về vật chất thôi: nhà ở, tiền bạc...; còn về tình cảm thì còn ngại à nha~)

Có vẻ như cô nàng của chúng ta còn trong sáng lắm! Cô chẳng hề nghĩ đến ý nghĩa sâu xa sau lời nói của Kiyoshi “biến thái”...

- Vậy thì đi! - Kiyoshi nắm lấy bàn tay trắng trẻo của Akina và dắt cô đi.

Akina đỏ mặt. Đường như cô không còn muốn giật tay mình ra nữa. Bây giờ đây, bàn tay ấy... thật ấm áp!...

Kiyoshi cùng Akina lặng lẽ đi trên con đường đêm...

Tuyết vẫn rơi...

Trắng xoá...

Gió vẫn thổi...

Lạnh buốt...

2 người vẫn bước đi...

Tay trong tay...

Hết chương 17

Oa~ Akina chia tay Ryouji ời, mình thấy vui ời là vui luôn ớ. Các bạn có thấy giống mình hem nè?

Mà tình cảm của Akina và Kiyoshi... sao mà tiến triển nhanh quá trời!

Dự báo chương sau sẽ có cảnh nóng. Hí hí, mời các bạn đón xem!

20. ~ Chương 18: Đêm Ấm Áp ~

Kiyoshi dừng chân trước 1 toà nhà cao lớn - Khu căn hộ Kaze.

- Anh... ở căn hộ hả? - Akina lên tiếng hỏi, giọng run run vì lạnh nhưng lại vô cùng trong trẻo.

- Ủ. Anh ghét ở trong biệt thự cho nên anh dọn ra ngoài sống từ năm lớp 10.

Rồi Kiyoshi dắt Akina lên thang máy, đến lầu 5, đi tiếp và đứng lại trước căn hộ mang số “165” (số iu thích của tg).

Như chợt nhớ ra điều gì, Kiyoshi vội nói:

- Em đợi anh ở ngoài này chút nha. Anh... cần chỉnh trang lại cái nhà mới đón tiếp em được...

- Vâng - Akina trả lời rồi làm bộ ngó nghiêng xung quanh, để Kiyoshi hé mở cánh cửa gỗ và chui tọt vào bên trong. Cô nàng nghĩ ắt hẳn bên trong cũng phải dơ và bẩn lắm đây! Con trai mà ở 1 mình có bao giờ chịu dọn nhà đâu chứ!

Mục đích Kiyoshi chui vào trong phòng trước là để dọn 2 thứ:

1. Rác - hiển nhiên

2. Súng ngắn. Khi rời khỏi chỗ này lần cuối anh đã bày bộ sưu tầm súng của mình ra, vứt mỗi cái ở một nơi khác nhau. Anh có tất cả các loại súng ngắn từ YM21 đến YM50, sở trường của anh khi đánh với Sáu bộ...

Thôi không nói dông dài nữa...

Sau 5 phút, cánh cửa gỗ bật mở hé lộ khuôn mặt điển trai lấm tấm mồ hôi của Kiyoshi.

- Mời em vào!

Akina nhẹ nhàng bước vào trong.

- Vậy... em xin phép.

Rồi cô nhìn một lượt quanh nhà. Có vẻ sạch đấy, nhưng mà vẫn còn dấu tích của rác ở khắp mọi nơi, điển hình như: chiếc ghế sofa màu trắng - đen hiện đại lại có 1 vỏ chuối trên đó.

- Ở đằng kia còn rác kìa anh! - Akina nói, tay chỉ thẳng về hướng chiếc ghế sofa.

Kiyoshi liền trượt nguyên 1 đường dài đến nơi cần đến, lượm vỏ chuối và bỏ vào thùng rác, xem ngã.

Akina nhìn hình ảnh đó và bụm miệng cười. Anh Kiyoshi thiệt... dễ thương làm sao! Rồi cô tiến đến bên Kiyoshi, dùng tay lau đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh...

Kiyoshi hơi bất ngờ, bị đơ trong vài giây, rồi anh cười và nói:

- Anh bị bất ngờ vì em đó Akina. Em thật là... khó đoán!... Em đi tắm trước đi, kéo tuyết tan thành nước, thấm vào người thì dễ bệnh lắm!

- Nhưng mà... Em không có đồ để thay... - Akina lúc này mới nhớ ra chuyện này.

Kiyoshi cười, hết sức là nham hiểm. Anh đi đến tủ quần áo của mình và quăng cho Akina một chiếc áo sơ-mi trắng dài cùng chiếc quần bó ngắn.

- Này. Mặc đi.

Akina ngấm nghĩa chúng 1 hồi, rồi quyết định hồn nhiên đi vào phòng tắm, bỏ lại Kiyoshi với nụ cười cực kì gian tà... (độ trong sáng của chị này cao ngất trời)

Tiếng nước chảy xối xả trong phòng tắm bắt đầu vang lên. Kiyoshi nằm dài trong phòng khách bật TV lên coi, đầu không ngừng nghĩ đến hình ảnh bên trong phòng tắm... (đúng là biến thái không chịu bỏ!)

15 phút sau...

Akina nhẹ nhàng bước ra từ phòng tắm...

Mái tóc đen rối và ướt xoã dài chấm lưng...

Chiếc khăn bông trắng mềm mại quấn quanh cổ...

Chiếc áo sơ-mi trắng dài ngang đùi, bó sát thân để lộ 3 vòng hoàn hảo...

Cái quần bó sát không che đi được cặp đùi trắng trẻo lộ ra dưới chiếc áo sơ-mi...

Kiyoshi trông thấy Akina mà há họng, chết sững trong mấy chục giây...

- Làm gì mà anh nhìn... em dữ vậy? Bộ đầu... em có dính xà bông hử? - Akina ngây thơ hỏi, tay đưa lên đầu để kiểm tra.

- À không không. - Kiyoshi giả bộ ngó chỗ khác.

- Anh cũng nhanh đi tắm đi. Bị bệnh bây giờ đó!

- Ừm... - Kiyoshi liền xách mông đi tắm.

Trong lúc Kiyoshi chui vào phòng tắm, Akina cũng ngồi xem TV. Bão tuyết ở ngoài tha hồ tung hoành, làm trắng xoá cả một vùng ngoài cửa sổ. Ở bên trong, Akina tha hồ vui chơi mà không bị gì hết. Đã có 4 bức tường che chắn cho cô rồi...

Kiyoshi bước ra với mái tóc rối, người mặt áo thun và quần đùi trông thật thoải mái và... đẹp trai. Akina vẫn chăm chú xem TV, chẳng đoái hoài đến người vừa từ phòng tắm đi ra...

Kiyoshi vừa bước đến gần cô nàng vừa nói:

- Akina! Đến giờ đi ngủ rồi!

... Vẫn không để ý...

Kiyoshi nói to hơn:

- Akina! Đến giờ đi ngủ rồi!

... Vẫn không để ý...

Kiyoshi khẽ nhăn mặt. Anh đến bên Akina và đưa tay cốc đầu cô nàng:

- Akina! Đi ngủ nghe chưa?

Lúc bấy giờ Akina mới chịu rời mắt khỏi TV. Vừa đưa tay xoa đầu, cô la lên:

- Đau!

- Ai biểu nói không nghe! Đi ngủ thôi, sáng mai còn đi học nữa!

- Được rồi... - Akina ngoan ngoãn nghe theo, tắt TV và đứng đờ đẫn đi thẳng vào phòng ngủ của Kiyoshi. Tự nhiên dễ sợ!

- Này! Em ngủ trên giường rồi anh ngủ đâu hả? - Kiyoshi gọi với theo.

- Không cần biết! - Đang dỗi vì tội tên kia dám cốc đầu mình, Akina lạnh lùng nói. Cô leo thẳng lên chiếc giường đơn bề ngang hẹp mà dài và nằm quay lưng vào tường, dụi đầu vào chiếc gối phảng phất mùi hương hạnh nhân. Thơm quá!

- Này! Đây là nhà anh đấy nhé! - Kiyoshi đi thẳng vào phòng ngủ và khẽ... leo lên giường, nằm kế bên Akina...

Akina định quay đầu ra cãi lại Kiyoshi thì... phát hiện ra Kiyoshi... đang nằm kế bên mình... và đang nhìn mình say đắm...

Mắt chạm mắt...

Akina cảm thấy mặt mình đang nóng dần lên... Cô muốn đá cho Kiyoshi một phát văng ra khỏi giường nhưng...

Kiyoshi mặt cười nham hiểm, luồn tay ra sau lưng Akina và giữ chặt cô... Cô không thể manh động được...

- Anh muốn chết hả? - Akina nói, giọng ra vẻ nguy hiểm nhưng vẫn không giấu được khuôn mặt đang đỏ như gấc chín của mình...

- Thách em làm gì được anh đó! - Kiyoshi cười gian tà.

- Vậy thì... thôi. Không quan tâm! - Akina nói, rồi cô lại dụi đầu vào gối và nhắm mắt lại...

Ngắm nhìn vẻ đẹp trong sáng của Akina khi ngủ, Kiyoshi quyết định rằng: Hôm nay chưa phải là lúc để làm vậy với cô ấy. Cô ấy còn quá ngây thơ mà...

Rồi Kiyoshi từ từ khép mắt lại...

Tay anh vẫn giữ chặt người Akina...

Bão tuyết bên ngoài cứ tung hoành...

Bên trong, chỉ có 2 người... cảm nhận được hơi ấm của nhau...

Thật là một đêm ấm áp...

Hết chương 18

21. ~ Chương 19: Sốt ~

“Tít... Tít... Tít...” “Rầm”

Đồng hồ báo thức điện tử vừa kêu lên thì đã bị Kiyoshi quăng thẳng xuống đất như thường lệ...

Nhưng hôm nay, anh cảm nhận được một sự khác thường...

Nằm bên cạnh anh, một thiên thần nhỏ nhắn đang say ngủ...

Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc làm che đi khuôn mặt của cô...

Khoan!

Có gì đó không ổn!

Kiyoshi trông thấy khuôn mặt Akina lấm tẩm mồ hôi, hơi thở khó nhọc. Anh liền đưa tay sờ trán cô...

Nóng quá!

Cô ấy bị sốt rồi!...

Ắt hẳn là do hôm qua cô ấy đã đứng quá lâu trong công viên lạnh mà không mặc áo ấm!...

Kiyoshi phóng ra khỏi phòng như tia chớp. 5 phút sau anh quay lại với một bịch thuốc hạ sốt, nhiệt kế cùng khăn ướt trên tay.

- Akina! Này, dậy đi! Em bị sốt rồi đó! - Kiyoshi ngồi ở mép giường, khẽ lay Akina dậy. Cô nàng nhăn mặt, nhưng lại tiếp tục ngủ say...

- AKINA! - Kiyoshi lay mạnh.

- Ai thế? Để cho tôi ngủ! - Akina nói, giọng ngái ngủ.

- Anh là KIYOSHI nè Akina! Dậy mau, em cần phải!... - Câu nói của Kiyoshi bị bỏ dờ, do... trong khi còn mê ngủ, Akina đã nằm ngửa người ra và đầu cô... đang nằm trên đầu gối của Kiyoshi... Mồ hôi khiến 3 vòng hoàn hảo của cô lộ ra dưới chiếc áo sơ-mi mỏng... “Phải kìm chế!!!” Não Kiyoshi liên tục phát ra tín hiệu đó trong 1 thời gian dài...

“Kệ đi. Như vậy dễ chăm sóc hơn.” Trong đầu nghĩ vậy chứ tim Kiyoshi vẫn đập thành thịch. Anh vớ lấy chiếc nhiệt kế y tế, khẽ mở miệng Akina ra và đặt vào... Akina vẫn không phản ứng gì...

39oC... Cao quá!...

Anh nhẹ nhàng rút nhiệt kế ra, bỏ vào trong miệng Akina một viên thuốc hạ sốt... Thuốc tan ra sau vài giây...

- Đắng quá!!!... Cái gì vậy?!? - Akina choàng tỉnh giấc khi cảm thấy có vị kì lạ trong miệng. Lúc cô nói thì đồng thời cô cũng nuốt luôn viên thuốc xuống.

- Nằm yên đi. Em bị sốt rồi! - Kiyoshi dịu giọng, đầy lo lắng bảo.

Sau khi ngồi dậy, Akina thấy mình choáng hết một lúc. Hoa cả mắt! Thân thể cô lại không nghe lời mắt rồi... Cô ngã người ra phía sau... ngã vào người Kiyoshi!

- Mệt! Lạnh! Đói! - Cô nũng nịu (OMG! Chị ấy mà có thể dễ thương như vậy được á?)

Dù tim như muốn rút ra khỏi lồng ngực, Kiyoshi vẫn làm theo 1 cách bình tĩnh nhất. Anh nhẹ nhàng đặt chiếc khăn trắng đã nhúng nước lên trán Akina, rồi vừa dùng khăn khô lau đi mồ hôi trên mặt và trên cổ cô nàng, anh vừa nói:

- Hôm nay em cứ nghỉ ở đây đi. Anh sẽ xin phép cho. Đợi chút anh sẽ nấu cháo cho ăn. Mà số điện thoại ba mẹ em là gì? Em qua đêm ở đây không sợ họ lo à?

-... Họ... mất rồi!... - Akina trả lời nhỏ nhẹ, giọng pha chút buồn...

- À... Anh xin lỗi...

...Im lặng...

Kiyoshi đỡ đầu Akina lên rồi nhẹ nhàng đặt lên gối. Cô nàng chậm rãi khép mắt lại, đầu đau như búa bổ. Anh ngắm nhìn cô 1 chút rồi rút điện thoại ra:

- Alo ! Kiba hả? Cậu xin phép cho tui và Akina lớp 11A nghỉ hôm nay được không?... Đừng có lòi thôi! Cúp máy đây.

Kiyoshi cất điện thoại vào túi quần rồi lon ton đi nấu cháo cho Akina ăn...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~ Akina à! Akina! Dậy đi con, trời sáng rồi! Ôi trời ơi, sao con đổ nhiều mồ hôi dữ vậy nè? Con nóng quá! Chắc bị sốt rồi! Nằm yên để ba đi mua thuốc nhé! - Khuôn mặt ấy lại hiện về trong kí ức của Akina, khuôn mặt của ba nuôi cô, cũng là chủ nhân đời trước của Kurochishi...

- Đây! Con uống đi! Hôm nay con không cần học kiểm đầu! Ba cho con nghỉ, chỉ riêng hôm nay thôi đó! - Rồi người ấy cười hiền từ...

- Vâng~ - Mệt mỏi, Akina khép mắt lại...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~Akina mở mắt ra nhìn trần trần vào trần nhà. Đã lâu rồi cô mới có lại cảm giác này. Cảm giác được 1 người chăm sóc...

Hình ảnh ấy...

Ánh mắt ấy...

Hệt như người đó...

Tim Akina như được sưởi ấm giữa mùa Đông lạnh giá...

Kiyoshi đi vào với 1 tô cháo bò với những vệt khói mỏng bay lên cao, làm không khí trong phòng ấm lên 1 chút...

Thấy Akina đã mở mắt, Kiyoshi cười nhẹ rồi bảo:

- Dậy ăn cháo đi này! Cháo anh nấu là không ai sánh bằng đâu đó nha!

Akina uể oải ngồi dậy, tựa thân mình vào thành giường. Kiyoshi cẩn thận đút cháo cho cô nàng. Cô chỉ ngoan ngoãn ăn... Ngon quá!...

...Im lặng...

- Vậy... ba mẹ em mất rồi thì em ở 1 mình à? - Kiyoshi lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng...

- Vâng... - Akina trả lời nhỏ nhẹ.

- Vậy... Em nghĩ sao nếu anh muốn em ở lại đây luôn?

... Im lặng...

- Em không muốn cũng kh...

- Vâng... - Akina lên tiếng cắt ngang - Nhưng em muốn về chỗ ở của mình tối thứ 6, thứ 7 và Chủ nhật. - Akina nhanh chóng nghĩ đến chuyện làm việc ở Yami.

Kiyoshi mừng rỡ ra mặt, nhưng vẫn thắc mắc:

- Tại sao?

- ...Ở gần nhà em... có 1 ông già đã 98 tuổi... Em muốn về giúp ông ấy làm việc.... Bình thường em cũng hay làm vậy.... - Đầu Akina hoạt động hết công suất để bịa chuyện...

- Được chứ! Đương nhiên là được rồi! Để coi... Hôm nay là thứ 6, khi nào hạ sốt anh sẽ đưa em về. Em hãy dọn đồ đạc rồi thứ 2 qua đây ở cùng anh nhé! - Giọng Kiyoshi tươi rói

- Vâng...

Akina nằm xuống đánh thêm 1 giấc đến khi trời đã về chiều...

Còn Kiyoshi nằm coi TV ngoài phòng khách, thỉnh thoảng vào phòng ngủ xem Akina đã dậy chưa... thì lại thấy cô nàng trông thiệt là dễ thương khi ngủ say và ngắm cô hết nguyên 1 buổi...

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên căn hộ nhỏ của Kiyoshi lại ấm áp thế này...

Hết chương 19

22. ~ Chương 20: “chặt” ~

Chiều.

Khi gió rít qua khung cửa sổ...

Akina mở mắt dậy. Cô cảm thấy khoẻ hơn nhiều rồi!

Cô định kêu Kiyoshi đưa cô về nhưng nhìn quanh chẳng thấy anh ta đâu cả...

- Kiyoshi! - Akina cất tiếng gọi lớn. Nhưng mà không ai trả lời.

- KIYOSHI! - Vừa bước xuống giường, Akina vừa tiếp tục gọi lớn hơn. Nhưng đáp lại cô chỉ có sự im lặng...

Nhìn quanh nhà mà chẳng thấy Kiyoshi đâu, cô định ninh rằng anh ta đã ra ngoài. Chi vậy trời? À mà thôi, không quan tâm. Akina mò vào bếp xem có gì để ăn không thì phát hiện ra một nồi cháo còn nóng...

Đã lấp đầy cái bụng của mình, Akina nhảy thẳng lên sofa ngồi xem TV. Chương trình về động vật này hay thiệt! Akina ngồi xem say mê...

~“Cạch”

Vang lên tiếng của cánh cửa mở ra rồi đóng vào một cách nhẹ nhàng.

...Không quan tâm...

... Trong đầu Akina hiện giờ chỉ có âm thanh của TV, còn lại đều nằm ngoài tai hết...

...

...

...

...

...

Bỗng,...

Một cái túi giấy tự nhiên xuất hiện ngay trước mặt Akina, chắn không cho cô coi TV nữa.

Cô đưa mắt lên và bắt gặp một đôi mắt màu cafe đang nhìn mình, ánh mắt pha chút bực bội.

- Kêu bao nhiêu lần mà không chịu nghe là sao hả? - Kiyoshi mắng yêu một câu rồi lại lo lắng hỏi. - Em khoẻ hơn chưa?

Akina gật đầu, rồi cô nghiêng người qua và coi tiếp TV.

- Nè! Anh với cái TV thứ nào quan trọng hơn hả?

- Dĩ nhiên là TV rồi! - Akina trả lời mà không cần suy nghĩ, làm Kiyoshi tặng cho cô một cái cốc đầu rõ đau.

- Cái TV có đẹp trai bằng anh không hả? Nó có lo cho em khi em bị sốt không hả? Nó có nấu cháo cho em ăn không hả?

- Đau! - Akina vừa xoa đầu vừa nói.

- Trời! Đừng có nói là em đã ăn hết cái nồi này nha! Anh nấu 1 lượng đủ cho 3 người ăn trong 5 ngày đó! Làm sao em có thể ăn trong 1 lần được hay thế? Bộ em là heo chắc? - Kiyoshi nhìn sang kế bên Akina thì đã thấy cái nồi cháo sáng nay còn đầy nguyên giờ đã được vét sạch sẽ.

- Là người! - Akina giận dỗi nói.

- Thôi mà! Đừng có giận! Nè, tặng em. Đi thay đồ đi rồi chúng ta về. - Kiyoshi dú cái túi giấy vào người Akina và đẩy cô về phía phòng tắm.

Akina nhìn sơ qua cái túi 1 hồi. Bên trong là một bộ đầm màu hồng nhạt xinh xắn với viền bông trắng làm tăng sự ấm áp, cùng chiếc nón len và đôi găng tay cùng màu. Ngoài ra, còn có một bộ đầm khác mang màu sắc của giáng sinh: màu đỏ tươi với viền trắng.

- Mặc cái màu hồng đó! - Kiyoshi nói với theo trong khi Akina quay lưng bước vào phòng tắm...

Một lát sau...

Akina chậm rãi bước từ phòng tắm ra. Trông cô thật đáng yêu! Kiyoshi đơ ra vài giây...

~Hai người rời khu căn hộ lúc hơn 5 giờ chiều.

Trong khi đang đi bộ, Kiyoshi vừa nảy ra 1 ý, liền quay sang hỏi Akina:

- Này! Em muốn đi ăn kem không?

- Đi~ - Nhắc đến đồ ăn là Akina gật đầu lia lịa.

- Vậy thì đi thôi! - Kiyoshi nắm lấy bàn tay ẩn giấu sau đôi găng tay nhỏ nhắn và kéo đi...

~~Quán cafe kem mới giờ này đã đông nghịt khách, cũng đủ biết kem ở đây ngon như thế nào.

“Leng keng leng keng”

Tiếng chuông cửa kêu báo hiệu có khách mới bước vào quán. Một chàng trai cao ráo điển trai cùng một cô gái có mái tóc đen dài và mặt tựa thiên thần.

- A, thiếu gia Kaze! Mời cậu vào đây ngồi! - Một cậu thanh niên trông đáng người thư sinh ra tiếp đón 2 người.

Kiyoshi cùng Akina bước đến chỗ ngồi đã được dọn sẵn. Người người đông như kiến nép sát vào 2 bên nhường đường cho 2 người, không ngừng xôn xao bàn tán:

- Ôi trời ơi! Kiyoshi Kaze kia. Tên đó vừa đẹp mã vừa giàu nữa!

- Coi ai đi cùng cậu ta kia! Đẹp như thiên thần ấy. Cô ta là ai vậy?

- Ai mà biết. Trong đời tui chưa bao giờ trông thấy cô ta trên báo hay TV, chắc không phải người nổi tiếng đâu.

- Vậy cô ta là ai??

- Thật là một cô nàng bí ẩn!...

Hàng trăm đầu chấm hỏi được đặt ra về thân thể của Akina. Nhưng cô chẳng thèm quan tâm. Mùi kem và vani thơm phức đã xộc vào mũi cô từ khi cô bước vào quán và cô đang trông mong được ăn kem ở đây, ăn tất tần tật mọi thứ cho sập quán luôn cũng được.

- Cho tôi một kem vani ốc quế, 2 cục kem vị blueberry, 2 cục vị rum, 2 cục vị chocolate và một kem bạc hà ốc quế. - Vừa kéo ghế ngồi, Kiyoshi vừa nói với anh chàng phục vụ bàn.

- Vâng! Có liền! - Anh chàng nhanh nhẹn chạy đi.

Trong khi Akina nhìn xung quanh quán cafe kem nhỏ và hít lấy hít để mùi hương vani thơm dịu thì Kiyoshi chóng cảm ngồi ngắm cô bạn gái đẹp như thiên thần của mình trong bộ đầm hồng nhạt đáng yêu...

Quán cafe kem này được xây theo kiểu Pháp. Những khung cửa sổ đen nhỏ xinh xắn cùng những chậu cây xanh tươi tốt, ánh đèn vàng mang lại một sự ấm áp và thoải mái lạ kì, những bức tường trắng với tranh trang trí của đủ thể loại nghệ thuật... Tất cả đều rất hoà hợp ở đây.

Kem nhanh chóng được dọn ra trước mặt 2 người. Thấy đồ ăn, mắt Akina sáng rỡ. Cô vội vàng ăn như sợ ai lấy mất của mình. Tốc độ ăn của cô thật là kinh hoàng khiến Kiyoshi chỉ biết mở to mắt nhìn vì ngạc nhiên.

- Trời ơi là trời! Coi kìa. Có ai giành của em đâu mà em ăn dữ vậy. Vội lại ở nhà em đã ăn hết 1 nồi cháo rồi kia mà. - Kiyoshi lên giọng chọc Akina.

- Kệ em. Em thích ăn vậy đó, ai cấm. - Akina ngược mặt lên nói với Kiyoshi một câu rồi tiếp tục ăn. Kiyoshi chỉ còn biết lắc đầu và cười.

~Sau 1 hồi chiến đấu trên thực trường (là chiến trường lương thực đó, mặc dù ko có ai giành nhưng mà có vẻ như Akina nghĩ như vậy thật!), kem trên bàn hết sạch, chỉ còn lại dấu vết của kem dính trên mép của Akina...

Sau 1 hồi ngó nghiêng tìm khăn giấy mà không thấy, Akina đưa tay lên định dùng tay lau miệng thì...

“Chụt”

Akina mất hồn trong vài giây...

Chuyện gì đã xảy ra thế này???

Khi này, Kiyoshi đang chăm chú nhìn cô nàng Akina xử lí hết đồng kem mà anh gọi cho cả 2 người... thì anh thấy Akina định đưa tay lên lau miệng...

Ý định nảy ra trong đầu anh khi này... Anh phải làm ngay, để thôi cơ hội sẽ bay đi mất...

Anh chồm mình lên trước...

Đè mạnh bàn tay đang đưa lên của Akina xuống mặt bàn... và...

....

Môi anh khê đặt lên môi của Akina...

Đôi môi mọng nước màu hồng cam...

Ngọt quá!...

Anh đưa lưỡi liếm nhẹ nơi mép còn dính kem của Akina...

Rồi anh chậm rãi rút người lại và ngồi xuống... nở một nụ cười thoả mãn...

Anh khê bật cười khi trông thấy vẻ mặt đơ ra của Akina... Cô còn chưa định hình lại được chuyện gì vừa rồi đã xảy ra...

Khoảnh khắc ấy... thật là...

Ôi, trời ơi... Nụ hôn đầu của mình...

Bị cưỡng hôn mất rồi!...

- Em tham lam quá đấy Akina! Phải chừa kem lại cho anh chứ! Đáng đời! - Kiyoshi lên giọng trách mắng nhưng mặt lại đầy vui thích.

Đầu Akina rối như tơ vò. Cô đưa tay lên, che đi khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín của mình...

“Ôi ôi ôi ôi! Tại sao mình lại bị cưỡng hôn thế này!...” Akina trầm nghĩ, lắc đầu nguầy nguậy cho suy nghĩ được thông suốt. “Oa! Nụ hôn đầu đời của mình!... Tại sao lại là cho tên biến thái Kiyoshi này chứ...”

- Coi như là trả công cho việc chăm sóc hôm nay nhé! - Kiyoshi cười ranh mãnh.

- Ya~ Anh muốn chết hả tên Kiyoshi biến thái! - Akina bỏ tay ra khỏi mặt, quát lên đầy giận dữ.

Cả quán đang ồn ào tự nhiên trở nên 1 giây im lặng, rồi lại có tiếng xì xào bàn tán.

Akina dùng dùng bỏ đi ra khỏi quán.

Kiyoshi, vẫn khuôn mặt tỉnh rụi, móc tiền ra để lên bàn rồi nhanh chóng đuổi theo Akina.

Chân dài cũng là một lợi thế. Kiyoshi đuổi kịp Akina ngay tức khắc.

Anh nắm lấy tay Akina và kéo cô lại ôm vào lòng, mặc kệ khách qua đường nhìn họ với một ánh mắt “giới trẻ thời nay thiệt là kì lạ”. Tim cả 2 người cùng đập rộn ràng trong lồng ngực...

Trời đã bắt đầu nhá nhem tối...

2 con người đang đứng giữa đường xá đất nước Sakura...

Tuyết bắt đầu rơi...

Từng hạt tuyết mỏng nhẹ rơi xuống...

Làm không gian trở nên huyền ảo hơn...

- Thôi mà! Đừng dỗi! Anh xin lỗi. Anh làm nhanh quá hả? Xin rút kinh nghiệm. - Kiyoshi nói, giọng không có 1 chút xú nào gọi là hối lỗi.

- Rút rút cái đầu anh đấy. Đã lỡ rồi... anh nghĩ anh còn rút lại được hở? - Akina trách móc.

- Vậy thôi, trả lại cho em này.

Nói rồi, Kiyoshi lại hôn nhanh lên bờ môi ngọt ngào thơm mùi vani của Akina...

“Chụt”

Rồi Kiyoshi tiếp tục cười nham nhở.

Akina - ngay lập tức - đá Kiyoshi không một chút nhân từ vắng xa 5m. May mà có cột điện đỡ giùm, nếu không anh đã vắng xa hơn rồi...

- Sao em lại dám đá anh? - Vừa bò dậy, Kiyoshi vừa nói, mặt nửa cười nửa mếu.

- Sao anh lại dám hôn em? - Akina hỏi ngược lại.

- Bởi vì anh thích.

- Vậy thì bởi vì em thích.

- Sao? Em thích anh hôn em hả? Cần nữa không?

- Em thích nhìn bộ mặt của anh sau khi bị đá xuống vực sâu cơ

-- Anh thích bộ mặt xấu hổ của em khi anh vừa hôn em xong hơn

~...

....

(Tg xin bỏ qua phần cãi lộn giữa đường xá của cặp gà chọi... í lộn... gà bông này)

~Chiến tranh cuối cùng cũng đã kết thúc êm đẹp bằng một nụ hôn khác (bội thực... í lộn, bội hôn :))

Kiyoshi chậm rãi đưa Akina về nhà...

Tay trong tay... thật tự nhiên, không 1 chút ngại ngùng...

- Anh đưa em đến đây được rồi! Em tự về được. - Akina nói, giọng dịu dàng pha chút tinh nghịch.

- Okie! À mà này, tuần sau, ngày thứ 4 là Noel. Em đi với anh nhé!

- Vâng! - Rồi cô nở nụ cười tươi rói.

- Còn nữa! Thứ 2 dọn sang ở chung với anh nhé. Chúng ta sẽ bàn cách trả thù thằng nhóc Ryouji kia.

- Okie! Pái pai anh!~ - Tặng cho Kiyoshi 1 cái nháy mắt, Akina nhanh chóng biến mất sau ngõ khuất...

Kiyoshi đứng đờ ra cả buổi rồi mới ra về với nụ cười ranh mãnh trên môi:

- Cô ấy... quả thật là... dễ thương!...

Hết chương 20

23. ~ Ngoại Truyện 3: Các Thế Giới ~

Thế giới này... vốn dĩ chỉ là một thứ bỏ đi...

Nó là gì chứ? Chỉ là đất, đá và kim loại ...

Cư dân ở đây bị các thế giới khác thống trị, điều khiển như những con rối...

Rồi đến một ngày... cư dân nơi đây - con người vùng lên, chống lại các thế giới khác... Họ đã giành được một sự độc lập cho riêng mình...

Họ bắt đầu xây dựng lại cái thế giới rác rưởi này...

Họ trồng cây, xây nhà, làm ruộng, chăn nuôi... Làm tất cả mọi thứ để sinh tồn...

Nhưng... họ vẫn đang sống trong sợ hãi... Sợ hãi rằng 1 ngày... các thế giới kia sẽ lại thống trị nơi đây...

Dần dần, các chính quyền phong kiến được hình thành... Họ ban hành luật lệ phải tuyệt đối giữ kín chuyện có những thế giới tồn tại song song với thế giới này và thành lập một cơ quan, chuyên đi diệt những quân xâm lược từ thế giới khác...

Đó là Yami - trụ sở thanh tra, nơi làm việc của những người bảo vệ công lí trong bóng tối...

Cơ quan này đã tồn tại suốt mấy chục thế kỉ qua... Nhưng lại rất ít người biết được sự tồn tại của nó...

Quay trở lại luật giấu kín về sự tồn tại của các thế giới khác...

Các vua bắt ép rằng...

Bạn bè không được kể với nhau...

Ông bà không được kể lại với con cháu...

Ngay cả cha mẹ cũng không được kể lại với con mình...

Và nếu kể lại mà bị phát hiện, dòng họ đó sẽ bị chém đầu không chừa một ai...

Khi những chính quyền phong kiến thối nát bắt đầu tàn lụi dần, chỉ còn vài người là biết đến những sự tồn tại ấy...

Họ kể ọ người nghe...

Họ viết sách về điều đó...

Nhưng với nền khoa học phát triển, xã hội bắt đầu sống thực tế hơn, không ai còn tin vào những điều nhảm nhí mà họ - những người còn sót lại - nói và viết...

Chỉ còn một số người tin...

Và một số trở thành... TRUYỀN THUYẾT...

Một số khác được dùng để làm ý tưởng cho... PHIM, TRUYỆN...

Và... trong số những quyển sách còn lưu truyền lại có viết:

Vũ trụ này còn muôn ngàn thế giới khác tồn tại song song. Hiện tại, chúng ta mới biết đến các thế giới:

1. Nhân giới - thế giới của loài người
2. Thế giới Sâu bọ - ở gần chúng ta nhất, thế giới của những sinh vật gồm giếc nhầy nhụa, chuyên phá giếc ngũ của mọi người, bắt cóc và ăn thịt con nít
3. Thế giới Akuma - thế giới của Ác quỷ. Chúng luôn lăm le muốn nhập vào cơ thể con người để thống trị thế giới này
4. Thế giới Ghoul - thế giới của những sinh vật có hình dáng như con người nhưng lại luôn săn tìm thịt của những cư dân của thế giới khác để ăn
5. Thế giới Tenshi - thế giới của những thiên thần có khả năng đặc biệt

Ngoài ra, còn tồn tại lời đồn đại về các chủng tộc khác như Vampire, Người sói, Người ngoài hành tinh, Người cá, vân vân và vân vân...

Xin thưa với mọi người, tất cả những điều tôi nói đều là SỰ THẬT!

Nhưng...

Những điều nói trong cuốn sách này đều được cho là nhảm nhí, vớ vẩn và đều chìm vào quên lãng...

Thế giới Sâu bọ

- Này, Iji. Ta nghe nói ở Nhân giới có 1 con nhóc đã tiêu diệt được nhiều người của ta. Hình như nó là con nuôi của cái tên Toru người đã tiêu diệt 7 năm trước đó. Người còn nhớ không?
- Nhớ chứ! Tên đó mạnh và sống dai như đĩa ấy.
- Mà này, biết một tin động trời gì không?
- Không, chưa nói làm sao tao biết.
- Con nhóc đó... lại chính là con ruột của 2 vợ chồng lai Tenshi tao đã giết gần 16 năm trước ấy.
- Hơ hơ. Hay thiệt. Nó chắc phải hận thù mình ghê lắm.
- Đúng vậy. Bởi thế hôm nay tao mới kêu mày qua để bàn kế giết nó.
- Theo tao nghĩ nên cho gọi Asaki Amaya. Như thế mình khỏi bị bắn tay mà còn có lợi cho 2 bên. Con đó sẽ nghe theo lời chúng ta mà.
- Ừ. Ý kiến hay đấy. Gọi liền đi.

~Thế giới Akuma

Không gian tối đen như mực, im ắng đến rợn người...

Văng vẳng đâu đây... tiếng gào thét, rên rỉ trong đau đớn tột độ...

Trong cung điện đen đồ sộ và trang trọng, ngự trị trên ngai vàng... Một thiếu nữ... với nét đẹp ma mị, làn da trắng không tì vết, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, có một nét gì đó rất giống... Akina...

- Thưa công chúa, Hoàng đế Koro Kanji và Đại tướng Iji Warui vừa gọi. Họ muốn gặp cô.

Thiếu nữ cười nhếch mép đầy ma mị.

- Được thôi. Nói máy của họ cho tôi. Có vẻ sắp có chuyện hay ở Nhân giới rồi đây...

Hết ngoại truyện 3

Ôi~ thành thật xin lỗi các bạn nha~ Chap này ngắn mà u ám quá đi~ *xua xua mây đi* Tại mình bị bội thực ngôn tình cho nên mình muốn viết ra điều gì đó xám xám đen đen một chút thôi...

À, mà xin nói luôn... Nv xuất hiện trong ngoại chương này còn lâu lắm mới xuất hiện lần nữa cho nên các bạn cứ theo dõi tiếp chuyện của Akina với Kiyoshi đi nhé! Đừng có chờ để thui dài cổ đó nhe!

Chap này được viết ra để các bạn hiểu rõ hơn về Yami nói riêng và cái thế giới trong truyện nói chung. Bạn nào còn chỗ nào khó hiểu thì nói nha!

Với lại tuần sau mình sẽ tập trung ôn thi cho nên up chap mới ko được thường xuyên. Mong mấy bạn thông cảm ạ! Pp!

24. ~ Chương 21: Tâm Điểm Của Sự Chú Ý ~

Tối thứ 6...

- Này, Yuumi đáng iu, sáng nay em với Kiyoshi ở chung với nhau hả? Tại sao cả hai đứa đều nghỉ vậy? Lại còn nhờ anh xin phép giùm nữa chứ! - Mới vừa ló mặt vào căn phòng làm việc chính, Akina đã bị tra hỏi bởi Kiba Kisame (cái tên dùng bom chỉ giỏi ở chuyện chọc gái).

- Kisame! Anh bị rãnh hả? Phạt 1Y! - Akina giận dữ quát lên.

- Thôi mà Akina! Bọn chị cũng thắc mắc mà. Sao có mình Kiba là bị phạt vậy? - Mika Murasaki lên tiếng

- Phạt cho tội nói nhiều ớ mà. - Akina lại cười. Một nụ cười tươi như hoa.

- Vậy thực hư sao em có thể nói cho bọn anh biết được không Yuumi? - Maito Michio cất tiếng hỏi. Đồng loạt, 4 đôi mắt đều nhìn về phía Akina chờ câu trả lời.

- Haizz... - Akina khẽ thở dài - Đúng vậy! Bọn em ở chung. Đó là một chuỗi sự kiện dài. Em bị sốt và anh ta chăm sóc cho em.

- Wow.... Trời sắp sập rùi bà con ơi! Làm sao em có thể chấp nhận cho tên biến thái đó đến gần mình được vậy. Lỡ thằng đó nó làm gì Yuumi bé bỏng của chúng ta thì làm sao đây?~ - Maito nói, giọng lên cao chói vót.

- Michio! Phạt anh 1Y. Hạn chót cho cả 2 người là tối mai. - Akina nói với một chất giọng cứng như đá.

2 cái mặt trắng bệch ra đã bắt đầu đêm “làm việc” hôm đó.

~~Sáng thứ 2...

Kiyoshi đang say giấc nồng trong chăn ấm...

“Ding dong... Ding dong”

Anh nhìn lên đồng hồ... 6 giờ... Sao mà giờ này có người bấm chuông cửa nhà mình!... Mà hình như hôm nay là... thứ 2!... Thôi chết!... Haizz... Tại trận đánh hôm qua mà mình ngủ quên mất!...

“Ding dong... Ding dong..”

Kiyoshi vội chạy ra mở cửa...

Đằng sau cánh cửa gỗ là một thân hình nhỏ nhắn, choàng khăn ấm và mặc đồng phục, đầu đang rút lại vì lạnh...

Thấy cánh cửa đã mở, Akina ngẩng đầu lên. Nhạc thấy Kiyoshi trong bộ dạng chưa tỉnh ngủ, cô bật cười.

- Chào buổi sáng, Kiyoshi biến thái. - Cô nói, giọng đầy vẻ tinh nghịch.

- Hi hi, chào buổi sáng Akina. Em ghé qua đây chi vậy? - Kiyoshi vừa ngáp vừa nói.

- Mới có 2 ngày mà quên rồi hả? Vậy thui em đi đây. - Akina giận dỗi quay lưng lại, định bỏ đi luôn.

Thấy Akina mang theo một cái vali to đùng, Kiyoshi mới chợt nhớ ra. Anh chạy ra ôm chầm lấy Akina từ phía sau.

- Xin lỗi nha. Anh còn chưa tỉnh ngủ mà... - Kiyoshi nói như thì thầm - Mừng em đến nhà mới!

Akina đỏ mặt, nhưng cười hi hi. Một khởi đầu đẹp ột buổi sáng...

~Trong lúc Kiyoshi sửa soạn với một tốc độ tương đương ánh sáng thì Akina ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng. Thỉnh thoảng cô cũng nấu cho sếp và các đồng đội của cô ăn khuya nên tay nghề của cô cũng không phải dạng vừa đâu.

Bữa sáng đơn giản với trứng ốp la, sandwich và sữa. Kiyoshi và Akina ăn xong với tốc độ kinh hoàng và nhanh chóng đi đến trường... tay trong tay...

Vừa bước vào ngưỡng cửa trường, Akina đã nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao xung quanh và nhìn thấy những ánh mắt hình viên đạn đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống... Trong đó có cả Ryouji...

...Kệ, không quan tâm...

Chia tay nhau trước cửa lớp, Akina và Kiyoshi mỗi người 1 hướng. Thế là một ngày học nhàm chán lại bắt đầu...

~~Chiều.

Khi Akina đọc sách, không một lời nói nào trong lớp là không lọt vào tai cô.

- Coi kìa. Con nhỏ đó ỷ mình học giỏi và đẹp thì muốn làm gì thì làm.

- Nghe nói mới vừa chia tay Ryouji Hasu lớp 11B xong thì nó nhảy qua cặp bồ với anh Kiyoshi Kaze lớp 12A đó.

- Trời ơi là trời! Sao nó lại cua được một anh đẹp trai như vậy chứ?

- Nó có gì hay đâu. Chỉ có đẹp với học giỏi. Còn lại thì chẳng lăm lăm luôn đó!

- Nó thật là một con *****

...

Akina đã quen quá rồi... Tiếp tục nghe nữa cũng chẳng sao...

~Ngay lúc đó, ở bên lớp 12A, ngay giữa giờ học mà đám nữ sinh lại cãi nhau đến độ trời có thể vỡ mà không ngừng lại.

- Anh Kaze, tại sao có thể như vậy được? Anh hãy nói rằng anh yêu em đi.

- Nói anh yêu em nữa, Kiyoshi

~~ Nói với em nữa...

...

Lần đầu tiên, Kiyoshi cảm thấy không hứng thú lắm với màn cãi lộn của đám con gái này. Giáo viên chỉ còn biết đứng nhìn và lắc đầu.

- Các cô im hết cho tôi. Tôi KHÔNG YÊU AI HẾT! - Kiyoshi nói bằng một giọng đầy uy lực và đáng sợ. Rồi anh xách cặp đi thẳng ra ngoài luôn. Ở trong lớp làm gì khi mà loạn thế này...

Cùng lúc đó, Akina cũng đi ra vì trong lớp quá ồn ào...

Hai người nhìn nhau...

Mím cười...

Rồi Kiyoshi қоàng vai Akina, cùng đi đến sân sau của trường...

Thế giới riêng của 2 người...

Rồi Kiyoshi tựa người vào thân cây mà ngủ...

Akina thì nằm trên thảm cỏ xanh, tựa đầu vào đùi Kiyoshi mà đọc sách...

Khung cảnh thật yên bình...

Khi tiếng chuông vừa vang lên, Kiyoshi mở mắt ra, nhìn Akina đang đọc sách chăm chú rồi nhéo má cô một cái.

- Đau! - Akina la lên.

- Chỉ có vậy mới khiến em rời mắt khỏi sách hay TV thôi. - Kiyoshi cười khoái chí. - Chúng ta đi thôi!

- Được thôi!

Rồi 2 người dắt tay nhau đi...

Vui về...

Hết chương 21

25. ~ Chương 22: Kế Hoạch ~

- Hôm nay chúng ta sẽ bàn kế hoạch trả thù tên Ryouji Hasu. - Kiyoshi vừa nói vừa ra dáng ‘ta đây thông minh’ khiến Akina muốn bật cười nhưng đành phải kìm lại. Hai người đều (làm bộ) mang bộ mặt hình sự như 2 chiến lược gia đang bàn chiến lược quân sự.

Sau giờ học, Kiyoshi và Akina đã nhanh chóng đến đây - phòng tập nhảy Kaze - nơi học cặp của 2 người từ trước đến giờ.

- Vâng, thưa Kiyoshi-sensei* biến thái!~ - Akina tinh nghịch nói. Có vẻ đôi gà bông này đang chơi trò thầy-trò.

(*: cách gọi thầy của Nhật)

- Em bỏ từ biến thái ngay cho tôi, Akina. - Được gọi bằng “sensei”, Kiyoshi được 1 giây tự hào rồi sau đó mặt anh nhanh chóng tối sầm xuống. - Em mà không tôn trọng tôi là tôi đuổi ra khỏi lớp đó

~ Vâng vâng, em xin lỗi thưa Kiyoshi-sensei đẹp trai thông minh đào hoa. Hihihhi... - Không nhận được nữa, Akina bật cười thành tiếng.

- Ừm... - Đàng hắng 1 cái, Kiyoshi lôi cái bảng bút lông to đã chuẩn bị từ trước ra và bắt đầu vẽ lên đó. - Ví dụ đây là Ryouji Hasu...

- Ahihihihhi... Xấu chết đi được!...

Bức hình Kiyoshi vừa vẽ chẳng khác nào con heo với đôi mắt người và cái tai khỉ. Quái dị hết sức!

- Im lặng... Như tôi đã nói, ví dụ, là VÍ DỤ NHE, đây là Ryouji Hasu... Và hẳn là kẻ cần để chúng ta trả thù. - Vừa nói, Kiyoshi vừa dùng bút đỏ đánh dấu X lên khuôn mặt quái nhân ấy. - Vậy bây giờ chúng ta cần phải làm gì? Mời em Akina.

- Vâng thưa Kiyoshi-sensei, em nghĩ chúng ta nên nhắm đến vũ hội truyền thống trường Sojika ạ. Đó là 1 dịp tốt để chọc tức hắn - Akina (có vẻ) lễ phép nói.

- Chính xác. Nếu chúng ta là King và Queen trong vũ hội và trao cho nhau nụ hôn nồng ấm, hẳn chắc chắn phải tức điên lên.

- Vì hẳn muốn em là của hẳn á? - Hỏi 1 đằng nhưng Akina lại nghĩ một nẻo. “ ‘Nụ hôn nồng ấm’ hả? Với tên Kiyoshi biến thái này sao? Chết mất!”. Cô cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

- Đúng vậy. Nhìn cái mặt hẳn là biết. Hẳn khao khát được làm chuyện xấu với em đến tận xương tuỷ nhưng vẫn cố gắng kìm chế lại. Và bây giờ hẳn đã mất em, và hẳn chắc phải đang hối hận lắm đấy. Dù em có bị coi là một đồ vật đi chẳng nữa thì em vẫn là một thứ vô giá.

- Woa~ Tiếp đi tiếp đi, Kiyoshi-sensei! - Akina vỗ tay lia lịa.

Kiyoshi ắt hẳn là một bậc thầy trong chuyện này. Bởi vì... anh cũng từng nhìn nhiều người con gái khác với ánh mắt như vậy... ánh mắt ham muốn... Nhưng với Akina, anh cũng muốn chiếm đoạt cô ấy nhưng lại sợ cô ấy chưa sẵn sàng... sợ cô ấy bị tổn thương...

- Được rồi. Em hãy cho tôi biết muốn làm Queen và King trong vũ hội thì cần có điều kiện gì? - Kiyoshi viết 1 chữ “VŨ HỘI” to đùng lên cái bảng rồi hỏi.

- Vâng, phải đạt điểm cao trong kì thi cuối học kì 2, ít nhất là hạng 3 trong khối trở lên, và... phải đẹp trai hay đẹp gái ạ.

Vừa vẽ nhánh ra từ chữ “VŨ HỘI”, Kiyoshi vừa nói:

- Chính xác. Nhưng mà còn thiếu 1 cái.

- Cái gì cơ? - Akina hỏi, giọng bỗng nhiên trở nên ngây thơ đột xuất.

- Đó là phải biết khiêu vũ. Hôn thôi thì hẳn không thể nào tức lâu được. OK?

- Sao? Khiêu vũ hả? Em không biết... - Giọng Akina ù xù.

- Không sao... Bây giờ chúng ta cần bàn đến việc làm sao chúng ta có thể thực hiện được điều này. - Kiyoshi nói tiếp. - Về chuyện đẹp trai đẹp gái ớ, thì cả 2 đứa mình đều đẹp mà.

(Vâng, anh í quá tự tin!)

- Đúng đúng!

- Nhưng về vấn đề học tập, anh cần phải cố gắng nhiều hơn, nhất là về môn Toán. Và... về vấn đề khiêu vũ, đích thân anh... à không... tôi tận tình sẽ chỉ dạy cho em cách đẹp nhất để khiêu vũ.

- Thật hả?... - Akina thấy vui vì sắp được học khiêu vũ. Ánh lên trong đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của cô, một nét buồn bã... Nhưng... Cô thấy... khó xử vì Kiyoshi sẽ đích thân chỉ dạy cho cô... Ngại chết đi được!...

- Và... Chúng ta chỉ còn thời gian từ đây đến cuối năm học. Cố lên nào! - Kiyoshi trông hào hứng thấy rõ.

- Okie! - Akina cười tươi, nụ cười như ngàn tia nắng chiếu vào, như xua tan đi mùa Đông lạnh giá. Mà không cần xua đi, mùa Đông cũng gần kết thúc rồi...

Phân chia giờ học cũng như giờ tập khiêu vũ xong, Kiyoshi choàng vai Akina và 2 người cùng nhau về “nhà”. Đọc đường đi, 2 người trò chuyện với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cười nói vui vẻ...

~Trong lúc đó...

Trong phòng học ở trường...

Không khí im ắng lạ thường...

Chỉ có tiếng gió rít qua cửa sổ...

Và tiếng bút đều đều trên mặt giấy tập...

Ryouji Hasu đang ngồi cùng Harumi Hoshi (cô nàng mà hôm trước bắt cặp chung với Ryouji)...

Harumi thì cắm cúi làm bài. Còn Ryouji thì đang giả bộ đọc sách, mắt không chú ý vào những con chữ mà cứ liếc qua nhìn cô nàng kia...

Harumi là một cô nàng rất dễ thương lớp 10C. Cô học không giỏi lắm nhưng lại được cái rất lanh lẹ và đẹp, theo một khía cạnh nào đó. Cô có mái tóc màu hạt dẻ dài và gọn sóng. Cô thường cột mái tóc đó lên, để lộ cái cổ trắng ngần trông thật quyến rũ. Nét đẹp của cô... là một nét đẹp theo kiểu xinh xắn, hồn nhiên, trong sáng. Và... Ryouji cảm thấy “thích” cô vì điều đó.

Nhưng trong khi Ryouji ngắm Harumi sau cuốn sách, đầu óc anh lại hiện lên hình ảnh về người con gái ấy. Mùi hương đó... Đôi môi đó... Làn da đó... Cứ như kích thích anh mãi... Nhưng, anh không bao giờ hẹn riêng Akina ra ngoài,... nói đúng hơn là chưa kịp... nên vẫn chưa có cơ hội để hành động. Ấy mà trong một tích tắc giận dữ, anh đã để vụt mất cô ấy... Thiệt là không thể tha thứ được!

Càng nghĩ thì càng thấy ngứa ngáy tay chân, lòng ham muốn của Ryouji trở dậy...

Mà anh lại đang ở một mình... với một người con gái. Không cần thiết phải kìm chế nữa rồi...

Nhanh như chớp, Ryouji nhanh chóng đè người Harumi xuống sàn nhà lạnh tanh...

- Anh Ryouji... Anh làm gì thế...?... - Harumi khiếp sợ khi thấy ánh nhìn của Ryouji không còn ảm áp như bao ngày nữa mà dần trở nên đáng sợ hơn.

- Nằm im đi... Cho tôi xin một chút thôi... - Ryouji nhẹ nhàng nói, giọng lạnh như băng. Rồi anh nhếch mép cười, để lộ chiếc răng nanh nhọn hoắt...

Harumi ra sức vùng vẫy, nhưng mọi nỗ lực của cô đều vô vọng vì Ryouji giữ quá chặt...

Ryouji chậm rãi đưa mặt gần Harumi hơn...

“Phập”

Hai chiếc răng nanh nhọn hoắt đã cắm phập vào cái cổ trắng ngần...

Máu đỏ thẫm chảy ra...

“Ực ực ực...”

Ryouji hăng say uống máu của Harumi chảy ra từ vết cắn. Cô nàng chỉ nhắm mắt lại, khẽ nhăn mặt chịu đựng...

Không còn nghi ngờ gì nữa, Ryouji chắc chắn là con cháu của tộc Vampire, tồn tại trên Nhân giới này hàng tỉ năm về trước...

Vài phút sau, Ryouji mới chịu buông Harumi ra...

Cô nàng thở hổn hển... Mặt trắng bệch...

- Ngon quá! - Ryouji liếm môi, cười nhạt.

- Anh... là Vampire hả,... Ryouji? - Harumi nói một cách khó nhọc.

- Ủ... Cô khôn hồn thì đừng nói với ai. Đây là bí mật giữa cô và tôi. Nói ra, cô sẽ chết! - Ryouji đe dọa.

- Vâng,... em sẽ... không nói với ai đâu. - Harumi ngoan ngoãn nghe theo.

Ryouji nở một nụ cười chết người rồi xách cặp quay lưng bỏ đi. Đằng sau, Harumi đang loay hoay tìm cách cầm máu...

- Vampire hở? Thú vị đấy! Anh ấy chắc chắn sẽ thuộc về mình! - Harumi tự nói với chính mình, rồi cô nhếch mép cười, một nụ cười tinh quái.

Hết chương 22

26. ~ Chương 23: Ngủ ~

Cánh cửa gỗ của căn hộ số 165 ở khu căn hộ Kaze dần mở ra. Akina và Kiyoshi đang đứng đằng sau cánh cửa ấy, cười nói rôm rả...

- Anh vào trước đi! - Akina nói trước, lịch sự mời Kiyoshi vào trước.
- Không, em vào trước đi. Đây là nhà mới của em rồi đó! Cứ thoải mái! - Kiyoshi cũng cười cười, mời Akina vào trước.
- Anh vào trước đi...
- Em vào trước đi...
- Anh vào trước đi!
- Em vào trước đi!

Sau một lúc, bỗng khu vực trước cửa nhà trở thành một hỗn chiến. Hai con người hề đụng tới chuyện gì là cãi dai như đĩa, kết hợp lại với nhau thì ra thế này đây. Chỉ có chuyện người nào vào trước thôi mà làm quá lên! Tưởng chừng như trong nhà có bom gài sẵn và đôi gà bông này đang tranh luận coi ai sẽ chết trước! (;) không có chuyện đó đâu à nhen)

~

5 phút sau...

- Em vào trước đi!
- A-n-h v-à-o t-r-ư-ớ-c đ-i! - Akina bắt đầu lên giọng.
- Em thiệt là cứng đầu quá, Akina. Thế thì... cả hai chúng ta cùng vào!

Nói rồi, Kiyoshi quăng cái cặp vào nhà rồi bế thốc Akina lên. Cô nàng bất ngờ, mặt đỏ ửng lên... Được Kiyoshi bế thốc lên, cô cảm nhận được sự rắn chắc của đôi tay, thân nhiệt vừa đủ ấm và nhịp đập của trái tim anh ở trong lòng ngực... Nhanh và dồn dập...

Kiyoshi nhẹ nhàng đặt Akina lên ghế sofa rồi xoa đầu cô và nói:

- Em đi tắm đi! Anh sẽ nấu bữa tối cho.
- Ừm.... - Akina gật đầu ngoan ngoãn nghe theo. Cô nàng cứng đầu thế mà chỉ cần hành động một cái là cô lại ngoan ngoãn một cách kì lạ...

Trong khi Akina đứng đờ đẫn bước vào phòng tắm thì Kiyoshi ở bên ngoài xào xào nấu nấu. Hương thơm thoang thoang khắp gian phòng... Ấm áp...

~Vài phút sau...

Akina bước ra với bộ đồ ngủ màu hồng nhạt đáng yêu và kín đáo vừa đúng lúc Kiyoshi dọn đồ ăn ra bàn xong xuôi...

Nghe tiếng bước chân, Kiyoshi quay sang nhìn. Nét đáng yêu của Akina làm anh bị đờ ra vài giây...

...

- Anh làm gì mà nhìn em dờ dợ? - Trông thấy Kiyoshi nhìn mình không chớp mắt, Akina liền hỏi.
- À... không... không có gì.... Tại.... trông em dễ thương quá!
- Xì! Tên biến thái nhà người...
- Bỏ ngay từ “biến thái” cho anh! - Kiyoshi lao tới nhanh như con gió, dồn Akina vào tường và đưa tay chống lên, chặn lại không cho cô đi. - Không bỏ thì anh sẽ không tha đâu!
- Không bao giờ! - Akina chu môi lên nói, tiện thể nhón chân lên hôn một cái “chụt” vào má của Kiyoshi...

Trong khi Kiyoshi đang bị đứng hình thì Akina nhanh chóng luồn ra ngoài, đưa tay che mặt để giấu đi khuôn mặt xấu hổ và nụ cười tinh nghịch!...

- Ăn thôi! Đói quá! - Akina ngồi vào bàn ăn và bắt đầu cầm đũa lên - Itadakimasu*~!

(*: Tiếng Nhật, mang 2 nghĩa. 1 là Chúc mọi người ăn ngon miệng. 2 là Cảm ơn vì bữa ăn.)

Lúc này, Kiyoshi mới hoàng hồn.

- Dám ăn trước hả! - Kèm theo lời nói của anh là một cái cốc dầu dành cho Akina.

- Đau! - Akina giận dữ - Ai kiu đứng đó hoài làm gì hả?

- Hì hì... - Nhéo má Akina một cái, Kiyoshi cũng ngồi vào bàn - Xin lỗi. Ai bảo em dễ thương quá làm gì!

- Xí... - Sau khi xí một tiếng rõ dài, Akina và Kiyoshi đều hì hục ăn... với tốc độ kinh hoàng, vẫn như mọi khi...

Sau khi ăn xong, Akina đi vào phòng ngủ, bỏ mặc Kiyoshi đằng sau lưng dọn dẹp chén đĩa với cái lắc đầu ngán ngẩm. Kệ, ai kêu giỏi việc nhà quá làm chi!

- Nè, đợi anh ngủ chung với! Đừng có ngủ trước nhé! - Kiyoshi nói với theo.

... Im lặng...

- Haizz... - Thở dài 1 cái, Kiyoshi nhanh tay lẹ chân dọn dẹp và rửa sạch chén đĩa, không còn dính 1 hạt bụi nào mới thôi.

Bước vào phòng ngủ, Kiyoshi đưa tay lau cái trán nhễ nhại mồ hôi. Anh chẳng bắt ngờ khi Akina đang ngủ say từ bao giờ. Đúng thiệt là cứng đầu mà!

Anh bước đến và ngồi xuống ngay bên cạnh cô, ngắm gương mặt tựa thiên thần của cô một hồi lâu...

Đã lâu lắm rồi anh mới về căn hộ của mình thường xuyên như thế này... Thường ngày anh chỉ đi mai đây mai đó, 2 ngày 1 lần ở khách sạn. Chủ yếu nơi đây là nơi để chứa vũ khí của anh,... ở bên dưới hầm bí mật...

Đây là lần đầu tiên anh mời một người con gái đến nơi mà mình có thể gọi là “nhà”... Biệt thự Kaze - nơi đã từng là nhà của anh, là một nơi vô cùng trang nghiêm và uy nghi, không có tí xíu nào gọi là sự ấm áp của một gia đình... Ba thì luôn vui đầu vào công việc, mẹ thì cứ đêm đến thì lại ăn diện để ra ngoài, sáng lại mò về khi say bí tỉ... Anh lớn lên trong sự lạnh nhạt, thờ ơ của gia đình, không anh chị em, chỉ có kẻ hầu người hạ chăm sóc... Anh dọn ra khỏi nhà vì ba anh luôn bắt anh làm theo những điều ông ấy muốn... Ông ấy muốn anh lên chức Tổng giám đốc tập đoàn khi về già, cưới một cô vợ đã được đính ước từ khi anh mới vừa lọt lòng... Anh chỉ định đi trong khi học cấp 3, hết năm học này anh sẽ về lại nơi ấy... Và làm theo nguyện vọng của ba anh... Dù sao ông ấy cũng đã có công sinh thành, anh phải về báo hiếu... Chỉ là bây giờ anh muốn tận hưởng những giây phút tự do của riêng mình, ở nơi bây giờ gọi là “nhà” thôi...

Do không ai dạy dỗ đàng hoàng cộng với cái gia thế to đùng và vẻ điển trai hút hồn của mình, Kiyoshi dần trở nên ăn chơi, đào hoa... Chẳng có cô gái nào là không mê mệt anh cả... Nói đúng hơn là mê mệt cái gia tài gần như là vô tận của anh...

Trừ cô gái này...

Từ trước đến nay, cô không bao giờ đòi hỏi ở anh một điều gì cả (trừ đồ ăn)...

Không vòng vàng châu báu...

Không đá quý ngọc trai...

Bao nhiêu lần anh giới thiệu gia thế của mình đều bị nhận đúng 1 câu “Không quan tâm!”...

Cô ấy chỉ đơn giản chấp nhận con người anh...

Kiyoshi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen dài óng ả của Akina, khẽ mỉm cười. Cô nàng đã mang lại hơi ấm cho nơi này vào mùa Đông lạnh giá... Có điều gì đó làm cô thật đặc biệt... Cô mang lại cho anh một cảm giác kì lạ và vô cùng ấm áp trong lồng ngực... Phải chăng đó là “yêu”?...

Mệt mỏi. Đôi mắt Kiyoshi cứ muốn dúi lại... Anh khẽ khàng đặt lưng xuống mặt giường êm ái và ngủ lúc nào chẳng hay...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

- ~ Ba ơi! Con muốn học khiêu vũ! - Một giọng nói trong trẻo vang lên, từ một ngày cách đây hơn 6 năm...
- Akina của ba, con có thể cho ba biết lý do vì sao không? - Giọng nói ấy... Thật trầm ấm và quen thuộc...
- Do con thấy các nàng công chúa khiêu vũ đẹp quá ạ. Ahihihi...
- Ôi trời ạ! Con gái của ba mà cũng coi phim công chúa nữa sao? Ba không biết cơ đấy!
- Ba à, dù sao con cũng là con gái mà...
- Mà này, ba có thể dạy con cách khiêu vũ, nhưng quan trọng là con có thời gian không? Chẳng phải con đang học kiếm, Karate, Piano, Guitar, Violin, bơi lội cùng 1 lúc mà...
- Không sao đâu ba! Con có thể xoay sở được mà!
- Vậy thì được thôi! Ngày mai buổi trưa con hãy đến sảnh đường nhé! Nơi đó đủ rộng cho chúng ta tập khiêu vũ!
- Vâng ạ. Cảm ơn ba! Con yêu ba lắm!
- Ừm... Ba cũng yêu con nữa!

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~“Khò... Khò...”

Nghe tiếng ngáy, đôi mắt kia mở ra... Chậm rãi và nhẹ nhàng... Một đôi mắt đen và sâu như vực sâu không đáy...

Lại nữa, kí ức lại cứ hiện về... Những kí ức mà cô không muốn quên cũng chẳng muốn nhớ lại...

“Ba ơi... Ba không bao giờ có thể dạy cho con khiêu vũ được rồi...”

Đôi mắt khó hiểu kia chợt như phủ một lớp băng lạnh giá “Cái tên Iji đó... Mình nhất định phải trả thù!”

“Khò... Khò...”

Bấy giờ Akina mới để ý đến chủ nhân của tiếng ngáy đó...

Cô giương đôi mắt to lên ngắm mặt Kiyoshi lúc anh ngủ say...

Gần quá! Còn chưa đến 10cm nữa là mặt cô và mặt Kiyoshi đã chạm nhau... Sao cái giường này lại chật đến thế cơ chứ?...

Kì lạ thật! Sao trái tim cô lại đập nhanh thế này! Cái cảm giác ấm áp trong lồng ngực này là gì cơ chứ?...

Không lẽ là... “yêu”?...

Kiyoshi Kaze, người đang nằm ngủ trước mặt cô,... một tên biến thái đào hoa hám gái thích khoe của và học cực kì tệ môn Toán... chỉ giỏi có chuyện ăn nói và cua gái số một... Tại sao cô lại đi thích một người như anh ta chứ?...

Vì anh giúp cô trả thù Ryouji?... Không phải...

Vì anh đã cưỡng hôn cô và lấy đi nụ hôn đầu đời của cô?... Có thể... (:))

Vì giọng nói trầm ấm ấy... ánh mắt lo lắng ấy giống hệt như ba cô?...

Vì anh đã ở bên khi cô buồn,... chăm sóc cho cô khi cô bị sốt?...

Vì anh đã làm nụ cười thật sự trở về bên cô sau khi cô đã đánh mất nó cách đây hơn 6 năm?...

Vì ở bên anh ấy, cô được làm chính mình mà chẳng cần phải đeo mặt nạ giả tạo nữa ư?...

Akina chẳng biết nữa...

Cô chỉ biết rằng mình đã phải lòng Kiyoshi từ lúc nào...

Cô cười nhẹ, nhắm mắt để cảm nhận sự hạnh phúc len lỏi trong con tim mình... và thiếp đi lúc nào chẳng hay...

Hết chương 23

27. ~ Ngoại Truyện 4: Chuyện Ở Bar ~

~Lưu ý: ngoại truyện này chứa nội dung nhạy cảm (yaoi, đam mĩ, gay,...) nhẹ , ai muốn coi thì cứ việc nha, không cấm :)))

Chuyện này xảy ra trước khi Kiyoshi gặp Akina...

Cùng tua lại nào!...

Năm Kiyoshi học lớp 11A...

Anh chơi thân với tất cả các bạn nam trong lớp...

Chuyện này cũng không có gì lạ đối với một kẻ chỉ giỏi chuyện ăn nói như Kiyoshi đây...

~~Vào một ngày mùa thu, không khí mát mẻ khiến nhiều người dễ chịu và chẳng có hứng học hành...

Giờ ra chơi.

- Đây, hôm nay tui sẽ bao tất cả các thằng con trai trong lớp đi bar! Ai muốn đi không? - Kiyoshi vừa đập tay xuống bàn vừa nói lớn.

- Tui! - Tất cả các thằng con trai trong lớp đều đồng loạt giơ tay lên, trong đó có Kiba Kisame, Maito Michio và Satoshi Seido... với những ý nghĩ khác nhau...

Kiba:“Đi kiếm cô nàng nào dễ thương mới được!”

Maito:“Đi chơi với lớp cho vui!”

Còn Satoshi thì bị ép giơ tay lên bởi Kiba. Kệ đi, dù gì tối nay cũng không có “làm việc”, đi chơi xả stress chút chắc cũng không sao.

- Okie! Vậy chiều nay mấy người về thay đồ trước. Nhớ ăn mặc cho thật sành điệu vào và có mặt ở trước cổng trường lúc 6h. Tui sẽ đưa mấy người đi khi đã có mặt đông đủ. Vậy nhé!

- OK! - đồng thanh lần nữa, tụi con trai người nào mặt cũng tươi như hoa...

- Kiyoshi~ Em cũng muốn đi nữa

~~ Em cũng muốn đi

~~ Dẫn em theo với!

~...

“Lại bắt đầu cái màn này nữa rồi”... Kiyoshi nghĩ và lắc đầu ngán ngẩm khi nghe tiếng lũ con gái.

- KHÔNG! - Anh thẳng thừng nói, ném ột tia nhìn sắc lạnh rồi bỏ đi thẳng. Phải kiếm cái gì ăn lấp đầy cái bụng đã!...

6h chiều...

Kiyoshi vận một chiếc áo sơ-mi trắng bên ngoài, chưa gài hết nút với chiếc quần jean trông thật quyến rũ, người phảng phất mùi hương hạnh nhân, đang đứng tựa vào bức tường rêu phong trước trường Sojika chờ mọi người tới đông đủ...

Gần như tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ, chỉ trừ 3 người...

- Ba cái thằng này... Ở chung với nhau mà cũng không hỏi nhau nhanh nhanh giùm một chút được nữa... - Một thành viên của lớp càu nhàu.

- Bọn này tới rồi đây...! - Từ xa, Kiba kéo tay Satoshi, theo sau là Maito hốt hải chạy đến.

- Nhanh lên! Tụi bây thiệt là phiền phức quá đó! - Một tên hét lên đầy bực bội.

- Xin... lỗi!... - Vừa thở hổn hển, Kiba vừa nói.

- Đi thôi! - Kiyoshi đứng thẳng người lên, tay rút túi quần, nói như ra lệnh.

- OK! - Đám con trai đi ngay theo sau anh, đứa nào cũng hứng khởi và lo chơi như khi.

~~Sau 5 phút đi bộ, Kiyoshi dừng chân trước quán bar đề biển hiệu "Higo". Anh đập cánh cửa với một lực mạnh khủng khiếp, xém làm cánh cửa văng ra luôn. Cũng may là cửa loại xịn... :)

Nhân viên trong bar chạy vội ra tiếp đón:

- Chào mừng thiếu gia Kaze đến đây. Rất hân hạnh được tiếp đón cậu và những người bạn của cậu.

Kiyoshi ra vẻ 'cool boy', phất tay ra hiệu các nhân viên dẫn đường cho anh và đám bạn lo chơi của anh vào trong.

Ở đây thật sự là một nơi điên loạn! Đằng sau cánh cửa kính cách âm, DJ đang chơi một bản nhạc dance thật sôi động. Người người điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc. Một số người đang ngồi uống rượu một mình, mặt thoát chút buồn bã. Có người lại uống say bí tỉ rồi đi ve vãn những cô phục vụ trong những bộ trang phục che những chỗ không cần thiết và khoe những chỗ rất cần che. Nơi đây thật sự không phải là nơi dành cho học sinh trung học!

Đám bạn của Kiyoshi vừa đẩy cửa bước vào đã tóa ra như ong vỡ tổ. Đứa gọi bia, đứa gọi Whisky, đứa gọi Rum, đứa gọi Bailey,... Kiyoshi chỉ mỉm cười, đưa thẻ ngân hàng của anh ra và nói:

- Tôi bao hết cho những đứa này và... cho tôi 2 chai Volka.

- Vâng, có liền thưa thiếu gia Kaze! - Cô phục vụ nhận thẻ từ tay Kiyoshi, quẹt 1 cái vào máy, trả lại rồi vội vã quay đi lấy rượu cho anh, mặt không ngừng nở nụ cười, một nụ cười giả tạo.

Một lúc sau, cô ta mang ra 2 chai Volka theo yêu cầu của Kiyoshi và đặt trước mặt anh.

- Cửa anh đây!

- Ừm... - Vừa rót rượu ra ly, anh vừa đưa mắt nhìn khắp bar, tìm xem có em nào đẹp để cưa không...

~~Vài giờ sau...

Kiyoshi bây giờ đã say bí tỉ. Đầu óc anh quay mòng mòng, không còn nhận ra ai được nữa. Anh đã nốc hết 10 chai Volka rồi...

Đúng lúc đang đưa mắt nhìn xung quanh, anh phát hiện ra một người, với mái tóc dài ngang vai màu bạch kim, làn da trắng mịn màng, trông có vẻ dễ thương! Tuy nhiên lại ăn mặc giống con trai thật! Mà thôi, không sao!

Kiyoshi bước đến, đầu vẫn quay mòng mòng. Từng bước chân của anh đều khó khăn, nghiêng ngã, lạng qua lạng lại, có thể đâm sầm vào người khác bất cứ lúc nào...

Đến gần, anh nắm lấy tay người ấy và kéo đi. Mặt người ấy lộ chút bối rối, muốn giựt tay ra nhưng Kiyoshi lại nắm quá chặt... Hình như người ấy có nói cái gì đó nhưng Kiyoshi vẫn không nghe thấy gì. Bây giờ anh chỉ đang hành động theo cảm tính...

Đằng sau, mặt Kiba và Satoshi lộ vẻ thất thần...

- Chết rồi! Thằng Kaze mà lên cơn là không ai cản được đâu... Mà... nó sẽ làm gì Maito của chúng ta ấy nhỉ?
- Kiba nói, không ngừng thắc mắc...

~~>

~~Ra ngoài, nơi hành lang tối dẫn đến bar khi này, Kiyoshi bắt đầu chặn người ấy vào tường...

- Này,... cô em dễ thương... Em làm gì trong cái bar này... thế hả?... - Kiyoshi nói với cái giọng khó nghe, đi kèm theo từng tiếng nấc...

- Cậu... Cậu làm gì thế hả Kaze...?... Cô... cô em nào?... - “Người ấy” - Maito Michio bắt đầu hoảng sợ. Ai cũng biết rằng một khi Kiyoshi lâm vào cơn say là anh sẽ mất hết ý thức và hành động theo cảm tính! Giờ đây Maito mới tự trách mình sao không đi cắt tóc sớm, lại có mái tóc màu bạch kim và da trắng nữa chứ! Ôi trời ơi, giống con gái đâu phải là một cái tội!

Kiyoshi vẫn tiếp tục nói, có vẻ anh chàng chẳng có nhận thức người kia nói gì hết:

- Mà em không nói... cũng chẳng sao cả... Cho em biết... anh đây là... Kiyoshi Kaze... cậu ấm của ông chủ tập đoàn Kaze... lớn nhất đất nước Sakura... Và đêm nay em... phải thuộc về anh...

Nói rồi Kiyoshi từ từ cúi người xuống. Maito hoảng sợ tìm kiếm một bóng người để kêu cứu. Nhưng xung quanh là tường cách âm, hành lang thì tối đen như mực, chẳng thấy ai cả! Ôi! Từ nhỏ đến lớn Maito chỉ được dạy để đánh bọn Sâu bọ, chống bọn dụ dỗ thôi chứ có ai dạy anh cách chống lại bạn cùng lớp đang cố gắng hôn mình cơ chứ! Ôi ôi ôi ôi...!...

Mặt Kiyoshi càng lúc càng gần mặt Maito hơn...

Maito có thể cảm nhận được hơi thở nóng nồng nặc mùi rượu của Kiyoshi...

Trái tim anh đập nhanh hơn và nhanh hơn từng giây...

20cm...

15cm...

10cm...

5cm...

...

...

Ồ hổ hớ. Tác giả xin ngắt tại đây, để các bạn tưởng tượng tiếp khúc sau nhé!

Không biết diễn biến khúc sau như thế nào, chỉ biết thế này:

Sáng hôm sau...

- Này, Kaze... - Maito Michio mò tới bàn của Kiyoshi, chiếc bàn đặt ngay chính giữa lớp, thường là tâm của những cuộc cãi vã đánh đập của đám nữ sinh... Mặt anh đỏ ửng lên, chẳng biết vì sao...

- Có chuyện gì vậy Michio? - Kiyoshi trông thấy khuôn mặt đỏ như trái gấc chín của Maito, liền hỏi.

- Về chuyện ngày hôm qua...

- À đúng rồi! Michio, cậu có biết tui đã làm gì sau khi say không vậy? Khi tui mở mắt ra thì đã thấy mình nằm ở nhà rồi! - Kiyoshi cười nhe răng, tự nhiên như tối qua không hề có chuyện gì. À mà đúng rồi, anh đâu có nhớ gì đâu!

- À không không... Tớ đâu có biết gì đâu!... Tớ chỉ muốn... cảm ơn cậu vì đã bao cả bọn hôm qua thôi! - Maito cười trừ. May là Kiyoshi không nhớ gì. Mà kể cũng thấy tiếc... Nụ hôn đầu của anh... vậy mà...

- Này, hôm qua mày với Kiyoshi có chuyện gì với nhau à? - Kiba hỏi, miệng nở một nụ cười nham hiểm. Đúng là không qua mắt được bạn thân!

- Đâu có! Đâu có gì đâu! - Maito chối phăng.

- Hề hề... Nhìn cái mặt là biết nói xạo rồi!... Khai thật mau lên!

- Ừm... - Maito đắn đo. Dù sao cũng không giấu cho riêng mình được. - Bọn tớ đã... hun nhau...

- CÁI GÌ? - Kiba hét toáng lên, cùng lúc với khuôn mặt Satoshi trở nên trắng bệch ra. Hiếm khi thấy anh có biểu cảm này.

Vừa bịt miệng Kiba lại, Maito vừa nói như thăm thì:

- Trời ơi! Nói nhỏ thôi! Ai mượn mày nói to quá vậy!

Mika Murasaki ngồi gần đó nãy giờ, cất tiếng châm chọc:

- Maito của chúng ta đã trưởng thành rồi!

~Rồi cô và Kiba bò lăn ra cười.

Mặt Maito nhăn lại như khi. Anh không nói gì, bỏ đi kiếm cái gì đó ăn cho đỡ tức!...

Hết ngoại truyện 4

Chap này chỉ là để các bạn hiểu rõ về tình bạn giữa Kiyoshi, Kiba, Maito, Satoshi và Mika thui~ Những nhân vật này chap sau còn xuất hiện nữa ấy.

Xin lỗi các bạn nhé. Do tác giả là một con hủ (cuồng yaoi - đam mĩ - gay) nên chap này mới xuất hiện ở đây. Đã cảnh báo trước rùi đóa, bạn nào ngoan cố đọc tới đây thì đừng có hối hận nhe!

Hơ hơ... Chap sau sẽ là một event thiệt là tuyệt vời đây (chắc vậy)!

Chúc các bạn một ngày tốt lành! Pp!

28. ~ Chương 24: Rắc Rối ~

Một ngày trước Giáng sinh...

Cả trường Sojika hôm nay nhộn nháo nhộn nháo. Ai cũng bàn xem ngày mai đi chơi với ai, đi đâu chơi, mua quà gì tặng người yêu,... Đó là vì ngày mai là một ngày lễ đặc biệt, không thể thiếu trong mùa đông - Giáng sinh!

Trông thấy cảnh tượng nhộn nháo kinh hoàng đó, Akina bỏ Kiyoshi và bước nhanh về lớp. Cô không muốn dính thêm rắc rối...

Chợt...

Cô liếc mắt nhìn về một hành lang khuất tối tăm và có lẽ cô đã thấy hình ảnh không nên thấy...

Cô chết sững trong vài giây...

Ở bên hành lang, một thân hình cao 1m75 quen thuộc - Ryouji Hasu đang... ôm hôn thắm thiết một cô gái với mái tóc màu hạt dẻ...

Nhói...

Vết thương ở tim cô tưởng như đã lành giờ lại tái phát... Cô đã kìm chế, biến nỗi đau thành thù hận... Cái tên khốn khiếp Ryouji!... Không ngờ trái tim không biết nghe lời vẫn còn nhói đau...

Bỗng...

Một bàn tay của ai đó đứng sau lưng che mắt cô lại. Một bàn tay to và ấm.

- Đoán coi ai nào? - Người ấy nói. Chất giọng quen thuộc và tinh nghịch.

- Xi... Anh thật là trẻ con đó, K-i-y-o-s-h-i!

- Úi trời ơi! Dễ đoán ra vậy sao! - Nói rồi Kiyoshi quay mặt Akina lại,... hôn cô một cái “chụt” vào môi trước bàn dân thiên hạ rồi giục - Vào lớp mau lên! Sắp reng chuông rồi đó!

Kiyoshi quay lưng đi về phía lớp anh.

Akina quên sạch những điều mình đã thấy. Giờ cô chỉ biết có hai điều: đứng trước mặt cô là Kiyoshi và tim cô đang đập mạnh trong lòng ngực... Nhanh chóng, cô tặng cho Kiyoshi một phát đá xém làm anh ngã dập mặt vì dám hôn khi chưa có sự đồng ý của cô.

- Hứ! Biết rồi, khỏi cần hỏi! - Rồi cô đứng đặng đi vào lớp, mặt không giấu nổi nụ cười hạnh phúc...

Kiyoshi nhìn theo, lắc đầu ngán ngẩm rồi vội vã vào lớp khi tiếng chuông vừa vang lên...

~Một câu chuyện khác...

(Dẫn truyện theo Harumi Hoshi)

Sau cái ngày hôm ấy, tôi vẫn trò chuyện với Ryouji bình thường. Trông anh có vẻ như chẳng hiểu tại sao tôi lại hành động như không có chuyện gì xảy ra giữa anh và tôi. Đúng là sau chuyện đó, tôi còn vui vẻ hơn trước... Vết thương ở cổ tôi giờ đã bị mái tóc màu hạt dẻ xoa ra che khuất, anh và mọi người hiển nhiên sẽ không thấy được...

Sáng hôm đó, Ryouji gặp tôi trước cổng trường. Tôi cười nói và hỏi anh về bài toán khó. Anh cũng vui vẻ trả lời tôi và hai chúng tôi cùng đi vào lớp với nhau...

Chuyện xảy ra khi Ryouji trông thấy Akina cùng anh Kaze ở đầu hành lang. Anh bỗng lôi tôi vào trong hành lang tối, khẽ thì thầm vào tai tôi, giọng như ra lệnh:

- Cô... cho tôi mượn một chút!

Nói rồi anh cúi xuống, tay vòng ra sau ôm lấy eo tôi và bắt đầu hôn môi tôi một cách cuồng nhiệt. Anh không ngừng liếm mút đôi môi của tôi. Lúc đầu tôi chưa kịp phản ứng, nhưng lúc sau tôi cũng hiểu và làm theo. Đôi môi anh ấy có mùi bạc hà. Ngọt ngào làm sao! Nhìn bên ngoài cứ tưởng là tôi và Ryouji yêu nhau thật. Nhưng tôi biết rằng Ryouji chỉ đang lợi dụng tôi để chọc tức Akina mà thôi!

Đúng như dự đoán, Akina đứng chân ngay trước hành lang, đứng đó nhìn vài giây. Tôi và Ryouji vẫn tiếp tục như chưa thấy gì. Nhưng khúc sau thì lại nằm ngoài dự đoán. Anh Kaze tiến từ đằng sau tới. Anh đã thấy và hiểu câu chuyện một cách nhanh lẹ nhất! Anh biết rằng đây chỉ là màn kịch do tôi và Ryouji dựng lên!

Anh ta liền hành động theo kiểu của mình. Anh che mắt Akina lại... rồi còn hôn cô ta một cái vào môi nữa chứ.

Sau cú đó, Ryouji lập tức rời môi tôi. Tôi cố kéo anh lại nhưng không được. Anh chỉ nhìn theo bóng dáng của Akina khuất dần sau bức tường...

Anh Kaze còn quay lại, nhìn thẳng vào mặt tôi rồi nở một nụ cười ranh mãnh. Rồi anh ta cũng đi luôn...

Đáng ghét! Con nhỏ đó! Nó đã cướp mất anh Kaze của mình, nay lại còn cướp luôn Ryouji... Được lắm! Tôi sẽ trả thù!

~~Quay lại câu chuyện chính...

Chiều.

- Anh Kaze, ngày mai đi chơi với em đi

~~ Đi chơi với em nữa

~....

Không cần nói cũng biết đó là đám nữ sinh lớp 12A...

-KHÔNG! - Kiyoshi kiên quyết nói không. Trong lòng anh giờ chỉ có Akina thôi. Rồi anh lại xách cặp ra ngoài. Hôm nay không có tiết Toán, không học nữa...

Anh ngồi tựa lưng vào cái cây duy nhất trong sân sau. Cái cây giờ đây hình như đang nhú mầm thì phải! Dù có nắng nhưng chỗ này vẫn lạnh quá!... Anh ngửa mặt lên trời, dùng cánh tay chắn để mắt không bị chói bởi ánh nắng rồi đánh một giấc...

Trong giấc ngủ, anh vô thức cảm nhận được một luồng hơi ấm đang ở rất gần mình. Anh vươn tay ra, kéo và giữ hơi ấm ấy lại bên mình. Có vẻ đó là một người... Anh cứ ôm thế mà chẳng hay biết người ấy là ai và người ấy đang cảm thấy như thế nào?...

...

...

Khi tiếng chuông tan học vừa vang lên, anh mở mắt ra và nhìn người ấy. Đập vào mắt anh là mái tóc màu hạt dẻ xoã dài và đôi mắt to tròn đang nhìn anh chớp lia lịa...

Không phải Akina! Là Harumi Hoshi!

Kiyoshi hoảng hồn vội buông Harumi ra...

- Tại sao tôi lại ôm cô thế này? Akina đâu?

Harumi nói theo kiểu rất ư là 'bánh bèo vô dụng':

- Khi này em đến gần đột nhiên anh ôm em rồi giữ này giờ làm sao mà em đi được, còn hỏi nữa! Akina mới vừa chạy ra ngoài khi thấy cảnh tượng này chưa đầy 15 giây trước....

Chưa kịp nói xong thì Harumi đã cảm thấy một luồng gió mạnh thổi qua, làm tung bay mái tóc dài màu hạt dẻ của cô... còn Kiyoshi thì chẳng thấy đâu... Khoé môi cô cong lên thành một nụ cười... Tốt lắm!...

Kiyoshi lao ra như cơn gió đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Akina thấm thoát sau dòng người qua lại tấp nập.

- Akina! Em phải nghe anh giải thích đã! Akina! - Anh cố la to để giữ Akina lại, bởi vì giờ đây chen qua dòng người đi đi lại lại này là bất khả thi, như cố đi qua một dòng nước lũ lớn mà không biết bơi vậy.

Nhưng Akina vẫn không quay lại. Không biết bởi vì dòng người đã át đi tiếng của anh hay Akina cố tình không nghe nữa...

Sau khi đường phố bớt đông, Kiyoshi nhìn quanh đã thấy Akina đi mất, liền lủi thủi xách cặp về. Trong căn hộ của anh... hiển nhiên Akina không có ở đó! Anh vò đầu bứt tai, tự trách sao mình lại ngu ngốc đến vậy...

Như chợt nhớ đến lần anh đưa Akina về nhà, anh giựt áo khoác ra khỏi móc treo và chạy vụt đi. Lần ấy Akina không chỉ thẳng nhà cô cho anh... Nhưng cho dù là có một cơ hội mỏng manh anh cũng phải biết chớp lấy...

Anh đến nơi ấy... Tìm lại được ngõ khuất mà Akina đã đi vào...

Anh bước vào... Chẳng mấy chốc anh đã bị lạc lối... Bên trong ngõ như một mê cung khổng lồ muốn nuốt lấy anh...

- AKINA! AKINA! - Kiyoshi gọi to tên Akina... Nhưng không ai trả lời... Chỉ có một người...

- Ê, thằng kia! Mà là con nhà nào mà quậy quá vậy này! Muốn la thì vào phòng tắm mà la mắc mớ gì ra đây la chi vậy? - Một bà cô trung niên thò đầu ra ngoài cửa sổ, chửi.

- Xin lỗi cô. - Kiyoshi lịch sự nói. - Cô có biết một người tên Akina sống ở đây không ạ?

- Không! Biến đi!

- Một câu cuối thôi... Cô làm ơn chỉ cho cháu đường ra đi ạ...

- Đi thẳng - trái - trái - phải - trái - phải - phải - trái - phải.

- Dạ cháu cảm ơn cô! - Kiyoshi nói xong thì lại đi theo chỉ dẫn của bà cô đó và đã thoát ra ngoài thành công.

Anh buồn bã đi về nhà...

Trên đường đi, anh dừng bước và ngắm trụ sở Nam Yami một chút...

Đó chỉ một toà nhà mới xây gần đây trong mắt người ngoài, chẳng ai biết nó được dùng để làm gì...

Rồi anh quay gót và bước đi...

Không biết có người đang nhìn theo bóng hình của anh đến khi khuất hẳn...

Đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm ánh lên những tia buồn bã...

Đêm đó, gần 1 giờ sáng Kiyoshi mới chợp mắt được...

Anh hận mình, hận rất nhiều...

Anh muốn gặp Akina... Cho dù chỉ nói được 1 câu thôi anh cũng vui vẻ đồng ý...

Akina à... Về đây đi... Anh xin lỗi...

Đêm đó...

Chỉ có một mình Kiyoshi...

Trong căn hộ lạnh tanh...

Hết chương 24

3 ngày nữa mình có việc bận. Thành thật xin lỗi mấy bạn nhé! Yên tâm, mình không có bỏ luôn đâu! Thứ 2 mình sẽ quay trở lại. Các bạn nhớ đón xem chương 25 nha :3

Chúc mấy bạn 1 ngày tốt lành! :D

29. ~ Chương 25: Tha Thứ ~

Sáng. Ngày Giáng sinh.

“Tít... Tít... Tít...”

Tiếng đồng hồ báo thức điện tử vang lên một hồi dài nhưng vẫn chưa có người tắt, hay ít nhất là đập nó xuống đất cho vỡ tan tành như thường ngày...

Kiyoshi mở mắt ra nhìn trần trần vào trần nhà. Đôi mắt anh nặng trĩu như có ngàn tấn đá đè lên... Tối hôm qua, do lo suy nghĩ đến tận đâu đâu nên 1 giờ sáng anh mới chợp mắt được...

“Hôm nay phải kiểm cho bằng được Akina! Rồi xin lỗi cô ấy nữa chứ!” Anh nghĩ. Rồi dòng suy nghĩ miên man khiến anh quên đi cả thời gian...

Một lát sau...

Kiyoshi ngó cái đồng hồ điện tử...

CÁI GÌ?!? 7 GIỜ 30 PHÚT RỒI SAO?!?

Chết rồi! Hôm nay tiết đầu là môn Toán, lại còn kiểm tra nữa chứ!

Anh vội vã lao đi sửa soạn...

5 phút sau...

Xong!

Kiyoshi nhanh tay lẹ chân xách cặp đi ra khỏi nhà...

Khi đi ngang qua nhà bếp, Kiyoshi cảm thấy tim hơi nhói một chút...

Hôm nay không có ai chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh nữa...

Anh chạy vội ra đường phố...

Ước gì có thứ gì đó đi nhanh hơn nữa (anh ấy không có xe đạp đâu!)...

Trong đầu anh hiện ngay đến chiếc YMSpeed của mình nhưng lại nhanh chóng lắc đầu để xua tan ý nghĩ đó. Chiếc mô-tô ấy chỉ được sử dụng vào buổi tối, khi anh đi “làm việc” thôi...

Đành phải chạy vậy...

~Giáo viên đang đi đi lại lại trên bục giảng, mặt hầm hầm, đôi mắt quét qua quét lại như tia laze, như sàng sàng thiêu cháy bất kì học sinh nào cố gian lận trong giờ kiểm tra.

“Rầm”

Cánh cửa gỗ phòng học bất chợt mở ra, đập vào tường 1 cái rồ mạnh. Đằng sau là Kiyoshi Kaze, mồ hôi nhễ nhại, ướt đầm cả lưng áo.

- Kaze, em đến trễ giờ kiểm tra 30 phút. Còn 15 phút nữa, em liệu mà làm bài đi.

Vừa thở hộc hộc, Kiyoshi vừa bước vào phòng học. Ông thầy này may đấy! Nếu không dạy môn Toán thì ông làm được gì hả? Ngay cả hiệu trưởng cũng phải nể sợ cậu ấm của tập đoàn Kaze hùng mạnh cơ mà. Do Akina, Kiyoshi phải nhẫn nhịn vậy.

Mà... nhắc mới nhớ... Lát nữa phải đi xin lỗi Akina mới được...

5 phút sau...

Kiyoshi làm được tất cả các bài toán với tốc độ kinh hoàng. Sở dĩ anh làm được như vậy là do Akina đã kèm cặp anh thật chặt, giảng cho anh các bài toán từ cơ bản đến nâng cao, không chừa một dạng bài nào. Giờ có cho bất kì bài nào từ lớp 1 đến lớp 12 thì anh cũng làm được tất. Ghê thật cơ đấy! Thế mà 1 năm trước đây, có thể nói trắng ra là thậm chí phép nhân cơ bản còn không biết anh làm được không...

Giờ đây, Kiyoshi đang ngồi quay bút, nhìn có vẻ thảnh thơi...

- Kaze! Em dù học dốt Toán đến đâu cũng phải cố gắng làm bài chứ!! - Ông thầy hét lên khi thấy anh ngồi chơi, trong khi mấy người khác vẫn đang hì hục làm bài.

- Làm xong rồi. - Kiyoshi nhẹ nhàng nói, cầm tờ giấy kiểm tra đưa cho ông thầy rồi đi thẳng ra ngoài trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người và gương mặt sừng sốt của thầy giáo. Trời, con người mà bình thường cực kì dốt Toán đây ư?!?

Kiyoshi đứng tựa lưng vào bức tường cạnh lớp 11A, chờ đợi và suy nghĩ...

Từ khi Akina bước vào cuộc đời anh, cô ấy đã thay đổi anh... hay anh đã thay đổi vì cô ấy... hay là cả hai?...

“Reng... Reng...”

Giờ học đã kết thúc.

Sau khi ông thầy chủ nhiệm lớp 11A xách cặp đi ra thì Kiyoshi mới nhờ một em gái ngồi ngay cạnh cửa ra vào:

- Này, em ơi! Em kêu giùm anh Akina Yuumi ra đây được không?

Ngay khi vừa thấy bóng dáng của Kiyoshi ngoài cửa lớp, con nhỏ “em gái” ấy vẫn không ngừng liếc mắt nhìn, đợi chờ anh ấy tìm mình. Nhỏ cứ tiếp tục nhắc nhở mình: Hoang tưởng! Khi Kiyoshi tới bắt chuyện, tim của nhỏ như muốn nhảy ra ngoài. Nhưng khi nghe tới cái tên Akina Yuumi, mặt nhỏ tối sầm lại. Tuy nhiên, do hình tượng là một “em gái đáng yêu” của mình, nhỏ đành phải đi gọi Akina giùm anh ấy.

- Này, một anh hotboy đang tìm gặp mà ỳ kìa! - Nhỏ nói thô lỗ với Akina - người đang ngồi tha thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa đủ cho Akina và vài người xung quanh nghe.

Đang ngồi ngắm trời ngắm mây, hình dung lại cảnh tượng hôm qua mình thấy trong đầu, thì tự nhiên lại có người đứng trước mặt mình và nói chuyện với mình, Akina mở to mắt ra ngạc nhiên. Sau một khoảng thời gian, nào Akina mới tiếp thu được người kia mới vừa nói gì và nhẹ gật đầu nói:

- Ừm, cảm ơn. Bạn đi được rồi đó.

Rồi cô giả lơ nhìn ra ngoài cửa sổ tiếp.

Nhỏ kia như muốn điên tiết lên. Được trai đẹp tới kiếm mà cũng chẳng chó nữa hả mà. Cái thứ gì đâu ấy! Bực nhưng không dám nói, nhỏ đùng đùng đi ra cửa lớp. Cố giữ im không gần từng tiếng một, nhỏ nói:

- Anh ơi, “BẠN” ấy không chịu ra.

Hiểu ý, Kiyoshi cười thay lời cảm ơn làm con nhỏ chết lâm sàng ngay tại chỗ, trong khi anh xông thẳng vào lớp và tới ngay chiếc bàn ở kế bên cửa sổ.

- Akina, chúng ta cần nói chuyện. - Vừa đập bàn, Kiyoshi vừa nói, giọng kiên quyết vô cùng.

- Chúng ta... không có gì cần nói với nhau hết! - Akina cố gắng lạnh lùng nói, nhưng giọng vẫn không khỏi rung rung...

Biết rằng tính Akina vốn cứng đầu, Kiyoshi liền nắm chặt cổ tay Akina và kéo cô đi...

- Đi theo anh ra đây một chút!

- Không! Bỏ tay tôi ra! - Vừa đi theo Kiyoshi do lực kéo quá mạnh, Akina vừa cố giựt tay ra, nhưng không được.

- Anh sẽ không bao giờ buông tay em ra khi nào em chưa tha lỗi cho anh. - Kiyoshi cứng giọng nói.

Hai người đi băng băng qua dãy hành lang đông nghịt người. Điểm đến là... sân sau...

~~Đến bên cây anh đào đứng lẻ loi ở sân sau trường Sojika, Kiyoshi quay hẳn người lại, mắt nhìn thẳng vào mắt Akina - đôi mắt đã bắt đầu ươn ướt...

- Buông... ra... Mau... lên!... - Giọng Akina rung rung, nói chậm từng tiếng như muốn ra lệnh...

- Nghe anh nói cái đã! Em hiểu lắm rồi!

- Không có hiểu lắm gì hết!... Đáng lẽ ra... tôi không nên tin anh!... và thích anh nữa chứ!... Thật là!... Tôi đúng là một con ngốc mà!... Ai đi đặt niềm tin vào một tên đào hoa biến thái như anh chứ!... Mối quan hệ này nên kết th...

Câu nói của Akina bị bỏ dở, bởi...

Môi của Kiyoshi đã khoá môi Akina lại...

Nước mắt Akina đã bắt đầu rơi...

Trong veo và mặn chát...

Hoà cùng vị ngọt ngào của hai đôi môi chạm vào nhau...

Giữa sân trường lạnh giá...

Sau một khoảng thời gian thật lâu, Kiyoshi mới vất vả chống lại được cái cảm giác thèm thuồng làn môi ấy và thả Akina ra. Mặt Akina đỏ ửng lên vì xấu hổ, hai mắt cũng đỏ hoe vì khóc...

- Đáng ghét...

- Anh đã nói rằng em cần phải nghe anh nói. - Giọng Kiyoshi thật nhẹ nhàng và trầm ấm - Hôm đó anh tưởng cô ấy rằng đó là em trong vô thức,... nên anh mới ôm lấy cô ấy... Xin... lỗi,... anh sẽ không hành động như thế nữa. Anh xin lỗi, xin lỗi vì đã làm em buồn... Hãy tha thứ... cho anh nhé!

Vốn là thiếu gia nhà Kaze, Kiyoshi chưa bao giờ phải xin lỗi ai... Việc xin lỗi đối với anh còn khó hơn cả đào núi hay lấp biển... Đây là lần đầu tiên trong suốt nhiều năm anh phải đi xin lỗi, lại là xin lỗi con gái nữa chứ! Kì lạ thật! Anh đã thay đổi nhiều thế ư?...

Cảm nhận được sự chân thành trong lời nói, Akina nức nở:

- Kiyoshi biến thái... hức... Tôi... hức... Em tha cho anh... lần này thôi đó!... hức... - Akina nhìn Kiyoshi. Giận dữ. Tha thứ.

Kiyoshi nhìn thẳng vào đôi mắt nhoe nước của Akina và cười ranh mãnh.

- À mà... Khi này, em có nói câu gì đó đó. Cái câu mà có chữ “thích” đó. Nói lại cho anh nghe coi.

- Không bao giờ... Đồ đáng ghét! Biết rồi... còn hỏi... hức...

- Thôi được rồi mà. Anh không đòi nữa đâu. - Dùng tay lau đi nước mắt chảy dài trên hai gò má ửng hồng, anh nhẹ nhàng dỗ dành. - Bên ngoài tỏ ra cứng rắn nhưng bên trong thì dễ bị lung lay... Em đâu cần phải tự ình vào cái vỏ bọc ấy đâu... Bên anh em hãy cứ khóc thoải mái... Đánh anh thoải mái... Đó mới là em!... Anh chỉ mong rằng... em đừng khóc khi không có anh ở bên... - Kiyoshi ôm Akina vào lòng, để mặc cho chiếc áo của mình biến thành miếng khăn giấy cho Akina chùi nước mắt, nước mũi.

- Ngốc!... hức... Anh nói như là anh sắp đi xa vậy đó... - Akina nói trong vòng tay của Kiyoshi. Ở đây, lạ thật, cô tìm thấy được sự an toàn. Sao bao nhiêu công trình kiến trúc vững vàng để bảo vệ con người cô lại thấy không an toàn bằng được ở đây, trong vòng tay này...

Kiyoshi ôm trọn Akina vào người mình, ánh mắt nhìn về phía xa xăm...

“Đi xa”...

Akina đâu hề biết rằng một ngày không xa, lời nói của cô thật sự sẽ thành sự thật...

Lấy lại vẻ mặt ranh mãnh ngay tức thì, Kiyoshi nói:

- Tối nay - đi chơi với anh há!

- Ừm... okie! - Akina đã nín khóc. Cô cười, để lộ hàm răng trắng tinh và vẻ tinh nghịch.

“Reng... Reng...”

“Phiền quá đi mất!” Cả hai người đều đồng loạt suy nghĩ thế! Rồi khi nhìn vào mắt nhau, cả hai đồng loạt mỉm cười như có thần giao cách cảm vậy...

Kiyoshi cùng Akina không quay về lớp mà đến bên cây anh đào trổ trụi, ngồi tựa lưng vào đó và... ngủ (sao mà cặp gà bông này ngủ nhều dzữ vậy trời!). Akina kê tựa đầu vào vai Kiyoshi...

Tay Kiyoshi vòng ra sau ôm lấy eo Akina...

Ngủ...

Sự tha thứ khiến lòng hai người từ nặng trĩu bỗng trở nên nhẹ nhàng lạ thường... Ấm áp nữa chứ!...

Rắc rối ngày Giáng sinh đã khiến cho hai tâm hồn xích lại gần hơn...

Hết chương 25

30. ~ Chương 26: Giáng Sinh ~

Chiều.

- Anh về trước đi nhé. Em đi 1 chút rồi về. - Akina chạy đi trước, nói 1 câu với Kiyoshi rồi mất hút sau dòng người đông nghịt.

Kiyoshi bị bỏ lại đằng sau, không buồn mà còn hân hoan là đằng khác. “Chắc chắn Akina đi kiếm quà Giáng sinh ỉnh... Vui quá đi!” Tưởng chừng như Kiyoshi có thể nhảy cẫng lên hay đứng lắc mông giữa đường vì sung sướng. Nhưng anh phải kìm chế lại mới được. (:D)

Akina - hai tay xách hai cái bọc màu đen - vừa đi về nhà vừa ngân nga bài hát “Jingle Bells”. Khuôn mặt ửng hồng của cô ánh lên nét hạnh phúc...

Đẩy cánh cửa gỗ của căn hộ số 165 bằng thân người, Akina nói to:

- Em về rồi đây!

Kiyoshi - người đang mặc một cái áo sơ mi trong đồ trắng cùng chiếc áo khoác ngoài đen và quần jean xanh đậm - hớn hờ chạy ra như chú chó gặp được chủ (!?!):

- Akina yêu dấu, em mua cái gì đó? Quà cho anh hả?

- Mai đi sẽ biết. - Akina cười đầy ẩn ý.

Kiyoshi xị mặt, người mới đây cao to và vững chắc giờ lại như cái bánh đa nhúng nước. Thiệt là hết nói nổi! 18 tuổi đầu rồi mà còn như con nít vậy!...

- À mà nè, em biết gì không? Hôm qua là sinh nhật của anh đấy!

- Hở? Vậy hả? Sinh nhật anh gần Giáng sinh dữ vậy? Vậy thui tặng quà luôn 1 lần đi cho nó tiện. - Akina cười hì hì.

- Tặng 1 lần nhưng mà phải có 2 quà!

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Akina ngược lên và trả lời:

- Okie!

- Được rồi! Đi tắm đi... Anh để sẵn đồ ở trong rồi đó... - Kiyoshi nựng Akina một cái rồi nói.

- Ủm. - Akina gật đầu rồi đi giấu cái bọc đen vào trong ngăn tủ. - Anh mà đụng đến 1 ngón tay nào vô đây em sẽ giết anh đấy! - Rồi cô bước vào phòng tắm...

~~Akina bước ra với bộ đồ màu chủ đạo là đồ trắng: đầm vải đỏ, viền bông ở các mép áo trắng, cái mũ len đỏ, cục bông ở đỉnh trắng, găng tay đỏ viền trắng và chiếc khăn choàng cổ màu đỏ... Bộ đồ tạo cho cô một vẻ đáng yêu và mịn màng...

Cố gắng kìm chế lại cảm giác muốn ôm Akina, Kiyoshi vừa nói:

- Em dễ thương thiệt đó nha, Akina!

Akina thẹn thùng quay mặt đi...

“Mấy cục bông chết tiệt!” Kiyoshi vừa nghĩ vừa lao tới. Não không kịp cản anh nữa rồi!

Vài giây sau...

Kiyoshi đã ôm chậm lấy Akina. Êm quá! Ấm quá! Muốn ôm như thế này hoài luôn!...

- Tên biến thái Kiyoshi! Bỏ ra coi! - Ngộ thờ và bị ôm bất ngờ, Akina hét lên.

Kiyoshi buông cô ra và cười ranh mãnh. Anh nắm lấy tay cô và 2 người cùng nhau đi ra cửa...

- Đi thôi! - Kiyoshi hào hứng nói.

~~Đầu tiên, họ đi trượt băng. Kiyoshi hơi bị bất ngờ trước kĩ thuật trượt băng điêu luyện của Akina, nhưng rồi anh cũng nắm lấy tay cô và cùng nhau trượt trên mặt băng phẳng và trơn. Hai người đã trở thành cặp đôi trượt đẹp nhất ở khu đó, thu hút sự chú ý của bao cặp mắt ghen tị và ngưỡng mộ.

Sau khi cả hai đã mỏi nhừ chân và trượt đã rồi thì trời đã tối. Đồng hồ hiển thị con số: 07:30. Kiyoshi quay sang Akina và nói:

- 8 giờ có tiệc diễn ra ở Shika cafe đó. Bạn anh đang ở đó. Mình đi thôi, nếu không muốn bị trễ.

- Ừm. Em cũng mỏi chân rồi đây. Muốn uống chút gì quá! - Vừa tháo giày trượt băng ra, Akina vừa nói.

Kiyoshi nở một nụ cười nham hiểm. Rồi anh... bế thốc Akina lên và cười hề hề.

- Bỏ em xuống mau! Kì cục quá à! - Akina hét lên, âm thanh vang dội khắp khu trượt băng. Mọi người đồng loạt quay lại nhìn cặp gà bông nhí nhố này làm mặt Akina đỏ lên như trái dâu chín...

- Được rồi, được rồi! Tại em nói em bị mỏi chân nên anh muốn giúp em di chuyển mà khỏi bị mệt thui chứ bộ! - Kiyoshi cười nói và nhẹ nhàng bỏ Akina xuống.

Mặt Akina thoáng chút giận dỗi. Nhưng cô không phải là loại người giận lâu. Cô lại trở về trạng thái vui vẻ sau khi cả hai người cùng đi ra đường phố.

Ngoài đường phố, người người đông như kiến. Luồn lách qua dòng người một cách vất vả, Akina và Kiyoshi mới đến được quán cà phê mang bảng hiệu "Shika cafe". 2 người vã mồ hôi từ đầu đến chân, mỗi khi có gió lùa qua là cả hai lại run lên bần bật...

Đẩy cửa bước vào, xộc vào mũi Akina trước tiên là mùi cà phê thơm phức, hoà cùng vị vani của những chiếc bánh kem đặt ngay ngắn trên tủ kính.

- Chào mừng quý khách.

Cô nhân viên, trông khoảng 25 tuổi, mặc đồng phục có in hình con nai*, đứng ngay cửa tiếp đón 2 người.

(*: Shika - tên quán cafe trong tiếng Nhật có nghĩa là con nai)

Quán được trang trí theo phong cách cổ điển lấy màu kem làm chủ đạo. Ánh đèn vàng cùng hơi ấm từ lò sưởi đang cháy bập bùng lan toả khắp gian phòng đem lại một cảm giác thật ấm áp.

Ở một góc là 4 cái đầu với 4 màu tóc cùng nhô lên vẫy chào: xanh đen - Kiba Kisame, bạch kim - Maito Michio, đen vũ trụ - Satoshi Seido, nâu bạc xù - Mika Murasaki. Riêng Maito, có một chút xú miễn cưỡng khi anh vẫy tay, có một chút xú xấu hổ khi anh nhìn thấy Kiyoshi... (Í hí hí :>)

~Quay lại 1 phút trước đó...

- Chết rồi! Thăng Kiyoshi nó đang đi với Akina nhà mình tới đây đó! - Kiba ịn mặt vào cửa kính của quán cafe, nói.

- Bình tĩnh đi Kiba! Không phải tụi mình đã bàn bạc trước với Akina sao? - Mika chậm rãi uống ly cà phê sữa, rồi đặt xuống trước mặt.

- Ừ, đúng rồi. Bây giờ mình đang tham dự tiệc với vị trí là bạn của Kiyoshi, không phải là Akina. - Maito cũng phụ họa.

- Ồ... - Mặt Kiba ỉu xiu - Phải giả bộ như không quen biết em ấy hử? Chuyện này hơn bị khó đó nha!...

~~ Chào mọi người. Chuyện lạ khi thấy mấy người tới sớm à nhe. - Kiyoshi tươi cười nói.

- Thì hôm nay là Giáng sinh mà. Ít ra cũng phải tới sớm để diện kiến nhan sắc của bạn gái ông chó. - Mika bắt chuyện trước. Đột nhiên, không khí xung quanh có vẻ ngại ngùng lạ thường. Cái miệng tía lia của Kiba thường ngày hôm nay như bị rút mất giữa đường vậy.

- Ừm... - Kiyoshi cười toe toét, tự hào nói. - ...Đây là Akina Yuumi, bạn gái tui. Akina, đây là các bạn anh: Murasaki, Kisame, Michio và kia là Seido.

- Em chào mấy anh chị ạ. - Lễ phép. Dịu dàng. Trong trẻo. Kèm theo một nụ cười. Chỉ một câu nói của Akina đã khiến cho thời gian ngưng đọng trong bán kính 2m, khiến cho 4 cái mặt kia cùng há miệng ra, mắt mở to nhìn Akina. Đội trưởng của mình đây đó ư!?!?...

- Mọi người làm gì mà như nhìn thấy Thần chết vậy? Ê, đừng có nói là mấy người có “ham muốn” với em ấy nha. Không được đâu, em ấy là của tui! - Kiyoshi choàng vai Akina, nói, giọng nửa thật nửa đùa.

- À... Ủ... Tụi này đâu có dám... Chỉ tại... bạn gái của ông đẹp quá cho nên bị đơ ra cũng là chuyện thường thui... - Mika cười trừ, nói bào chữa cho hành động của mình.

Đằng sau, cả 3 người kia đồng loạt gật đầu phụ họa:

- Đúng đúng!

- Ông sướng thiệt đó nhe, Kaze! Kiếm được cô em như thế này...

- Hề hề, sướng gì đâu! Phải chịu đòn, rồi tự hạ thấp mình xin lỗi suốt đó chứ!... Ui da... - Vừa nói xong, Kiyoshi bị Akina huých cho 1 cái vào hông. - Đó thấy chưa?

- Cậu còn đỡ, tui mong bị đánh hoài mà có thấy ai đâu... - Kiba tươi cười nói. Nãy giờ Kiba mới tìm lại được giọng nói của mình, thứ mà đã đi đâu mất từ khi Kiyoshi và Akina tới.

- Thôi 2 người ngồi xuống đi! - Mika mời, đưa tay về hướng hai chiếc ghế lót đệm êm ái có hình con nai.

Kiyoshi đang choàng vai Akina, cả hai cùng ngồi xuống chỗ đã được chỉ định.

Bữa tiệc diễn ra cũng không có gì đặc biệt. Ăn bánh kem, uống cà phê, kể cho nhau nghe chuyện trên trời dưới đất rồi im lặng nghe tiếng nhạc cổ điển phát ra từ chiếc radio cũ của quán.

Không khí một lúc sau đã bớt ngọt ngào hơn. Kiba và Maito cũng nói nhiều hơn. Chỉ có Satoshi và Akina là ngồi im và chỉ cười xã giao suốt buổi. Satoshi bản tính im im thì không nói làm gì. Akina thì ngậm miệng vì sợ nếu mình nói thì,... một là mặt của mấy người kia sẽ trở nên bất bình thường lắm, hai là theo đà câu chuyện thì sẽ lộ chuyện 5 người đã quen nhau từ trước mắt! Kiyoshi tưởng Akina ngại người lạ nên cũng không nói gì.

Khi cả 6 người đã lim dim trong điệu nhạc Giáng sinh vui vẻ ngoài đường phố, Kiyoshi nắm tay Akina, kéo cô đứng dậy và nói:

- Thôi, bọn tui về đây! Giáng sinh vui vẻ nhé!

- Ủm... Chúc hai người Giáng sinh vui vẻ! - Lại là Mika đáp lại.

4 người trong quán vẫy vẫy tay chào hai người kia đi ra khỏi quán. Trước khi rời khỏi Akina còn cúi đầu chào đàn anh đàn chị và nháy mắt ra hiệu một cái...

~~~ Thật là... Toàn làm khổ mình không à... - Kiba ngã người ra sau ghế, thở dài.

- Không biết Akina định giấu đến khi nào nhỉ? Dù gì cũng là người yêu nhau rồi mà... - Maito nói, như tự hỏi mình.

- Không phải người ta nói rằng ‘có một số điều cho dù là người yêu của mình đi chẳng nữa thì cũng phải giấu kín’ ư? - Mika chống cằm, nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Akina bên Kiyoshi đang xa dần...

- Ủm... cũng đúng. - Satoshi nãy giờ mới nói được 1 câu làm mấy người kia quay sang trở mắt ra nhìn. Không ngờ chân lí của Mika cũng làm cho tên “quý lời nói hơn vàng” này chịu mở miệng ra. Thiệt là... khó hiểu hết sức!...

Xen lẫn trong tiếng nhạc vui tươi, tiếng chuông nhà thờ vang lên từng đợt, báo hiệu khoảnh khắc Chúa đã ra đời từ ngàn năm về trước...

Hết chương 26

31. ~ Chương 27: Giáng Sinh + Sinh Nhật = ? ~

Về đến nhà...

Kiyoshi không biết lôi đâu ra một cái bịch màu đen...

- Tặng cho em nè. Giáng sinh vui vẻ!

Rồi anh trốn tiệt vào phòng ngủ, bỏ lại Akina bên ngoài phòng khách với những dấu chấm hỏi to đùng.

Cô nàng thử mở bịch ra coi, nhanh chóng màu của khuôn mặt cô biến đổi.

Một bộ đồ lót?! Màu đen! Cửa hăng Kyon!

Cực mắc và cực đẹp! Bao cô gái đều mê mẩn và muốn mặc thử đồ lót của hăng này lên người...

Tên Kiyoshi biến thái này muốn chết hay sao mà đi tặng cô đồ lót! Thế là có ý gì?...

Khi Akina đứng đứng đi vào phòng ngủ định đập cho Kiyoshi một trận nhưng thấy anh ngủ ngon quá nên... không nỡ... Vì hôm trước trần trọc, không ngủ được nên hôm nay, Kiyoshi vừa đặt lưng xuống giường là anh... ngủ say như chết, không biết trời trăng mây đất gì nữa...

Akina lặng lẽ đi cất cái bịch màu đen vào chỗ khuất nhất trong tủ áo... Cô sẽ âm thầm sử dụng nó một ngày không xa...

Thế rồi khi leo lên giường... Akina cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ... Quả là một ngày dài cho cả hai...

~Sáng.

Kiyoshi được đánh thức bởi một mùi hương ngọt ngào, của quế, của bơ, của vani... hoà quyện lại với nhau...

Đi theo tiếng gọi của con tim... á nhầm... Đi theo tiếng gọi của cái bụng, Kiyoshi mắt nhắm mắt mở đi ra phòng khách. Vừa dụi dụi mắt, anh vừa ngó nghiêng xem người đang ở trong nhà bếp đang làm gì. Cái tướng ngời chòm hôm của Akina trong bộ đồng phục trước cái lò nướng dễ thương cực! Anh chỉ muốn chạy lại ôm một cái thôi

~Nói là làm, Kiyoshi mon men đến gần Akina từ phía sau. Có vẻ cô nàng đang chú ý đến cái gì đó ở trong lò nướng mà không để ý đến xung quanh...

- Hù! - Kiyoshi ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của Akina, nhắc bóng cô lên.

Akina giật nảy mình như bị bắt quả tang làm chuyện mờ ám.

- Á! Á! Bỏ em xuống mau! Bỏ em xuống!

- Không bao giờ chừng nào em nói em đang làm chuyện mờ ám gì!

- Quà Giáng sinh cho anh đó... đồ ngốc!

Kiyoshi mắt bây giờ còn sáng rực hơn cả lúc nãy. Anh đặt Akina xuống và hôn lên má cô nàng một cái thật là nhanh. Akina đỏ mặt đập cho Kiyoshi một cái vào hông.

- Hứ... Anh đi làm 'công tác' đi! 5 phút nữa em xong!

- Okie! - Kiyoshi, một tay gãi đầu một tay xoa hông, "tung tăng" đi vào phòng tắm.

~5 phút sau...

Akina dọn lên bàn ăn hai cái đĩa cùng bữa ăn sáng thường nhật. Hôm nay là sandwich. Còn 2 cái đĩa còn lại, một cái đựng một chiếc bánh kem chocolate được cắm 18 cây nến và ghi chữ bằng kem vani lên đó: HAPPY BIRTHDAY KIYOSHI BIẾN THÁI <3 ,=" đĩa=" còn=" lại=" đựng=" những=" chiếc=" bánh=" quy=" gừng=" xinh=" xắn=" hình=" cây=" thông,=" hình=" nhân=" mặt=" cười,=" con=" tuần=" lộc...=" akina=" khẽ=" mỉm=" cười=" khi=" thấy=" tất=" cả=" mọi=" thứ=" đều=" ngay=" ngắn=" và=" dễ=">

Kiyoshi từ phòng tắm bước ra, trố mắt nhìn bàn ăn và miệng mở to hết cỡ, khoe hàm răng trắng tinh. Nếu mà Kiyoshi có một cái đuôi ở phía sau thì nó sẽ vẫy qua vẫy lại liên tục à coi.

Akina bắt đầu hát bài 'Happy birthday'. Giọng hát của cô thật trong trẻo và tươi vui. Kết thúc bài, cô nói:

- Happy birthday trẻ nha, Kiyoshi biến thái! Và... chúc Giáng sinh vui vẻ!

- Biến thái cái đầu em đấy!... Cảm ơn nhé, Akina yêu dấu! - Câu thứ nhất đi kèm theo một cú cốc đầu Akina, câu sau thì Kiyoshi lại xoa xoa cái chỗ mình vừa mới cốc ấy một cách dịu dàng.

- Đau! Đáng ghét! Làm quà cho rồi mà còn cốc đầu người ta nữa chứ! - Akina chu môi lên nói.

- Hì hì... - Kiyoshi chỉ cười, rồi cúi xuống thổi nến và ngồi vào bàn ăn.

Akina cũng bắt đầu xơi chiếc bánh sandwich của mình, rồi quay sang gặm bánh quy gừng.

Kiyoshi vừa nhét một đồng bánh quy gừng và bánh kem vào mồm vừa nói:

- Quà ế ày... iếc ật... E à ặng quà ật ất ì ới ữ ược âu ứ (Quà thể này... tiếc thật... Em mà tặng quà vật chất thì mới giữ được lâu chứ)

- Hihhi... - Trông thấy bộ dạng của Kiyoshi, Akina phì cười. - Em chưa có tặng quà hết mà. Đảm bảo món quà sau... anh sẽ nhớ hoài lun đó! - Nói xong, mặt Akina ửng đỏ.

- Cái gì dợ? - Nuốt cái ực một cái, Kiyoshi vẫn để nguyên những vụn bánh và kem chocolate còn sót lại trên mép miệng và nói.

Thu hết can đảm, hít một hơi sâu...

Akina chồm người lên bàn...

Chỉ trong một khắc...

Môi cô đã nhẹ nhàng đặt lên môi của Kiyoshi...

Ngọt ngào...

"Chụt"

Rồi cô nhanh chóng thu người lại, ngồi co chân úp mặt vào gối...

Xấu hổ...

Kiyoshi đơ ra vài giây...

Đây là lần đầu tiên Akina chủ động hôn môi anh...

Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?!?...

Anh theo phản xạ, đưa tay lên môi của mình...

Còn vương vấn một chút gì đó... thiệt là ngọt ngào và ấm áp...

Về phía Akina, cô chậm rãi cảm nhận vị gừng và chocolate ngọt ngào của những vụn bánh từ môi Kiyoshi tan trên đầu lưỡi... Trong lòng có một cảm giác sung sướng và hạnh phúc len lỏi nơi con tim...

Một lúc sau...

Akina ngẩng mặt lên và nhanh nhẹn xách cặp chạy ra ngoài cửa.

- Em đi học trước đây nhé! Anh dọn đồ ăn xong rồi mới được đi đó nha!

Rồi cô chạy đi mất tiêu!

"Hết biết nổi!

Lúc nóng lúc lạnh...

Lúc thụ động lúc chủ động...

Thiệt là khó hiểu!...”

Kiyoshi chỉ biết lắc đầu và cười sung sướng...

~Ồ trường...

Akina đang đi vào trường thì được một cô gái tóc màu hạt dẻ đến bắt chuyện. Hình như là cô gái hôm trước được Ryouji ôm hôn và Kiyoshi ôm nhằm thì phải...

- Chào chị. Em là Harumi Hoshi, lớp 10A. Chị là Akina Yuumi lớp 11A đúng không ạ?

Bất ngờ. Lâu lắm rồi mới có người bắt chuyện với mình! Akina quay sang, mặt cổ nặn ra 1 nụ cười:

- Ừm...

- Hay quá! Em nghe danh chị vừa học giỏi, vừa đẹp nữa. Hoá ra không sai! -Giọng Harumi tông cao, dễ thương một cách làm người khác ớn lạnh sống lưng.

- Ừm... Cảm ơn em. - Trước người lạ, Akina không bao giờ nói quá 5 câu. Bởi thế nên lúc nào cô cũng bị coi là “chảnh” hết.

- Cho em kết bạn với chị nha

~ Ừm... Cũng được... - “Ừ thì... kết bạn cũng vui” Trong đầu nghĩ vậy nhưng thực ra Akina hạnh phúc quá đi chứ! Lần đầu tiên có người là con gái kết bạn với cô ở trường này!

- Cảm ơn chị nhiều! Thôi em vào lớp đây! - Harumi chạy đi trước, vẫy chào tạm biệt.

- Ừm... - Akina nhìn theo bóng dáng của Harumi xa dần...

“Chưa tin tưởng được...” Akina luôn được dạy điều này ở Yami: không bao giờ được tin tưởng người lạ trước khi người đó đã được kiểm tra. Cô cảm nhận được có một cái gì đó lạ lẫm ở cô gái này... Cứ như là cô ấy đến từ thế giới khác...

“Tạm thời cứ là bạn đi đã... Dù sao mình cũng phòng hờ được... Chừng nào em ấy hiện nguyên hình thì diệt, còn giờ có một người bạn... cũng không thiệt gì...” Akina thầm nghĩ, bước tiếp vào lớp học.

~~Akina à, tôi không nghĩ cô lại ngây thơ đến thế! Hãy đợi đó đi! Tôi sẽ cho cô nếm mùi... mùi... mùi gì ấy nhỉ?... À đúng rồi... Nếm mùi vị khi bị người mình yêu ghét bỏ, mùi vị khi bị đánh không thương tiếc, rồi tôi sẽ đổ tội cho cô trong 1 vụ giết người,... cách làm như thế nào thì tôi chưa biết!?! Rồi cuối cùng tôi sẽ xé thịt cô, móc từng thứ trong người cô và quăng đi tứ phía. Tôi sẽ đắm mình trong dòng máu ghê tởm của cô, nhưng... chắc nó ngon lắm đấy! Cô đáng bị thế. Vì tội cướp đi trái tim của 2 người tôi yêu.

Hừm... Tôi đã nói là sẽ làm. Tôi sẽ trả thù!

(Tg: “Cái tên này nào rỗng à. Bàn kế hoạch trước đi rồi tính!” Người ấy: “Ê nói gì đó! Có tin là tao giết mày không?” Tg: “Vâng vâng, giết em thì không có đất cho người diễn đầu há! [đúng là nào rỗng thiệt!]” Người ấy: “Ồ ha *đổi nhân cách* Chị tác giả xinh đẹp ơi!~ cho em diễn tiếp đi!~ Với lại suy nghĩ giùm em cái kế hoạch nữa!~” Tg: *phẩy tay* “để chị ôn thi xong cái đã, rồi chị suy nghĩ cho.” Người ấy: “cảm ơn chị nhiều~”)

Hết chương 27

32. ~ Chương 28: Trả Thù - Lần 1. Nariko Nishi ~

Thứ sáu.

Giờ ra chơi.

Hôm nay, đến trường Akina mới phát hiện ra rằng cô đã bỏ nhầm cuốn tiểu thuyết của mình vào cặp của Kiyoshi.

Một lần hiềm hoi nữa, cô lại phải đi ra khỏi lớp. Thiệt là tiêu hao năng lượng mà!

Akina ngó nghiêng vào lớp 12A làm đau tim vài nam sinh trong đó. Hình như Kiyoshi không có ở đây! Thôi thì đứng đợi vậy!...

Akina đứng hát bài “We wish you a merry chirstmas”, tựa lưng vào bức tường sơn vàng cũ kĩ, ngó ngang ngó dọc tìm hình bóng của Kiyoshi. Mặt trời nhẹ nhàng chiếu những tia nắng vàng ấm áp. Chúng nhảy nhót trên mái tóc đen óng ả của cô rồi trượt xuống mặt sàn hành lang lạnh lạnh tanh. Gió cũng đùa nghịch mái tóc của cô làm cô phải liên tục vuốt tóc lại cho vào nếp.

Bỗng...

Một bàn tay lạnh buốt nắm lấy tay cô và kéo cô đi...

Chủ nhân của bàn tay ấy là một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ...

Harumi Hoshi?...

Đến đầu hành lang thì Harumi quay mặt lại, đứng đối diện với Akina. Hai khuôn mặt gần nhau đến nỗi có thể chạm vào nhau trong một khắc!...

3...

2...

1...

“Chát”

Một cú tát trời giáng vào mặt suýt làm Akina ngã ra sàn nhà, nhưng cô vẫn trụ được. Một bên má bắt đầu đỏ lên.

Cô nhìn xoáy sâu vào đôi mắt của Harumi, tìm kiếm một câu trả lời cho hành động vừa rồi...

Harumi run bần trước đôi mắt đen sâu thăm thẳm khó hiểu kia. Có cảm giác như rằng cô sẽ bị hút vào trong mắt!...

Sau một hồi ngộ nhận ra mọi chuyện, Akina chắc mẩm rằng cô gái này không thể nào không nằm trong danh sách các cô nàng bị Kiyoshi hợp hồn mất... Ồ, hoá ra là đánh ghen à?...

Cô chỉ hơi buồn... Không giận dữ... Không có ý định trả thù... Con người ai cũng thể thôi... đánh nhau vì tình... giết nhau vì tình... điên loạn vì tình...

Akina phát hiện ra cổ tay của mình mà nãy giờ Harumi nắm đã rịn mồ hôi. Cô muốn về lớp nên giật nhẹ tay ra, nhưng không được... Harumi nắm quá chặt... Cô đành giật mạnh một chút...

Harumi, do đang kéo tay Akina, bật ngửa ra phía sau, ngã trúng người của... Kiyoshi!...

Harumi không để ý đến mình ngã trúng ai,... nói đúng hơn là đã biết, nhưng màn kịch này phải được tiếp tục...

“Tốt lắm! Đúng như theo kế hoạch!” Trong lúc lồm cồm bò dậy, môi Harumi khê nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ, không quá lộ liễu để Kiyoshi và Akina có thể thấy được...

- Akina! Cô quá đáng lắm! Cô đã đi dụ dỗ người yêu tôi rồi còn cố gắng giết tôi nữa. Cô muốn đẩy tôi ngã xuống cầu thang cho tôi chết chứ gì! Cô thật là xấu xa! - Harumi gào lên, nước mắt cá sấu không biết từ đâu trào ra. Đồng loạt, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía đầu cầu thang.

Akina nhìn Harumi với hai hàng “nước mắt cá sấu” mà trong lòng âm ức, và cả buồn nữa... Người bạn là con gái đầu tiên của cô mà lại... Cô biết rằng Harumi diễn xuất quá đạt, sẽ không ai tin lời cô nói. Vốn dĩ cô đã bị ghét sẵn rồi cơ mà...

- Khoan khoan đã, có chuyện gì vậy? - Kiyoshi chen chân vào, đứng giữa hai người con gái.

- Chị ấy bỗng nhiên đánh em, rồi còn đẩy em xuống cầu thang nữa chứ! May mà em còn sống. Nhưng chắc chị ta chưa vừa lòng đâu! Chị ta chắc chắn sẽ tìm cách khác để giết em! - Lưỡi Harumi như có gắn động cơ, tuôn ra một tràng những chuyện bịa đặt với lời lẽ y như thật.

Buồn... tự nhiên muốn khóc quá... Tại sao những người làm quen với cô luôn phản bội cô như thế này?... Dù sao coi cũng coi Harumi là bạn mà... Nếu Kiyoshi tin lời cô ta thì... cô sẽ mãi cô đơn và lạc lõng...

Cô ngược mắt lên nhìn Kiyoshi...

“Mình sẽ không khóc... Mình mạnh mẽ mà... Mình không khóc đâu...” Mắt Akina bỗng nhoè đi. Cô cắn môi thật mạnh khiến nó rơm rớm máu. “Không được... Không được... khóc...”

- Tôi không ngờ... cô lại là thể loại người như thế!... - Sau một hồi xem xét vấn đề, Kiyoshi lên tiếng, hướng mắt về phía... Akina... Nhưng, ánh mắt anh nhìn cô lại là ánh mắt... lo lắng...

- Anh chưa biết đâu, anh Kaze! Cô ả đã lén lút quyến rũ những người khác sau lưng a...

- Cô im ngay cho tôi Harumi! - Kiyoshi ngắt lời, lên giọng. - Luôn cố gắng tỏ ra dễ thương trước mặt tôi rồi sau lưng lại là một con quỷ như thế! Tôi cho cô biết, cô chỉ là một người tình của tôi thôi, qua một đêm sẽ thành rác rưởi. Tôi sẽ KHÔNG BAO GIỜ YÊU CÔ đâu!

Nói rồi, Kiyoshi chạy đến bên Akina, bỏ lại Harumi ở phía sau, nghiêng chặt răng...

“Chết tiệt! Không ngờ anh Kaze lại tinh ý đến vậy! Được thôi! Tôi không chịu thua cô đâu, Akina!”

Harumi hậm hực bỏ đi...

Trong khi đó, Kiyoshi dịu dàng xoa bên má đang đỏ lựng của cô và hỏi:

- Em không sao chứ?

Akina đưa mắt lên nhìn Kiyoshi. Bất ngờ... Hức... cuối cùng cũng có người hiểu mình sao?...

Nước mắt bắt đầu chảy, làm ướt bàn tay đang đặt lên má của Akina...

Cô không hề thấy đau... Cô chỉ cảm nhận được hơi ấm đang lan toả từ trái tim bé nhỏ của cô... Hẳn bàn tay to của Kiyoshi, hay ánh mắt lo lắng ấy đã truyền hơi ấm cho cô và khiến nước mắt của cô rơi...

- Có đau không đấy? Sao em lại khóc? Trả lời anh đi! - Kiyoshi không thấy Akina trả lời, liền lo lắng hỏi lại.

Akina khẽ lắc đầu và mỉm cười...

Cái này người ta gọi là vừa khóc vừa cười thì phải?...

Thì ra đó là tâm trạng của sự hạnh phúc,... nhỉ?...

-- Cảm ơn anh,... Vì đã bênh vực em... - Akina thẹn thùng nói khi 2 người đang cúp tiết, thông thả ngồi ở sân sau...

- Ủa? Chứ không phải em là người đúng sao? Những điều Harumi nói đều là dối trá sao? - Kiyoshi cười cười và nói.

- Làm sao anh biết được? Trong khi em chưa nói được chữ nào?

- Do ánh mắt của em đấy, nhóc ạ. Ánh mắt như con sói đói bị cướp mất phần ăn mà không thể kêu ca gì hết vậy đó. - Kiyoshi cười ranh mãnh. - Và cả khuôn mặt đỏ một bên của em nữa. Nếu như theo lời Harumi nói thì người bị đánh là cô ấy chứ không phải em. Vậy tại sao cô ta lại lạnh lặn còn em lại bị thể cơ chứ? - Kiyoshi đưa tay xoa má Akina và nói.

- Em đã nói là không được gọi em là nhóc mà... - Akina đâm vào bụng Kiyoshi một cái nhẹ hều. - Nhưng mà... dù sao cũng... cảm ơn anh! - Nói rồi, cô ngã vào vòng tay của Kiyoshi... Mặt cô rạng rỡ, như ngàn ánh nắng xua tan đợt rét cuối cùng của mùa Đông...

--Tối đó là ngày Akina trở về trụ sở...

- Oa~ Akina yêu dấu! Được trở về mức quen biết là thân thiết với em thật là tuyệt quá đi!~ - Kiba định nhảy ra ôm chầm lấy Akina nhưng đã bị cô đá một phát ngay bụng làm anh có thể văng xa đến 1000m, nhưng lại có thứ cứng cứng cản anh lại. Và thứ đó được gọi là... bức tường!

- Nhấn tâm! Lạnh lùng! Bạo lực! Thế mà đứng trước mặt bạn trai lại dễ thương muốn chết đi à~ - Kiba lồm cồm bò dậy, chu mỏ lên nói.

- Chỉ có đứng trước mặt mấy tên “bệnh hoạn” như anh thì tôi mới lạnh lùng thôi. OK? - Akina mỉm cười nói, cố tình nhấn mạnh chữ “bệnh hoạn”.

Cả phòng làm việc nổ ra một tràng cười thoải mái trong khi Kiba đỏ mặt tía tai...

“Ồ e ò e ò e...”

Tiếng còi báo động vang lên làm mọi người ngưng cười và thần kinh vận động của Akina phản ứng ngay lập tức.

- Đi thôi! Địa điểm là khu rừng cạnh khu dân cư Masa, Nam Sakura.

- Rồi!

~~Akina đang đứng quan sát mặt trận, chờ bọn Sâu bọ đến giờ thức dậy và kéo đến.

Còn 30 giây nữa...

Bỗng Akina thấy một người, chắc khoảng bằng tuổi cô, đang đi... giữa khu đất trống, nơi sẽ diễn ra trận chiến!...

Cô gái ấy có mái tóc màu hồng nhạt, trông như người ngoại quốc, đang mặc bộ đồ ngủ và không xỏ dép... Cô có vẻ như... đang bị mộng du...

“Ầm”

Đằng xa, cách đó chỉ khoảng 10m, bom đã nổ... Bọn Sâu bọ đã tới!... Phải nhanh chóng cứu bạn ấy mới được!...

Akina lao như bay đến chỗ của cô gái ấy...

“Nhiệm vụ trên hết là phải đảm bảo an toàn cho người dân!” Akina nhớ lại, đó là điều luật thứ nhất trong Yami.

Xung quanh Akina, đạn và phi tiêu đang bay vèo vèo, bom liên tục nổ làm rung đất chứ không phát ra tiếng động, roi da quất vào những vật thể khác phát ra tiếng “Chát chát” như tiếng tát vào mặt, nhưng to hơn.

Cách cô gái ấy chừng 5m, con boss của bọn Sâu bọ xuất hiện. Hạng A, dở òm... Nhưng trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc thế này thì con boss đó cũng có thể gây khó dễ cho Akina.

4m...

3m...

2m...

1m...

“Phập”

Máu đỏ tươi xịt ra... Văng tứ tung, dính lên bộ đồ của Akina...

Cô chậm rãi tra kiếm vào bao...

May mà còn kịp!...

Cô gái đang nằm gọn trên một tay của Akina từ từ mở mắt ra...

Ngạc nhiên khi trước mắt mình là một bầu trời đầy sao... Ngạc nhiên hơn nữa là có một ánh mắt đang nhìn mình...

- Bạn không sao chứ? - Akina nhỏ nhẹ hỏi.

- Ừm... Mình không sao! Mà... mình đang ở đâu vậy? Có chuyện gì đã xảy ra thế? - Cô gái ngơ ngác, hết nhìn Akina rồi lại quay sang nhìn đội Sói trắng đang dọn dẹp bọn Sâu bọ.

- Chuyện dài lắm! Nói chung là bọn mình đang dọn dẹp bọn... phản loạn í mà. Sao bạn lại lang thang giờ này? Nguy hiểm lắm có biết không hả? Bạn xem chết đấy!

- Ô, thế hả? Xin lỗi, mình mắc chứng mộng du từ nhỏ nên cứ bị thế hoài. Vậy là... bạn đã cứu mình hả? Cảm ơn bạn nhiều lắm! - Vừa đặt cô gái ấy xuống, Akina đã bị ôm chầm lấy. Cô gái ấy thấp hơn Akina cả cái đầu nên việc ôm hơn bị khó khăn.

- Bạn tên gì? Mình tên là Nariko Nishi, 17 tuổi, mới từ nước ngoài chuyển về đây sống.

- Mình là Akina Yuumi, 17 tuổi luôn, học trường Sojika. - Nhìn cô gái ấy không có vẻ gì là xấu, Akina cũng vui vẻ làm quen.

- Oa~ Bạn học ở Sojika à? Nghe nói trường toàn người học giỏi không, đúng chứ?

- Ừm... Cũng là hạng vừa thôi... - Ngay tức khắc Akina nghĩ đến Kiyoshi và trình độ học tập của anh hồi đầu năm. - Thôi được rồi. Nhà bạn ở đâu? Để mình đưa về. Trời khuya rồi đó.

- Nhà mình ở bên kia kia. - Nariko chỉ tay về hướng đối diện khu rừng. Cũng gần, đỡ tốn năng lượng.

Akina đưa Nariko đến trước cửa nhà rồi chào tạm biệt. Nariko còn chạy lại ôm cảm ơn Akina một cái nữa rồi mới quay vào nhà. Ừ thì... tình bạn ngắn ngủi là thế! Mà có thiệt là ngắn không nhỉ?...

Khi Akina trở về trụ sở thì trời đã hửng sáng. Cô đặt lưng xuống giường, mệt mỏi khép mắt lại và ngủ luôn đến xế chiều...

Hết chương 28

33. ~ Chương 29: Học Sinh Mới ~

Thứ 2.

Akina đang nằm dài trên bàn, chuẩn bị ngủ để bổ sung sự thiếu hụt về giấc ngủ tối hôm qua thì...

Ông thầy chủ nhiệm đi vào, mặt vẫn trông hằm hằm, khó chịu chết đi được!...

Akina khẽ nhắm mắt lại...

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có học sinh mới! Mời em vào lớp giới thiệu! - Sau khi thông báo gọn lỏn như vậy, ông thầy thả cái thân béo to của mình xuống chiếc ghế gỗ. Cũng may là ghế chất lượng cao...

Từ cửa lớp, một nữ sinh trông thật dễ thương đi vào. Mái tóc màu hồng nhạt gọn sóng của cô khiến các bạn nữ trong lớp trầm trồ vì ngưỡng mộ. Cô cười rất tươi, khuôn mặt rạng rỡ thể hiện cô là một con người của thế giới ban ngày. Mỗi bước đi của cô đều tràn đầy tự tin, truyền sinh khí cho cả lớp học vào buổi sáng uể oải... Có một điều: hình như cô hơi bị lùn so với học sinh cấp 3 thì phải...

- Chào các bạn, mình là Nariko Nishi. Mình mới từ nước ngoài chuyển về đây. Từ giờ mình sẽ học chung lớp với các bạn. Mong các bạn giúp đỡ ạ. - Nói rồi, Nariko cúi gập người xuống một cái thật nhanh và ngược mắt lên nhìn một lượt các khuôn mặt trong lớp học...

Ở bên dưới hờ reo như cổ vũ đá banh, ai cũng muốn cô học sinh mới dễ thương ngồi cạnh mình. Có vẻ như Nariko vừa vào lớp là đã có fan hâm mộ rồi đây!

- A! Akina! - Sau một hồi tìm kiếm bằng mắt, Nariko mới phát hiện ra Akina đang nằm dài trên cái bàn ở cuối lớp cạnh cửa sổ.

Nariko lao tới với tốc độ kinh hoàng, ôm... à không... phải nói là đè lên người Akina khiến cho cô nàng xém chút nữa phun hết tất tần tật mọi thứ cô vừa ăn sáng nay.

Đôi mắt của Akina mở to hết cỡ. Cái thể loại gì đây trời!?! Cô ngược mắt lên nhìn thì bắt gặp khuôn mặt đang cười tủm tỉm với mái tóc màu hồng tối hôm thứ 6 cô đã gặp. Là Nariko sao?... Học chung một lớp, may hay rủi đây?...

- Em quen Akina à? Được rồi. Em hãy ngồi cạnh bạn ấy đi! - Ông thầy nói, giọng uể oải hết sức.

- Vâng ạ! - Nariko đặt cặp xuống ghế một cái rõ to, ngồi xuống và bắt đầu nghe thầy giảng bài mặc dù ánh mắt cứ hướng về phía Akina...

Giờ ăn trưa...

Akina đang ngồi bên Kiyoshi ăn trưa dưới tán cây hoa anh đào đã bắt đầu nặng trĩu vì nụ hoa...

Akina thì tập trung thưởng thức hộp bento của cô...

Kiyoshi thì ngồi vuốt tóc cô, cảm nhận hương hoa trà thơm dịu từ cơ thể cô và cười ranh mãnh...

Có vẻ hôm nay trời đã ấm hơn rồi, không có tuyết nữa!...

- Oa! Akina! Mình đi kiểm bò từ nãy đến giờ! Hoá ra bò ngồi đây hả? - Nariko không biết từ đâu bay tới ngồi xuống ngay bên cạnh Akina.

Akina vẫn tập trung ăn... Đã nói rồi, cô đã làm chuyện gì thì không để ý gì xung quanh đâu...

- A! Đây là cậu con trai của chủ tịch tập đoàn Kaze lớn nhất đất nước Sakura đúng không? Sao 2 người lại ở với nhau? Bạn trai bò hả? - Nariko vẫn tiếp tục nói với giọng lạc quan yêu đời, tay chỉ thẳng vào khuôn mặt điển trai của Kiyoshi...

- Này! Lịch sự chút đi! Đừng có chỉ tay vào mặt người khác như vậy chứ! - Kiyoshi bị phá đám, nổi cáu lên, gạt tay Nariko xuống. - Đúng! Anh là bạn trai của Akina đấy! Thì sao nào?

- Hớ... Không được không được... Em đã thích Akina ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi! Akina phải là của em! - Nariko trẻ con chu mỏ lên nói.

- Không được đâu! Akina là của anh trước! Akina là gì của em mà em lại có quyền sở hữu hả? - Kiyoshi đã bắt đầu lên giọng.

- Akina hả? Cô ấy là ân...

Nariko chưa nói hết câu đã bị Akina nhào tới bịt miệng cô lại. Hai người theo đà mà nằm dài ra bãi cỏ xanh. Akina nằm đè lên người Nariko!...

- Suyt,... Chuyện hôm thứ 6, tuyệt đối không được nói cho ai biết hết! - Akina thềm thì vào tai Nariko, giọng như ra lệnh.

Nariko trông thấy phản ứng của Akina như vậy ắt hẳn phải là chuyện gì đó hệ trọng lắm, bèn gật đầu thay cho lời nói.

Akina thở phào ngồi dậy ăn bento tiếp như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Này! Có chuyện gì thế? Rất cuộc em là ai của cô ấy? Ân gì cơ? - Kiyoshi nóng ruột hỏi Akina... Nhưng, lại bị bơ... Anh đành quay sang Nariko, tìm kiếm câu trả lời...

- Etou... Cô ấy là ân nhân của em lúc em... xem bị té giếng í mà! - Nariko cười hì hì. Kiyoshi chưa tin tưởng lắm, nhưng mà thôi, dù sao chuyện đó cũng không có gì quan trọng. Chuyện quan trọng là...

- Nói gì thì nói, Akina vẫn là của anh! - Kiyoshi nói, ôm lấy người Akina.

- CỬA EM! - Nariko không chịu thua, ôm lấy... chân Akina.

- CỬA ANH!

- CỬA EM!

- CỬA ANH!

- CỬA EM!

- Thôi đi! Tôi đâu phải đồ vật đâu mà mấy người sở hữu. - Bực mình vì bị phá đám buổi ăn trưa, Akina nói rồi bỏ mặc hai người tính cách trẻ con kia ở lại.

- Haizzz... Đã nói rồi, Akina là của em. Giờ bạn í giận rồi kìa! - Nariko huých Kiyoshi một cái.

- Không, cô ấy là của anh! - Kiyoshi xị mặt nói.

- Của em!

- Của anh!

...

Trận đấu khẩu cứ kéo dài mãi... cho đến khi 2 người trở về lớp học và tiếng chuông vang lên...

- Akina à! Về thôi! - Nariko đập đập vào lưng Akina, gọi cô dậy.

- Ô! Chiều rồi cơ à! - Akina ngồi dậy vươn vai, tay che miệng và ngáp một cái rõ to.

- Ngủ gì mà như con heo thế! Không sợ mập hả? - Câu này hình như hơi bị quen quen...

Chưa để các cơ của Akina quen với việc vận động, Nariko đã kéo tay cô đi...

“Phiền chết đi được!” Akina miễn cưỡng đi theo Nariko ra cổng trường...

Bỗng nhiên, Nariko khựng lại, ngó nghiêng xung quanh rồi quay sang Akina:

- Ủa, mà nhà bồ ở đâu vậy?

Thiệt là hết biết! Ngố hết chỗ nói!...

Từ đằng sau, Kiyoshi chạy lại, đập vào lưng Nariko một cái.

- Hì hì, Akina ở nhà anh. Cảm ơn vì đã đưa Akina đến đây. Em về được rồi đó. - Câu nói của Kiyoshi đi kèm theo một nụ cười ranh mãnh.

- Ô? Akina ở nhà ANH sao? Hai người... ở chung hả? Sao lại...?... - Nariko trợn tròn mắt.

- Ừm. Em đến sau một bước rồi nhóc à.

- Oa~ Không chịu đâu không chịu đâu. Akina, hay là bồ dọn về ở với mình đi! - Nariko lay người Akina dữ dội.

- Đẹp đẹp! Về đây! - Akina xua xua tay, đi thẳng về nhà.

Kiyoshi chạy theo sau, choàng vai Akina. Cô cũng không chống đối gì. Anh khoái chí quay ra sau, chọc Nariko đang đứng sau với bộ mặt thâm thương hết sức:

- Ở lại ngoan nhá nhóc!

- Hứ! Em sẽ không chịu thua đâu à nha! - Nariko nói với theo rồi lủi thủi về nhà mình theo hướng ngược lại...

~~~ Nè, em là của anh, đúng chứ? - Khi hai người đã về đến nhà và ngồi phịch xuống ghế sofa êm ái, Kiyoshi hỏi Akina, giọng như đã khẳng định từ trước.

- Em đã nói là em không phải đồ vật đâu mà anh sở h...

Vừa mệp mồm quay mặt sang và mở miệng ra cãi thì Kiyoshi đã đặt lên môi Akina một nụ hôn ngắn...

“Chụt”

Akina xấu hổ quay mặt đi, sẵn tiện tặng cho Kiyoshi một cú đấm vào mặt làm anh nằm dài ra ghế sofa luôn... Toàn là hôn không hỏi ý kiến trước gì hết trơn... Tim cô đập rộn ràng...

“Thình thịch... Thịch thịch...”

Kiyoshi ngồi bật dậy, cười ranh mãnh:

- Vậy coi như là đồng ý đó nhe!

Rồi anh tung tăng đi vào phòng tắm.

- Đáng ghét!... Đồ biến thái!... - Akina nói với theo rồi ụp gối vào mặt. Nhìn cô dễ thương làm sao...

“Hừ! Akina! Tôi sẽ cho cô biết tay!” Harumi Hoshi mặt hầm hầm đang đi đến hang ổ của Hắc hội, nơi hội tụ của 5 nam sinh chuyên đi đánh thuê của thế giới ngầm trường Sojika.

“Cốc cốc cốc”

Cô gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ ọp ẹp của nhà kho. Vài giây sau cánh cửa ấy mở ra. Đứng sau là một tên tướng tá đô con, xăm đầy mình, tóc húi cua. Nhìn là biết kiểu người không đàng hoàng.

- Ô! Cô em đi đâu đây? - Hấn ta cất tiếng hỏi.

- Cho tôi gặp Hội trưởng!

- Mời vào!

Tên hội trưởng đang ngồi hút xì gà trên một đồng sắt vụn.

- Thưa Đại ca! Có người muốn gặp anh! - Tên đầy tớ giới thiệu Harumi rồi lui ra.

- Cô muốn gì? - Tên Hội trưởng, hay còn gọi là Đại ca để tóc kiểu mohawk, người cũng xăm đầy như tên đầy tớ, mặc độc một cái quần jean, khoe sáu múi và cơ bắp để người khác nể sợ.

- Tôi muốn anh xử đẹp giùm tôi Akina Yuumi. Tôi chắc chắn rằng cô ta sẽ đến đây sau khi tan học ngày mai. Tiền thì các anh khỏi phải lo! Muốn làm gì cô ta thì tùy, chỉ là đừng để cô ta sống. Hình của cô ta đây!

Tên Đại ca cầm lấy tiền và đưa tấm ảnh Harumi chụp Akina đang đọc sách bên cửa sổ lên xem, miệng cong lên thành một nụ cười.

- Ngon đấy! Tôi nhận vụ này.

Hết chương 29

34. ~ Chương 30: Trả Thù - Lần 2. Đa Nhân Cách ~

Ngày hôm sau...

Akina phát hiện ra một mảnh giấy trắng nằm gọn trong hộc bàn của mình. Lạ thật! Bình thường mình dọn hộc bàn kĩ lắm mà...

Cô lấy tờ giấy ra xem thử, sẵn tiện đi bỏ vào thùng rác luôn... Nhưng cô hơi khựng lại khi đọc xong mảnh giấy...

”Chào chị, là em, Harumi Hoshi đây.

Hôm trước, chuyện em tát chị, chỉ là do hiểu lầm. Em xin lỗi.

Xin chị hãy nghe em giải thích trực tiếp. Làm ơn đi!

Hẹn chị ở nhà kho sau khi tan học chiều nay.”

Chẳng phải khó tin hay sao... Một người ngày hôm trước tát ngày hôm sau không giải thích mà để đến tận hôm nay. Nhưng mà... nể tình “bạn bè”, cô sẽ đi...

Hình như, trong trường chỉ có Akina không biết rằng nhà kho là hang ổ của Hắc hội, bọn đánh thuê có tiếng.

- Nya~ Akina, bồ đang xem cái gì đó? - Nariko bám dai như đũa. Sáng nay khi Akina gặp Nariko đã phải vất giò lên cổ và chạy. Nhưng... cô lại không thể ghét Nariko được...

Akina nhanh chóng vo tròn tờ giấy và nhanh chóng bỏ vào cái thùng rác to đùng.

- Không có gì đâu! - Akina quay sang chối, rồi cô trở về chỗ ngồi.

Nariko lạc quan yêu đời kia mặc nhiên không hề bận tâm suy nghĩ về mảnh giấy đó mà lại chuyển sang chuyện khác...

- Nè, Akina, bồ có coi tập Naruto hum qua không? Hơi bị hay luôn à nhá...

~Chiều.

Akina đụng nhẹ vào áo Kiyoshi, người đang vui vẻ choàng vai mình. Kiyoshi quay sang nhìn cô:

- Có chuyện gì vậy?

- Em chợt nhớ ra em để quên bài tập ở lớp. Để em vô lấy, anh về trước đi. - Akina không thể nói sự thật, vì thế nào Kiyoshi cũng ngăn cô vì anh nghĩ Harumi là người xấu à xem.

- Ừm... Cũng được... Lấy nhanh nhe! Về nhà có món cà-ri sẽ chờ em đó! - Anh hôn má Akina một cái rồi nháy mắt, chạy nhanh về nhà chuẩn bị...

Akina mỉm cười. Nhưng rồi nụ cười trên khuôn mặt cô bị dập tắt. Cô cảm nhận được nguy hiểm đang gần kề. Dao găm trong túi. Chỉ cần Harumi mà hiện nguyên hình là giết. Cô có thể tự xoay xử được...

Nhà kho nằm khuất phía góc trái trường Sojika. Trông nó thật hoang tàn và gây cảm giác rợn người khi đứng gần. Nếu là một người nhát gan thì chắc Akina đã bỏ chạy liền ngay lập tức. Nhưng không...

“Cốc cốc cốc”

Cánh cửa bật mở.

Bên trong tối đen như hũ. Akina bước vào...

Cánh cửa đằng sau đột ngột đóng lại, kèm theo tiếng khoá...

- Chào mừng cô đến với hang ổ của bọn ta! - Một giọng nói ồm ồm vang lên.

Akina quay đầu về phía giọng nói đó đúng lúc tất cả các đèn được bật lên. Cô trông thấy tên Đại ca để tóc mohawk, ngồi trên đống sắt vụn.

Không sợ hãi...

Thực ra cô không mong chờ đụng độ với “con người”. Nhưng thôi kệ...

- Harumi Hoshi đâu? - Akina hạ giọng hỏi.

- Ai cơ? Tao không biết ai tên thế hết! Thôi không dong dài nữa! Tụi bây, tìm cách trói chặt chân tay nó lại cho tao! Có vẻ như nó còn trong trắng, vậy tao sẽ là người đầu tiên!

- Cho em tiếp theo nha Đại ca!

- Em nữa!

- Em em nữa!

- Cho em nữa Đại ca!

...

4 tên cấp dưới hò hét inh ỏi.

- Tuỳ tụi bây. Cuối cùng chúng ta cũng phải giết nó nên cứ tận hưởng niềm vui trước đi! Bắt nó!

- OK Đại ca!

4 tên thành viên Hắc hội, tên nào cũng xăm đầy mình, thân người rắn chắc cơ bắp cuộn cuộn... đang tiến về một cô gái có thân hình nhỏ nhắn, trông thật mỏng manh, dễ vỡ...

“Chúng đô con quá! Không lẽ... mình phải dùng đến cái nhân cách ấy ư...?...” Akina nghĩ. Được rồi, nếu không chuyển ngay bây giờ thì cô sẽ gặp nguy hiểm mất!

Akina chậm chậm lùi về sau... Những tên kia cũng chậm chậm tiến tới...

“Chát”

Cô dùng tay đánh mạnh vào khuôn mặt mình không thương tiếc. Một bên má dần ửng đỏ... Và... Đôi mắt cô... chuyển dần thành màu đỏ... Đỏ của máu...

- Định dùng khổ nhục kế với tao sao? Không ăn thua đâu! - Tên Đại ca cười lớn.

Cô nhếch mép... “Thật đáng khinh bỉ! Ghê tởm!” Cô sẽ cho chúng bài học, nhất là cái tên Đại ca kia. “Thích làm gì thì làm hả? Không có chuyện đó đâu!”

Đây là nhân cách thứ 3 của cô - yandere*. Ở trong nhân cách này, mặc dù tàn bạo hơn nhưng nó lại giúp cô trở nên mạnh hơn bao giờ hết, và cô vẫn còn một chút lý trí...

(*: tính cách có hơi hướng bạo lực và suy nghĩ bệnh hoạn, vô cùng mạnh)

4 tên giang hồ kia vẫn tiếp tục tiến đến...

Chúng đột ngột tăng tốc độ và lao vào Akina như những con thú đói...

Tên đầu tiên bị Akina tặng ột cú đá vào bụng và phụt máu. Tên thứ hai và tên thứ ba đồng loạt đánh, cô cúi người xuống né và tặng ỗi người một cú đấm móc làm lệch cả quai hàm. Đấm, đá, né, né, đấm,... Mọi động tác đều được cô thực hiện hoàn hảo đến từng mi-li-mét...

- Tôi không ngờ trường mình có nuôi chó cơ đấy! - Akina cười to, một nụ cười... tàn bạo. Rồi mặt cô nhanh chóng tối sầm xuống ngay...

Những tên kia sức khỏe như trâu, chúng điên cuồng lao tới, trút cạn sức lực cuối cùng của mình chỉ để hạ... một cô gái trông “yếu đuối” cơ đấy!

“Crack... Crack... Crack... Crack”

4 tên Hắc hội nằm dài ra sàn, thở phì phò, mặt đau đớn vô cùng. Không người nào còn khả năng di chuyển nữa, ít nhất là bây giờ.

Biểu cảm khuôn mặt Akina không thay đổi... Vẫn nụ cười tàn bạo cùng ánh mắt lạnh lùng...

Tên Đại ca sôi máu, lao tới Akina. Cô chỉ nắm cổ hắn, nhấc bổng hắn lên và quăng đi với một tay, khiến hắn nằm lẩn ra sàn, gương mặt đường đường là một Đại ca mà nhân nhó không thua gì những tên kia...

Akina tiến lại... Khoan đã! Sau khi hạ được Hắc hội rồi thì cô phải trở về trạng thái cũ chứ!... Ôi không! Mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát rồi!...

Cô nhẹ nhàng ngồi lên bụng hắn, nắm lấy tay hắn một cách... “tình tứ” hết sức. Cô cười nhẹ, trông dễ thương làm sao!...

1...

2...

3...

“Crack!”

- AAAAAA!!!

Akina cười thoả mãn. Cổ tay phải của hắn đã bị xoắn lại và bẻ gãy không thương tiếc.

- Tiếp theo là... xương sườn!... Tôi không muốn anh chết nên tôi sẽ làm thật nhẹ nhàng thôi nhé! Đủ cho anh cảm thấy đau đớn chứ không bất tỉnh hay chết được đâu! - Akina nói, giọng hết sức ngọt ngào. À không... Người này không còn là cô nữa rồi!...

“Crack... Crack... Crack...”

3 chiếc xương sườn của hắn liên tiếp bị bẻ gãy...

- AAAAAAAAAAAAAA!!! - Hắn la trong đau đớn...

Bỗng...

Akina khựng lại...

Cô ngã vật xuống sàn, ôm lấy đầu, la to:

- KHÔNG ! KHÔNG! KHÔNG!

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~Nhân cách 1 (NC1): Nhân cách 3, người dừng tay lại mau! Người tốt thì không bao giờ làm những việc như vậy.

Nhân cách 3 (NC3): Hừ, mày im đi! Tao đã bị người kìm hãm bấy lâu nay! Tao sẽ không đầu hàng người đâu! Tao là kẻ mạnh nhất ở đây!

NC1: Tôi không đơn độc, biết chứ! Tôi có Nhân cách 2 và 4 làm bạn mà.

NC3: Tụi bánh bèo đó thì làm được gì chứ?

NC2 + NC4: Tụi tui là bánh bèo. Nhưng hợp sức lại thì có thể chống lại người đấy!

NC1: Được rồi! Hãy nhường quyền kiểm soát cho ta! Người phải nhận hình phạt!

NC3: KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG! Grừ... Được lắm! Một ngày nào đó ta mạnh lên thì các người biết tay ta!

NC1: Tôi sẽ chờ đến ngày hôm đó!

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~Akina khẽ mở mắt ra, đôi mắt cô đã trở về màu đen sâu thẳm thẳm vốn dĩ của nó...

Cô nhìn sang kế bên, tên Đại ca đang nhìn cô như nhìn vào một kẻ tâm thần... Ừ thì, bệnh này cũng có thể coi là một triệu chứng của tâm thần dạng nặng... Hội chứng đa nhân cách có ý thức (cái này mình tự nghĩ ra, mấy bạn đừng kiểm)... Cô đã bị như vậy từ khi ba nuôi của cô mất...

Khi bước vào trường cấp 3, nhân cách thứ 1 của cô đã thề là phải giam cầm các nhân cách khác lại, bởi vì khi ở nhân cách thứ nhất - dandere**, cô điều khiển được tất cả các nhân cách khác của mình và hành động theo lý trí.

(**): tính cách ít nói và cố xu hướng xa lánh xã hội)

3 nhân cách bị giam cầm còn lại là:

- NC2 - tsundere

- NC3 - yandere

- NC4 - deredere (luôn luôn vui vẻ, yêu đời, ngọt ngào, và dễ thương cả trong lẫn ngoài, xuất hiện khi Akina khóc)

Nhưng...

Kể từ khi Kiyoshi bước vào cuộc đời cô, dường như tất cả các nhân cách đã bị mở khoá và giải phóng.

Cô không quan tâm điều đó, cho đến ngày hôm nay...

Cái cô lo ngại nhất chính là nhân cách thứ 3. Nếu nó xuất hiện thì có người bị giết mất... Tệ hơn nữa nếu đó chính là Kiyoshi...

Và bây giờ nó lại xuất hiện trở lại rồi!...

Cô đứng lên, đưa ánh mắt quét lên quét xuống người tên Đại ca như chiếc máy dò tìm kim loại, rồi cô nói:

- Bị gãy 16 chiếc xương cổ tay, mất 6 đến 12 tháng để lành; 3 chiếc xương sườn, mất 6 đến 8 tuần lành. Nhớ mang băng dính dán quanh ngực và uống thuốc giảm đau. Xin lỗi, tôi không cố ý!

Tên Đại ca trợn tròn mắt nhìn Akina. Điên thật rồi! Từ nay mình hứa sẽ không bao giờ đi đánh thuê nữa!

- Alô!... Cho 3 chiếc xe cấp cứu đến đây.... Có 5 người bị thương... Nhà kho ở góc trái trường Sojika... Vâng, cảm ơn. - Akina móc điện thoại gọi cấp cứu rồi quay lại tên Đại ca, buông 1 câu lạnh lùng:

- Nhớ. Nguyên nhân bị thương: đánh nhau với các thành viên trong hội.

Lời nói của Akina như có ma lực, tên Đại ca run lấy bẫy gặt đầu lia lia một cách khó khăn.

Akina chậm rãi trở về nhà, như chưa có chuyện gì xảy ra...

Akina Yuumi, tốt hay xấu?...

Một cô nàng bí ẩn...

Hết chương 30

35. ~ Chương 31: Lạnh Nhạt ~

- Cái gì? Các anh đã thất bại rồi sao?... - Harumi ngồi trong căn phòng của mình, hét lớn vào điện thoại.

Căn phòng mang một sắc đen vô tận. Không có bất kì ánh đèn nào. Chỉ có ánh trăng huyền ảo ngoài cửa sổ. Thoang thoảng đâu đây... mùi máu...

- Chết tiệt! - Cô quăng điện thoại lên giường. - Akina! Akina! Akina! Tôi đã nói là tôi nhất định sẽ giết cô, cho dù tôi có phải đổ máu đi chăng nữa!

Đột nhiên, có một luồng khói màu đen xông thẳng vào đầu cô...

- Xin chào Harumi! Cô cũng ghét Akina nhỉ? Hợp tác không?

- Cô... cô là ai? Tại sao cô lại ở trong đầu tôi thế này?

- Tôi hả?... Hahahaha... Tôi là Asaki, Asaki Amaya, công chúa thế giới Akuma. Tôi đến đây để giúp cô thực hiện kế hoạch trả thù của mình.

- Cô thì giúp được gì tôi chứ?

- Ngớ ngẩn! Não rỗng hết sức (chị này nghĩ giống mình nè)! Tôi có thể làm những điều mà cư dân của thế giới cô không bao giờ làm được, như xâm nhập vào trí não con người khi cảm xúc họ đang bị chi phối, hay làm tìm một người ngừng đập ngay tức khắc. Những điều cư dân thế giới cô làm thiệt là tốn năng lượng hết sức!

- Kệ chúng tôi! Nhưng mà... cô có thể giúp tôi được ư?

- Ừ. Chúng ta hãy cùng vạch ra kế hoạch và hành động. Akina sẽ phải chết, như cô và tôi muốn!

- Ừm... Tôi đồng ý! Từ giờ hãy hợp tác đi!

- Hahahahahaahaha...

~Khu căn hộ Kaze.

Akina phờ phạc xách cặp đứng trước cửa căn hộ số 165, lục tìm chìa khoá...

Cô liếc sang nhìn kế bên, căn hộ số 166, nơi phát ra tiếng ồn đinh tai nhức óc do các đồ vật va chạm vào nhau, máy khoan chạy và các con người ra ra vào vào nườm nượp... Hình như mới có người chuyển đến thì phải...

Mở khoá cửa xong, Akina vừa cởi giày vừa mệt mỏi nói:

- Em về rồi đây...

Nhà của cô tràn đầy mùi cà-ri thơm phức, nhưng, tâm trạng đã lấp đầy cái bụng của cô. Không buồn tắm rửa hay ăn uống, Akina đi một mạch vào phòng ngủ và leo lên giường, trùm chăn kín người...

- A! Em về rồi hả? Đi chi lâu v... Ủa, đâu rồi? - Kiyoshi từ trong bếp đi ra, người vẫn mặc đồng phục, đeo tạp dề, trán lấm tấm mồ hôi. - Mới nghe tiếng đây mà ta...

Anh đi vào trong phòng ngủ và phát hiện ra có một cục bông đang nằm trong đó. Vô tư, anh lại vỗ vào cục bông và hỏi:

- Nè, về sao không đi tắm hay ăn với anh mà lăn ra ngủ thế? Có món cà-ri ngon lắm à nha!

- Anh... ăn đi... Em... không ăn đâu... - Tiếng nói từ trong chăn phát ra nghe như không có một chút sinh khí nào.

- O... Em sao thế? Có chuyện gì à?...

Im lặng...

- Akina! Em làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với em à? Trả lời anh đi, Akina! - Kiyoshi lo lắng, bắt đầu lên giọng, lay lay người Akina.

- Anh... Phiền phức quá đi! - Akina hét lên. Cô không biết phải làm gì bây giờ. Đầu cô đang rối bời mà Kiyoshi cứ làm phiền cô như thế...

- Akina... Anh xin lỗi... - Kiyoshi hạ giọng, thu tay lại. Hình như Akina đang che giấu điều gì đó, có liên quan đến việc cô trở lại lấy đồ khi này... Không thể tự nhiên mà cô lại trở nên như thế được... Anh muốn biết, muốn giúp cô...

Kiyoshi quyết định leo lên giường, ôm cục bông ấy vào lòng và nói nhỏ:

- Akina à... Nếu em có chuyện gì thì cứ nói với anh... Chúng ta sẽ tìm cách giải quyết. Đừng tự ôm vào mình một cục đá như thế! Nếu anh làm em khó chịu, em cứ nói, anh sẽ sửa chữa... Nếu người khác làm em đau, anh sẽ trừng trị người đó... Anh cũng vẫn sẽ luôn tôn trọng em, tôn trọng quyết định của em. Có nói hay không là ở em, anh không ép... Anh yêu em, Akina...

Nhẹ hôn vào cái chăn, Kiyoshi từ từ đứng dậy. Anh giờ đã đói meo, sắp chết đến nơi rồi! Anh hướng ánh mắt buồn bã về phía cục bông ấy. Vẫn không động dậy... Ngủ rồi sao? Thôi kệ...

Khi Kiyoshi nhẹ nhàng khép cửa lại, bên trong chăn bật lên tiếng khóc rưng rức...

"Xin lỗi... Em xin lỗi... Việc này em không thể... nói với anh được... Anh sẽ ghê sợ và hắt hủi em mất..."

Phải làm sao đây? Nếu mình mất kiểm soát, anh Kiyoshi sẽ gặp nguy hiểm mất! Phải làm sao phải làm sao?" Akina liên tục tự hỏi mình...

"Mình đã làm anh ấy lo lắng mất rồi!... Cứu con với... ba ơi..."

~Khi Kiyoshi vào phòng ngủ thì Akina đã thiếp đi lúc nào không hay, nước mắt vẫn còn đọng lại nơi khoé mắt...

Sợ làm cô tỉnh giấc, Kiyoshi rón rén đi và leo lên giường, nằm cạnh cô.

Anh nhìn cục bông quấn trong chăn mà không ngừng nghĩ suy.

"Akina... Rất cuộc đã có chuyện gì xảy ra... Sao em lại gắt gỏng rồi lạnh nhạt với anh như vậy... Anh phải làm gì để có thể chạm đến được trái tim em đây?..."

~Sáng.

Nắng vàng và ấm áp xuyên qua cửa sổ... Xuân đến rồi ư?...

Thân hình bé nhỏ khẽ trở mình, nhìn trần trần lên trần nhà...

Akina nuốt nước miếng...

“Bắt đầu từ nay, mình sẽ phải... lạnh nhạt với anh ấy... Có thể mình sẽ chia tay anh ấy... bỏ đi khỏi đây... tránh mặt anh ấy... Ôi ông trời ơi,... làm sao con có thể làm được những việc đó chứ?...”

Cô sửa soạn trong thầm lặng rồi rời nhà trong khi Kiyoshi vẫn còn ngủ mê mệt...

~Ngoài hành lang khu căn hộ.

- Này, chào chị! Chị dậy sớm thế! - Một giọng nói to, oanh tạc vang vọng khắp hành lang.

Akina đang đi tự nhiên lại bị một tên nam sinh lớp 10 chặn lại bắt chuyện. Hắn đi từ hướng ngược lại, hẳn là chủ nhân của căn hộ số 166 mới dọn đến hôm qua đây mà.

Cô chậm rãi ngược mặt lên... Biểu cảm không hề thay đổi...

Có vẻ tên đó cũng đẹp trai, không bằng Kiyoshi thôi (gớm!). Hắn sở hữu một khuôn mặt nam tính mạnh mẽ, cơ bắp nổi rõ sau bộ đồng phục nam trường Sojika. Mái tóc màu nâu nhạt cùng làn da rám nắng... Ở thì... hẳn cũng không có điểm gì là xấu...

Hắn cười nham nhở, khoe hàm răng trắng tinh và đều rậm rạp, nói:

- Làm người tình của em đi!

Hết chương 31

36. ~ Chương 32: Rokudo Raiden ~

Do là ng đầu tiên bóc tem nên mình dành tặng chap này cho hayashi_kaorii_24 nhé!

- Em là Rokudo Raiden. Nghe nói chị là Queen trường mình năm trước nhỉ? Không ngờ ngoài đời đẹp thế này... Làm người tình của em đi! - Lối nói chuyện tự tin, không biết ngại là gì của tên nhóc lớp 10 này khiến Akina muốn tát vỡ mồm. Nói chuyện với đàn chị mà thế đấy hả? Nhưng mà... riêng hôm nay cô không có tâm trạng gì để động tay động chân hết...

Akina lách người qua bên phải và bỏ đi.

Nhưng...

Tên nhóc Rokudo đó vẫn không chịu buông tha cho cô. Nó chạy đến trước, giang hai tay ra chắn lối hành lang nhỏ hẹp để chặn cô lại.

- Nè, tôi đang nói chuyện với chị đó! - Rokudo cúi lên. - Chị nghĩ chị đẹp mà chảnh hả? Cái thứ con gái yếu đuối như chị mà làm được gì cơ chứ!...

Trường hợp ép buộc rồi...

Akina ngược lên, đôi mắt đen sâu thăm thẳm khó hiểu nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh olive kia...

- Muốn gì? - Ngắn gọn. Súc tích. Dễ hiểu. Ít có ai mà nói câu đầu tiên với một người khác giới mà đầy “ý nghĩa” như Akina.

Rokudo bắt đầu bối rối. Lỡ mồm nói người ta chảnh mắt rồi... Ghét thật!...

- Muốn... muốn gì hả? Tôi muốn... thách đấu với chị. Kendo* được không? Môn tôi giỏi nhất đấy! Sau khi tan học, chiều nay, tại CLB Kendo. Nếu chị thua, chị phải làm người tình của tôi... suốt đời. Nếu chị thắng, tôi sẽ thừa nhận chị không yếu đuối và sẽ... làm người hầu của chị. OK?

(*: là một môn võ thuật đánh kiếm hiện đại của Nhật Bản)

Phiền thật...

- Ừm... OK. Đổi lại, tránh. - Akina nói, khẽ nhướn mày đầy thách thức, rồi dùng tay đẩy người Rokudo sang một bên với một lực... rất ư là mạnh. Và cô bước đi học tiếp, bỏ lại Rokudo với khuôn mặt kinh ngạc...

“Trời! Mạnh dữ vậy! Có khi nào mình thua không nhỉ? Không! Rokudo ta đây không bao giờ chịu thua một đứa con gái!” Nghĩ rồi, Rokudo cũng vui vẻ đi học...

Hành lang bỗng trở nên im ắng...

Cho đến 45 phút sau...

“Rầm”

Cánh cửa gỗ căn hộ số 165 bị đẩy ra một cách thô bạo...

Kiyoshi lao ra với đầu tóc rối bù, áo đồng phục còn chưa cài hết khuy, vội vã khoá cửa rồi hốt hải chạy đến trường...

Ngủ quên mất rồi!...

~~Trong lớp.

Akina ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen phủ một lớp khói xám vô hình...

- Nya~ Akina yêu dấu! - Nariko chạy vào lớp ôm chầm lấy Akina.

Không có tâm trạng...

Akina liếc nhìn Nariko trong một khắc, rồi quay ra ngắm bầu trời quang đặng của mùa xuân vừa đến...

- Ó... Bò sao thế Akina? Sao nhìn thẫn thờ thế? Có chuyện gì à? - Nariko đã nhận ra sự khác thường ở Akina.

Im lặng...

- Akina! Akina! Akina! Nói cho tớ biết đã có chuyện gì đi! - Nariko lay mạnh người Akina. Tất cả mọi người trong lớp bắt đầu chú ý hơn đến cặp đôi này...

- Phiền... quá... - Akina cau mày, mệt mỏi nói và gạt tay Nariko ra.

- Akina...

“Reng... Reng...”

Cái chuông này... Toàn là phá đám người ta...

Nariko miễn cưỡng trở về chỗ ngồi, nhưng vẫn không ngừng hướng ánh mắt lo lắng về phía Akina...

~~Chiều.

Đã tan học, Akina xách cặp lên đi ra khỏi phòng học. Nariko lặng lẽ đi theo. Một lúc sau, Nariko mới phát hiện ra điều kì lạ...

- Ủa? Akina... Lối ra hướng này mà...

Chúng ta đang đi đâu vậy?...

- Câu lạc bộ Kendo... - Vãn ánh mắt vô hồn, Akina nói như thờ... Không hề có một chút sinh khí nào...

- Ó... Mà chúng ta tới đó làm gì?...

... Im lặng...

Nariko vẫn đi lẻo đẻo theo Akina, trong đầu hiện lên hàng trăm dấu chấm hỏi...

Akina đẩy nhẹ cánh cửa gỗ có dán giấy “CLB Kendo”. Không khí bên trong khác hẳn với không khí tĩnh lặng ở ngoài hành lang.Ồn ào và náo nhiệt... Mùi hương mồ hôi ẩm ướt phảng phất khắp phòng...

Mọi ánh mắt bắt đầu hướng về phía người vừa mới bước vào...

Con trai thì há họng, con gái thì chết sững...

Sao người có sắc đẹp tựa thiên thần thế này lại có thể bước vào chốn này?...

- Tôi tưởng chị sợ quá không tới rồi chứ! - Rokudo từ đằng sau đám người đông đúc trên sàn tập bước ra, giọng đầy mỉa mai. Cậu đang mặc trên người bộ trang phục truyền thống hakama cùng bộ giáp bảo vệ bên ngoài trông rất mạnh mẽ và nam tính. - Đi thay đồ đi! Emiko, nhờ chị thay đồ cho chị ấy giúp em.

- Ừm, OK, thưa Hội trưởng. - Một cô gái tóc màu nâu mật ong chạy vội ra, dẫn Akina vào phòng thay đồ. Nariko đứng ngó ra không biết phải làm gì, nhưng rồi cô được đàn em mời ngồi ghế danh dự để xem trận đấu sắp tới...

Một lát sau...

Akina từ phòng thay đồ bước ra cũng với bộ đồ giống Rokudo. Chỉ có điều là áo khoác (kendogi) của cô màu trắng còn của Rokudo màu xanh...

Qua lưới sắt của mũ Men*, ánh mắt vô hồn của Akina dần trở lại thành màu đen sâu thẳm thẳm, khiến thần kinh Rokudo bỗng căng như dây đàn...

(*: mũ để bảo vệ đầu trong Kendo)

“Không sao, mình làm được mà!” Tự nhủ với chính mình, Rokudo vào vị trí, đối diện với Akina.

Emiko, chị Hội phó đứng ngoài rìa sàn tập, giữa hai người, bắt đầu cất giọng:

- 1... 2... 3... Bắt đầu!...

“Chạc”

Rokudo lão đảo người, khụy xuống sàn ngay khi tiếng “Bắt đầu” vừa mới vang lên.

- Ừa?... - Cậu chỉ còn biết phát ra từ đó, không còn biết trảng sao gì nữa hết. Đầu óc đang xoay vòng vòng đây này...

Không phải vì bệnh, hay say nắng, hay bị thôi miên,... Hồi nãy rõ ràng có tiếng thanh kiếm tre đánh vào một vật cứng mà...

Nhìn kĩ lại mới thấy, Akina không còn đứng ở vị trí ban đầu nữa. Cô đang đứng quay lưng lại với cái tên giờ nằm bẹp dí ở dưới sàn kia, thanh kiếm tre vẫn còn ở giữa không trung, ở tư thế “đã chém xong”. Cô nhẹ nhàng thả thanh kiếm xuống đất, mặc kệ chuyện trên khuôn mặt của mọi người xung quanh xuất hiện bao nhiêu cái hố đen, đi vào phòng thay đồ... Ánh mắt trở về trạng thái vô hồn...

Khi cô trở ra với bộ đồng phục nữ sinh trường Sojika, mọi người đang đỡ Hội trưởng với cái mặt xanh xao của họ dậy và cho anh uống cốc nước để tỉnh táo. Nariko chạy lại ôm Akina một cái, mặt hớn hở như chính mình vừa thắng trận.

- Akina! Bỏ học Kendo ở đâu hay dữ vậy? Cho mình học với!

... Im lặng...

- À mà thôi... Mình sẽ gia nhập CLB Kendo để một ngày nào đó có thể đấu với cậu há!...

... Im lặng...

Bị bơ quen rồi nên Nariko vẫn giữ khuôn mặt hí hửng, khoác tay Akina đi ra cửa phòng câu lạc bộ.

- Khoan đã! - Từ đằng sau vang lên tiếng của Rokudo. - Tôi sẽ... giữ đúng lời hứa của mình. Chị... đúng là không yếu đuối và... tôi sẽ làm người hầu của chị!...

- Không cần! - Buông một câu lạnh lùng, Akina quay bước đi. Không sao, đã nói là làm, nhóc Rokudo Raiden nhà ta sẽ không bỏ cuộc đâu!

~Hahahahahaha...

Thằng nhóc Rokudo kia thú vị quá!

Đúng rồi, ta phải lấy nó làm vật thí nghiệm tiếp theo mới được!

Hahahahahaha!....

Hết chương 32

Bắt đầu từ nay sẽ có trò bóc tem ná!

Ai ment đầu tiên thì chap sau au sẽ tặng cho ng đó!

Chơi cho vui thôi!

~Ai đọc cái này rồi xin để lại một vote và một ment để au bik hay dở chỗ nào hoặc chỉ đơn giản là có động lực để viết tiếp!

Tks m.n rất nhìu

~Một ngày vui vẻ, nya~

37. ~ Chương 33: Xin Lỗi ~

Nya~ Chap này dành tặng cho bạn thekisslove123 nha~^^

Căn hộ số 165.

Akina, với đôi mắt vô hồn, bước vào ‘nhà’.

Hình như Kiyoshi vẫn chưa về.

Không biết anh ấy đi đâu nữa...

Cô mệt mỏi lôi cái vali hôm dọn qua nhà Kiyoshi từ dưới gầm giường lên, chợt...

Cô phát hiện bên dưới chiếc vali là một chiếc cửa nằm sát mặt sàn, được nguy trang kín đáo, không tinh mắt thì sẽ không thấy được đâu...

Đáo dác nhìn quanh... Cửa ra vào đã khoá để phòng trừ ăn trộm, muốn vào cần có chìa khoá, mà muốn mở khoá thì phải tốn thời gian. Nếu nghe tiếng động gì thì Akina sẽ lập tức chạy lên ngay...

Akina khẽ kéo cánh cửa ấy lên. Bên dưới là một chiếc thang gỗ, những nấc thang dẫn thẳng xuống căn hộ bên dưới... Và đặc biệt hơn, căn hộ ấy chứa toàn bộ là... súng ngắn!...

Akina nằm dài ra sàn, thò đầu xuống nhìn kĩ hơn nữa. Đôi mắt không còn vô hồn nữa mà trở nên sáng rõ...

Trên mỗi cây súng đều có kí hiệu “YM”, viết tắt của Yami...

“Kiyoshi làm việc ở Yami sao? Sao lại thế được?... À mà phải rồi... Luật của Yami cấm được tiết lộ thân phận. Hẳn anh ấy không muốn mình biết... Dù sao... giờ thì cũng không tiện nói ra...”

Ánh mắt lại trở về vô hồn, Akina nhẹ nhàng đóng cửa lại và bắt đầu soạn đồ để... rời khỏi đây...

Sau khi soạn xong hết, Akina mới thấy và nhớ ra...

Bộ đồ lót của hãng Kyon... Nằm ngay trong tận cùng của cái tủ đồ... Món quà Giáng sinh của Kiyoshi dành cho cô...

Mới đây còn bên nhau mà giờ cô lại đưa ra quyết định rời xa anh...

“Có lẽ lần này là lần cuối cùng mình ở cạnh anh ấy...”

Vì muốn chia tay cho đúng nghĩa nên Akina quyết định nán lại căn hộ số 165, chui tọt vào trong phòng tắm thay đồ với chiếc bịch màu đen trên tay...

Một lát sau...

Cô bước ra...

Người toả ra mùi hương hoa trà dịu nhẹ, vận một chiếc áo sơ-mi nữ trắng và quần jean xanh...

Chiếc bịch màu đen thì chẳng thấy đâu nữa...

Kiyoshi vẫn chưa về...

Cô cảm thấy bắt đầu lo lắng...

~10 giờ 30 phút.

Akina ngồi trên chiếc giường đơn phẳng phất mùi hạnh nhân bên cửa sổ, ánh mắt vô hồn hướng về phía thành phố đã lên đèn, lung linh ảo diệu qua cửa kính, đầu óc đang để nơi đâu đâu xa lắm...

Tiếng nhạc vang lên bên tai từ bộ phim Tokyo Ghoul cô yêu thích nghe thật buồn thảm:

Bao nhiêu ngày đã trôi qua như vậy

Thành phố, đám đông đang nhạo, xa dần

...

Em đã mơ giấc mơ này quá nhiều lần

Những khoảnh khắc chúng ta đã trải qua đã trôi đi và biến mất

Có thể có hồi kết cho những việc này

Cảm giác gì sâu thẳm bên trong

Anh biết rằng không thể dừng lại

Bầu trời chói lọi trên cao

Lâu như em tồn tại

Anh sẽ là một phần trong em

Bầu trời chói lọi, cái lạnh

Những mảnh vỡ của em

...

Akina thầm khâm phục người sáng tác và hát bài này... Hợp hoàn cảnh quá!... Dù miệng thì hát theo bài hát nhưng càng hát thì con tim cô càng vỡ vụn...

- Em yêu anh, Kiyoshi...

Akina khẽ nói thầm qua cửa kính, nước mắt bỗng lăn dài trên má... Đây có thể sẽ là lần cuối cùng cô được nói câu này, ở tại nơi này, bởi vì cô sắp phải thực hiện một vở kịch không mấy vui vẻ gì...

“Lạch cạch lạch cạch”

Cánh cửa gỗ run lên từng hồi một. Có vẻ như Kiyoshi đã về tới...

Nhưng mà... Đáng lẽ ra nếu có chìa khoá thì anh phải mở cánh cửa dễ dàng lắm chứ, tại sao lại lâu thế này không biết nữa...

Không lẽ là trộm hả?...

Lau khô nước mắt, Akina dè chừng bước ra phòng khách, quan sát chiếc cửa gỗ phát ra những âm thanh liên hồi, do chìa khoá tra không đúng chỗ...

“Cạch”

Cánh cửa mở ra, Kiyoshi mặt đỏ phừng phừng, tướng đi liêu xiêu bước vào.

Thấy Akina đứng đó, anh lao tới như một con thú hoang, đẩy cô vào tường một cách thô bạo...

Đôi mắt màu cafe đã trở nên hoang dại hơn...

Hơi thở nồng nặc mùi rượu ấm nóng phả vào mặt Akina làm cô thấy hơi khó thở...

- AKINA! Hãy trả lời cho anh biết đi! Tại sao em lại trở nên lạnh nhạt với ANH? HÃY TRẢ LỜI ĐI! - Kiyoshi quát lên. - TẠI SAO TẠI SAO? Anh thật không hiểu nổi! Quá trễ rồi, anh muốn có được em! EM phải là CỬA ANH!

Kiyoshi dùng tay thô bạo giật phăng hàng khuy của chiếc áo sơ-mi trắng của Akina, để lộ bên trong... là đường cong tuyệt mỹ, làn da trắng ngần và chiếc áo lót đen của hãng Kyon!...

Kiyoshi định cúi xuống, hôn lên chiếc cổ trắng ngần đầy quyến rũ của Akina thì một bàn tay đặt lên má anh, rồi má còn lại. Đôi bàn tay mềm mại và ấm áp...

- Em xin lỗi... Xin lỗi anh nhiều lắm!... Anh đau khổ lắm có phải không?... Em xin lỗi vì quá ích kỉ... Xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi... - Sau mỗi từ “xin lỗi”, nước mắt của Akina lại trào ra thêm, rửa sạch lớp khói vô hồn của đôi mắt từ sáng đến giờ... Đúng thật! Cô chỉ biết nghĩ cho bản thân mà không nghĩ rằng Kiyoshi sẽ tức giận đến mức này. - Anh cứ việc đánh em đi, làm chuyện gì anh muốn. Em đáng bị thế lắm mà!...

Kiyoshi Kaze, con người bao giờ cũng hành động theo cảm tính, mắt kiểm soát một khi đã chuốc rượu vào, chợt khựng lại trước những giọt nước mắt trong veo của cô gái nhỏ nhắn đứng trước anh... Đầu đó trong men rượu, anh tìm thấy lý trí...

- Không! Anh mới là... là người phải xin lỗi chứ! Xin lỗi.. nhưng... em... em chưa sẵn sàng đúng không?... - Kiyoshi nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Akina, hỏi mặc dù người không đứng vững nữa.

Akina gật đầu nhẹ.

- Anh đã nói... đã nói là anh ớ... Anh sẽ tôn trọng quyết định của em... Thế nên anh... anh sẽ chờ... Cho dù tới... chết anh cũng chờ!...

Akina khẽ mỉm cười trước con người say bí tỉ trước mặt mình...

- Ừm... Đổi lại... em sẽ cho anh biết lý do!... - Suy nghĩ kĩ rồi, Kiyoshi có quyền được biết.

- Lý do gì hả? - Kiyoshi mắt nhắm mắt mở hỏi lại.

- Thôi thôi được rồi, anh mau đi ngủ đi!

- Anh sẽ không đi ngủ nếu không có em đâu! - Nói rồi, Kiyoshi nhấc bổng Akina lên. Thân mình còn lo không xong chứ đòi rinh cả Akina vào phòng ngủ. Tham lam hết sức!

May là 2 người đều đến nơi. Quăng Akina xuống giường, Kiyoshi nhảy lên ôm chặt cô vào lòng. Cơn say khiến anh mau chóng chìm vào giấc ngủ...

Akina chưa kịp mặc áo vào (Vâng! Vẫn còn đang mặc áo lót với quần jean nhá!), chưa kịp đánh răng rửa mặt gì đã bị ôm cứng thế này. Nhúc nhích một chút còn không được hưởng hồ chi thoát ra!...

Akina liếc sang nhìn chiếc vali đã được khoá kĩ càng để chuẩn bị cho sự dọn đi một khi đã chấm dứt và cười hạnh phúc...

“Ừ thì không đi... Có khi như vậy còn tốt hơn...”

Rồi cô cũng chìm vào giấc ngủ say, quên luôn chuyện Kiyoshi làm ở Yami. Thôi kệ, còn lâu mới cần dùng đến thông tin đó mà, cứ cất giữ đi...

Ngoài khung cửa, mùa xuân đã đến rồi!...

Hết chương 33

Bài hát Akina nghe là Glassy Sky của Donna Burke, OST của Tokyo Ghoul/A đó. Mình có kèm video, bạn nào thích thì nghe nha. Hứng thì coi phim luôn nữa~~ phim hay lắm ớ. Nếu coi phim Tokyo Ghoul thì sẽ biết thêm về Thế giới Ghoul trong truyện đó!

Vẫn là trò bóc tem nha!

Một ngày tốt lành!

38. ~ Chương 34: Lý Do ~

Nya~ chap này tặng cho miiasky nhé! *. . . o()o . . .*

Gió nhẹ thổi qua cửa sổ, làm tung bay tấm rèm mang hoạ tiết hoa mimosa vàng, để cho những giọt nắng sớm mai lọt vào bên trong căn phòng ngủ ấm áp...

Kiyoshi tựa mình, mở mắt ra, cảm giác đầu nhức nhối khó chịu. Hình như hôm qua mình uống quá say thì phải...

Nhìn sang kế bên, Kiyoshi hoảng hồn khi nhận ra phần trên Akina chỉ có độc chiếc áo lót anh đã tặng cho cô... (biến thái hết sức !)

Cố gắng lục lọi trí nhớ, Kiyoshi cũng biết được sơ sơ diễn biến sự việc... “Thật là ngu hết biết! Nếu hôm qua không tìm lại được ý thức thì đã làm tổn thương tâm hồn bé bỏng này rồi!... Xin hứa không bao giờ uống rượu nữa đâu!”

“Ồ... Cơ mà...”

Kiyoshi lại nhìn sang Akina, bất giác anh đỏ mặt... Vâng, anh chàng đào hoa không bao giờ ngại ngần trước con gái của chúng ta đang đỏ mặt cơ đấy!...

“Bình tĩnh! Bình tĩnh nào Kiyoshi! Mà phải thật bình tĩnh!...”

Đường cong tuyệt mỹ, làn da trắng ngần, bộ ngực (:3) không phải dạng vừa đâu đó dường như rất... hấp dẫn và kích thích Kiyoshi!...

Akina khẽ tựa ngượng làm Kiyoshi giả lơ nhìn qua chỗ khác...

- Anh... dậy rồi... hả? Để em đi nấu... đồ ăn sáng cho nhé?... - Akina nói bằng giọng ngáy ngủ.

- À... Ừ... - Kiyoshi vẫn không quay sang nhìn Akina, đảo mắt một vòng quanh phòng, chợt mắt anh dừng lại ở chiếc vali.

Anh ngồi bật dậy, quay sang Akina:

- Akina! Cái vali đó là sao vậy? Em tính dọn đi hả?

- Ừm... Đúng theo dự định lúc đầu là như vậy!... Nhưng giờ thì em không đi nữa đâu!

- Tại sao? Tại sao em lại muốn dọn đi chứ? - Kiyoshi lay người Akina, mặt hốt hoảng.

- Bình tĩnh nào Kiyoshi biến thái! Để em thay đồ, chuẩn bị đồ ăn sáng rồi em sẽ nói cho anh nghe! - Akina cười nhẹ, rồi bước xuống giường.

Như chợt nhớ ra điều gì, cô vọt lẹ vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại...

Không mặc áo ngoài..

Ngại chết đi được!...

~~~ Em có nói với anh rằng ba mẹ em mất rồi đúng không?... - Sau khi cả hai người cùng ngồi vào bàn ăn sáng, Akina nói.

Bữa ăn sáng hôm nay: pancake dầu tắm.

- Ừm... - Vừa thưởng thức bữa ăn, Kiyoshi vừa giương mắt lên nhìn Akina, tỏ ý đang lắng nghe.

- Trước khi ba mẹ em mất, họ đã gửi em ột nhà thờ. Và em lớn lên trong vòng tay của một vị linh mục ở nhà thờ đó... Em đã từng nghĩ là ông ấy thực sự là ba của mình... Cho đến một ngày...

Dừng để lấy hơi, Akina nói tiếp:

- Nhà thờ bị cháy... Tất cả... Tất cả... đều bị thiêu rụi... Ba đã cứu em... Ông ấy đã nói cho em biết sự thật... Nhưng vì cứu những đứa trẻ mồ côi khác, ông ấy đã hy sinh mãi mãi... - Giọng Akina chột rung rung... Kiyoshi nhìn cô, đầy lo lắng...

Những điều cô nói, chỉ có 50% là thật.

Ngày đó, chính mắt cô... đã thấy...

Ba nuôi cô... đã đứng lên chống lại bọn Sâu bọ... bảo vệ nhà thờ...

Sự thật đã bị mọi người làm cho sai lệch...

- Và từ ngày đó... - Akina tiếp tục nói, sau khi bình tĩnh lại. - Em đã bị mắc một chứng bệnh tâm thần. Bệnh đa nhân cách có ý thức. Và điều khiến em muốn lạnh nhạt với anh, xa lánh anh chính là đạo gần đây, căn bệnh đó đã quay trở lại...

Akina bắt đầu nói cho Kiyoshi về căn bệnh này, những nhân cách của cô, nỗ lực của bác sĩ ra sao, tất nhiên đến khúc về Yami thì cô lại lái đi chỗ khác...

Kiyoshi vẫn không hé răng một lời nào..

- ... Em sợ em sẽ gây nguy hiểm cho anh... Em sợ anh sẽ ghét bỏ em... - Không tìm được cảm xúc của mình, Akina cúi đầu xuống và đưa tay ôm lấy mặt, nước mắt không biết từ đâu chảy ra...

- Thôi nào, đừng khóc... - Chẳng biết từ khi nào, Kiyoshi đã rời ghế ngồi của mình. Anh ôm lấy người Akina, dỗ dành.

Từ khi nào mà hai người này đổi chỗ cho nhau thế? Lúc trước là Kiyoshi không nheo đòi quà của Akina, giờ lại ra dáng người lớn dỗ dành con nít cơ đấy!...

- Anh... sẽ không bao giờ ghét bỏ em đâu!... Anh cũng sẽ không bao giờ sợ em gây nguy hiểm cho anh hết! Đâu cần em phải lo cho anh, tự anh lo ình được mà... - Kiyoshi mỉm cười. - Nghe nè, anh đã có đai nâu trong karate rồi đấy! Còn một tháng nữa thôi là anh lên cấp master rồi! Em khỏi phải lo nhá! À mà... Nếu có chết... được chết dưới tay em là anh mãn nguyện lắm rồi! - Vừa cười hi hi, Kiyoshi vừa xoa đầu Akina.

Đột nhiên, Akina ngẩng mặt lên, túm lấy cổ áo Kiyoshi mà nhìn thẳng vào mắt anh và nói:

- Hứa với em đi! Anh sẽ không chết! Anh không hứa thì em sẽ dọn đồ đi liền ngay lập tức!

Kiyoshi thoát đầu hơi bất ngờ, rồi anh nhe răng cười và nói:

- Rõ! Anh hứa!... - Sẵn tiện hôn Akina một cái vào môi.

Akina đỏ mặt, buông Kiyoshi ra và chạy biến vào phòng tắm...

“À... Thì ra là thế! Mình có một chút tò mò về cái nhân cách thứ ba của cô ấy... Mà... nghĩ cái gì vậy trời! Nó mà xuất hiện là nhà sập đó! Điên điên điên!...”

Kiyoshi tự tát vào mặt mình mấy cái cho tỉnh táo.

“Dù sao cũng đã hiểu cô ấy hơn rồi... Thiệt là tốt quá!...”

~~Vài phút sau...

Akina xách cặp đi ra ngoài hành lang trước, Kiyoshi theo sau thì...

Cánh cửa căn hộ số 166 bật mở. Rokudo Raiden từ đó chạy vèo ra, đóng sầm cửa lại và phóng đến chỗ của Akina...

- Từ hôm nay, em sẽ đi theo hầu hạ chị ạ. - Rokudo thở hồng hộc, nói không ra hơi.

- Cậu dai quá đó! - Akina liếc sang nhìn Rokudo. - Muốn làm người hầu của tôi cũng phải đủ tiêu chuẩn đó! Quần áo không xốc xếch, mặt mũi sáng sủa, lúc nào cũng cười, cậu làm được không hả? - Nhắm Rokudo không làm được, Akina nói.

Nghe xong, Rokudo chạy vào một góc khuất của hành lang... Akina đứng khoanh tay, nhắm mắt lại đợi Kiyoshi...

Ngay khi Kiyoshi vừa đi ra thì Rokudo cũng chạy lại...

- Như thế này được chưa ạ?

Akina khẽ mở mắt ra... Đứng trước mặt mình là ai vậy nè? Quần áo gọn gàng, mồ hôi bốc hơi bay đi đâu hết và cái làm cô ớn lạnh là nụ cười tươi như hoa trên mặt Rokudo...

- Ủm... Tôi tạm chấp nhận! Xách đi! - Ném cho Rokudo cái cặp, Akina kéo tay Kiyoshi đi trước.

- Ai vậy? - Kiyoshi quay sang hỏi Akina, đầu anh xuất hiện hàng trăm dấu chấm hỏi lớn.

- Người hầu của em đó! - Akina mỉm cười. Kiyoshi mở to tròn mắt ra nhìn thẳng nhóc đang đi theo sau.

- Etou... “Cô chủ” ơi, cho tôi mượn phép hỏi người này là ai của cô chủ thế? Sao 2 người lại ở chung nhà thế?

- Rokudo hỏi từ phía sau.

Ủm... Không thích nói nhiều lắm, sắp đến trường rồi...

- “Chồng” - Nói một từ gọn lỏn, Akina cười tinh nghịch và bước tiếp .

- Hả? - Đồng loạt cả hai người, Kiyoshi và Rokudo đều kêu lên.

“Hơ hơ... Mình muốn làm người hầu của cô ấy để cua cô ấy mà... Sao lại..” Rokudo sắp khóc đến nơi.

Akina quay sang Kiyoshi:

- Sớm muộn gì cũng thế thôi!

Akina không biết rằng lời nói của cô khiến tim Kiyoshi nhói đau.

Bỗng...

Từ đằng sau, Rokudo nhìn thấy một cô gái với mái tóc hồng nhạt tung bay trong gió lao tới. Akina đang thẳng lưng đi như siêu mẫu thì cô bị ôm chầm lấy, xém chút nữa là ngã...

- Á! Xin lỗi nha Akina yêu dấu! Nya~ - Nariko cười hì hì, ôm cứng Akina. Do Akina cao hơn cô cả cái đầu nên Nariko như đang đu trên một cái cây...

- Ya~ Bỏ ra ngay! Cô ấy là của anh! - Kiyoshi hét lên.

- Không bỏ! Anh Kaze mà làm được như thế này thì em mới chịu từ bỏ ý định cưới Akina làm vợ à nha!

- Hứ! Cái con ranh này! - Ngược lại với Nariko, Kiyoshi cũng cao hơn Akina cả cái đầu chứ không phải chơi... Đành chịu thua thôi...

Một lát sau, do mỗi tay quá nên Nariko buông Akina ra...

- Akina... Có người leo đèo theo bờ kia!... Biến thái bám đuôi hở? - Nariko nín nín tay áo Akina, liếc ra đằng sau hỏi.

- Không, người hầu của tớ đó.

- Hể?... Đúng là cái tên hôm qua thách đấu với bờ rồi! Hấn dai dử vậy mà bờ cũng chấp nhận được hả? - Nariko nói nhỏ

- Tại mình thấy nhóc đó cũng dễ thương mà!

- Úm... Nariko không chịu đâu! Từ nay sẽ là cuộc chiến 3 người!

- 3 người?...

- Tớ là 1, anh Kaze là 2, tên “biến thái bám đuôi” là 3!

- Ó... Tranh giành tớ ấy hả?

- Ủ, chứ còn gì nữa!

Akina giật lấy chiếc cặp của mình từ tay Rokudo:

- Cảm ơn. Tới đây được rồi!

Rồi quay sang Nariko và Kiyoshi:

- Chuẩn trước nhé!

Rồi cô chạy đi mất... Mọi người chưa ai kịp phản ứng gì!...

Lúc nhận ra là đã quá trễ, Nariko đành quay sang tên “biến thái bám đuôi” và nói:

- Nghe nè! Akina là của tôi rõ chưa? Cậu không được giành đấy!

- Hồi nào? Akina là của anh! - Kiyoshi phản bác lại.

- Của em!

- Của anh!

- Của EM!

- Của ANH!

...

Lại nữa rồi!...

- Dù mấy người nói gì thì nói, tôi sẽ vẫn làm người hầu của chị ấy! - Rokudo lên tiếng, cắt ngang cuộc cãi vã.

Đúng là...

“Từ nay sẽ là cuộc chiến 3 người”...

Hết chương 34

Bóc tem trc đi!

Chúc m.n một ngày tốt lành!

39. ~ Chương 35: Trả Thù - Lần 3 (phần 1) ~

Chap này tặng cho hayashi_kaorii_24 nà! Tks nhìu vì đã mất công canh để bóc tem ^^

Chap 35 xin được bắt đầu!

Ngày giờ của tháng 1 trôi đi nhanh chóng... Với những buổi học cặp xen kẽ khiêu vũ... Với những màn cãi vã, giành giật Akina của “bộ ba phiền phức” theo cách gọi của Akina và kết thúc luôn là cô nàng bỏ đi một mạch không quay đầu lại...

Đạo gần đây Akina không thấy Ryouji... Hình như anh muốn tránh mặt cô... Cô lại càng không thấy Harumi đâu cả...

Thỉnh thoảng cô lại thấy 4 thành viên của Hắc hội hay tên Đại ca hôm trước bị cô hạ lỏng vẳng trong trường. Hắc tay vẫn còn đang bó bột. Nhìn thấy cô, khuôn mặt hắc dịch của hắc boss trở thành trạng thái khiếp sợ. Hắc đơ người ra, đứng chôn chân tại chỗ... Cô không nói gì, chỉ đi lướt qua khiến mọi người thắc mắc: Con nhỏ yếu đuối đó có gì mà Hắc hội lại sợ nó dữ vậy?

...

...

Tháng 2 đến nhanh thật nhanh...

Những cánh hoa anh đào vẫn cứ rơi tự do mỗi khi có gió thổi nhẹ qua...

“Gần đến sinh nhật mình rồi!” Akina khẽ mỉm cười khi lật lịch...

Cô không hề hay biết rằng thảm hoạ sắp giáng xuống đầu mình...

~Một ngày như mọi ngày...

Akina đi đến trường cùng “bộ ba phiền phức”. Kiyoshi và Rokudo đang cãi nhau về vụ: người hầu của người yêu anh có phải là người hầu của anh hay không?...

Kiyoshi nói: Có

Rokudo nói: Không

... Mới sáng mà cả hai đã làm ồn cả một khoảng trời, khiến cho chim chóc bay đi hết ráo, người người đi lại quay sang nhìn với ánh mắt “giới trẻ ngày nay thật là...” khiến Akina ngượng chết đù được...

- Hai người thôi ngay cho tôi! - Akina quay sang quát. Hai người kia mới nãy như chó với mèo giờ lại quay sang làm hoà với nhau, tránh gây ra “Cơn thịnh nộ của Akina”...

Nariko chạy lại hạ hoả cho Akina, kéo tay cô vào lớp...

Thật là... một buổi sáng “yên bình”, so với những gì Akina sắp phải chịu đựng...

~Hôm nay là ngày Akina trực nhật. Thế mà lại...

Người thứ I:

- Mà làm hết đi! - Cô “bạn” cùng lớp nói với Akina khi cô nhắc nhở nhỏ trực nhật với mình. Nhỏ ngồi tướng gác chân lên bàn. Chiếc váy bị tốc lên chỉ còn vài phân nữa là thấy quần trong làm tụi con trai trở mắt nhìn...

Biết là đã bị ghét sẵn, lại càng không muốn nói nhiều, Akina thở dài và trực lớp một mình cả suốt cả ngày, thỉnh thoảng Nariko cũng chạy tới giúp Akina nhưng do bản thân hậu đậu nên cô toàn làm mọi việc đổ bể...

- Mà ở lại trực cho sạch bong rồi mới được về nghe chưa? - Nhỏ lớp trưởng còn quay lưng lại nói với Akina, giọng vô cùng hắc dịch, sau khi thu dọn đồ đạc xong và chuẩn bị ra về.

Akina chẳng buồn trả lời. Cô mệt lắm rồi...

Người thứ II:

- À... Hôm nay anh phải về nhà sớm để học cho bài kiểm tra ngày mai... Em ở lại trực một mình... Có sao không?... - Kiyoshi thò đầu qua cửa lớp, nói đầy lo ngại.

- Em không sao đâu mà! - Cố nặn ra một nụ cười, Akina nói. Dù sao thì cũng vì lợi ích của cả hai, Kiyoshi cũng phải cố gắng học mà...

Người thứ III:

Nariko vừa gãi đầu vừa áy náy nói:

- Akina à... Hôm nay mẹ tớ được người quen mời đi xem hoà nhạc và mẹ muốn tớ đi cùng... Vậy tớ...

- Ừm... Cậu cứ đi đi... Không sao đâu!...

Thế đấy, mọi người đều bỏ Akina lại với lý do hết sức là chính đáng! Vậy mà ngày thường còn tranh giành, lúc cần thì chả có ai...

À mà khoan... Còn...

Rokudo Raiden!...

- “Cô chủ”... có cần em giúp không? - Khi đang loay hoay không biết làm sao để khiêng cái thùng giấy to khổng lồ trong lớp đem trở về phòng giáo viên thì Akina nghe tiếng “người hầu” của mình...

- Ừa? Cậu chưa về à? Hay còn CLB Kendo thì sao? Thiếu Hội trưởng là không được đâu! - Akina quay qua chùi mồ hôi trên trán, mỉm cười hỏi. Dưới ánh nắng cam huyền ảo của buổi chạng vạng tràn khắp căn phòng học, hình ảnh của Akina thật tuyệt đẹp làm sao, khiến Rokudo chột đờ người ra...

Nhưng một khi mặt trời đã lặn, bóng tối sẽ gọi cho ta một điều gì đó u ám...

- À... Ừ... Tôi không tập đó thì sao? Đối với tôi,... “cô chủ” quan trọng hơn...

- Bỏ cái lối xưng hô “cô chủ - tôi” đó đi! Nghe kì quá! - Akina khẽ nhăn mặt. Cô không nhận ra ý nghĩa sâu xa của câu nói hay cố tình giả vờ không biết? Rokudo chả hiểu nổi...

- Không được đâu! Tôi không bao giờ bỏ đâu, thưa “cô chủ”! Được xưng hô thế này là niềm hạnh phúc của tôi!

- Ừm... Vậy thôi cũng được... Khiêng cái này đến phòng giáo viên giùm tôi! - Akina ra lệnh.

“Lại nữa... Đã thu hết can đảm để thổ lộ rồi mà... Hay là gián tiếp quá chăng?...” Rokudo suy nghĩ trong khi gồng tay gồng chân khiêng cái thùng giấy đến phòng giáo viên... “Không biết đựng cái gì mà nặng dữ vậy...”

Sau đó, hai người chia nhau ra làm việc...

Akina quét nhà, Rokudo lau bảng.

Akina đi lấy nước lau nhà, Rokudo đi giặt khăn.

Akina lau nhà, Rokudo phụ khiêng ghế đặt lên bàn cho dễ lau, rồi lại đặt xuống trở lại.

- Phù... Cuối cùng cũng xong... - Akina và Rokudo đồng loạt thở phì phò, lau đi mồ hôi chảy ròng ròng trên trán...

“Có lẽ đây là cơ hội của mình!” Rokudo quyết định quay mặt qua nhìn Akina và mở miệng nói thì đã thấy cô đứng lên...

- Cảm ơn nhe. Tôi đi đổ xô nước lau nhà đây!

“Sao mà phũ quá vậy trời!... À mà thôi kệ... Mình còn nhiều thời gian mà...”

Đúng lúc đó, một luồng khói đen bay thẳng vào đầu Rokudo, cùng lúc với một giọng nói ma mị và đáng sợ vang lên:

- Không đâu Rokudo bé bỏng à. Đây là lần cuối mi được nhìn thấy cô gái ấy! Sẽ không còn nhiều thời gian i đâu!

- Người... Người là ai?... - Rokudo hoảng sợ, ôm lấy đầu của mình...

- Hừm... Trước khi chết ta cũng i biết tên của ta - kẻ giết mi chứ nhỉ... Hahahahaha... Ta là Asaki, Asaki Amaya. Và người may mắn được chết dưới tay ta hôm nay!... Hahahahaha...

- Sao... cơ?...

- Còn điều gì trần trời trước khi chết không? Hahahahahaha...

- Tôi... Tôi không tin cô đâu... Làm sao mà cô có thể giết...

Bỗng...

Rokudo khụy xuống, tay ôm lấy ngực trái, mặt nhăn lại đầy đau đớn, người quần quai, lê lét dưới đất như một con giun và sau đó...

Rokudo không cử động nữa...

Nói đúng hơn là không bao giờ... cử động nữa...

- Ồ... Xin lỗi nha. Vì mi không tin nên ta làm thử thôi mà. Giờ thì tin chưa? À ré?... Chết rồi hả?... Haizzz... Chán thế!... Thân như con voi mà dễ chết óá đi!~ Chẳng có thú vị gì hết! Hừm... Hahahahahaha! Mình thật tốt khi giải thoát một linh hồn bé bỏng khỏi chuyện thất tình sắp tới! Giờ chỉ còn làm điều còn lại nữa thôi!... Hahahahaahaha...

Mặt trời đã biến mất ngoài cửa sổ, nhường chỗ ột màn đêm vô tận bao trùm khắp ngôi trường Sojika, cùng với tiếng cười man rợ, và dòng máu loang đỏ tươi...

Không khí u ám và đáng sợ đến rợn người...

Là quang cảnh bắt đầu của chuỗi ngày đau khổ sắp tới...

Dành cho Akina...

“Đây là lần cuối mi được nhìn thấy cô gái ấy!”...

Hết chương 35

Được rồi! Từ nay au sẽ mở chuyên mục hỏi đáp. Dĩ nhiên là điều bí mật hay cốt lõi hay sẽ tiết lộ sau của truyện sẽ không được trả lời. Các bạn có thể hỏi về sinh hoạt hằng ngày của các nhân vật hay gì gì đó nhằm nhí cũng được, mình sẽ trả lời trong phạm vi của mình

Vậy là bắt đầu 1 event mới rồi! Event này có thể sẽ kéo dài lắm đấy, hoặc ngược lại. Ai biết được lúc au viết thì au có đói bụng hay không!... Nếu đói thì au sẽ viết lẹ lẹ và đi ăn ấy!

Và bây giờ điều thiết yếu là lấp đầy cái bụng...

Í... Lại nói tầm phào nữa rồi! Dù sao thì...

Bóc tem đi bóc tem đi!

~Yêu các bạn <>

~ Asaki Yuumi-con t/g bị khùng ~

40. ~ Chương 36: Trả Thù - Lần 3 (phần 2) ~

Tặng chap này cho bạn hayashi_kaorii_24 quá nhanh quá nguy hiểm ^3^

Chap 36 xin được bắt đầu

Khi Akina trên đường trở về lớp, cô đã cảm nhận được một luồng ám khí kì lạ...

“Cái mùi này là...”

Chân cô sải bước dài hơn, đi như chạy đến phòng học lớp 11A...

Trước mắt cô... không gì khác ngoài màn đêm đen kịt...

Chân cô giẫm phải một thứ gì đó... lỏng lỏng, tràn lan khắp mặt sàn lạnh tanh...

“Lạ thật... Khi này mình đã lau nhà rồi mà... Khoan đã... Có mùi...”

MÁU!...

Cô vội vã với tay lên bật đèn...

Cô không thể tin nổi cảnh tượng trước mắt mình!...

Rokudo... đang nằm sấp trên sàn, cơ thể co lại vì đau đớn, khuôn mặt không còn ra con người nữa, tay ôm lấy ngực, và...

Máu đỏ tươi... loang ra từ vết cắt ở cổ cậu, một vết cắt sâu... chỉ còn 1 phân nữa là cái đầu có thể lìa khỏi cổ...

Chiếc dao rọc giấy nhuộm máu bị vứt kè bên...

Chiếc áo trắng đồng phục giờ đã nhuộm máu...

Sàn nhà giờ đã ngập trong máu...

Quang cảnh phủ một màu đỏ... đỏ của máu...

Thoạt đầu bất ngờ, Akina phải vịn tay vào bàn để tránh ình không ngã hay run sợ...

“Ai đã làm việc này? Tại sao lại chọn Rokudo? Đây chỉ đơn giản là giết người cướp của... hay là trả thù? Ai? Ai? Ai?” Hàng vạn dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu Akina...

“Nhưng mà khoan đã... Tại sao chết vì vết chém ở cổ mà Rokudo lại ôm ngực nhỉ?... Phải chăng... nguyên nhân chết là vì.. tim?” Sau một lúc, Akina đã bắt đầu tìm lại được lý trí của mình...

Cô băng qua vũng máu...

Thử kiểm tra nhịp mạch ở cổ tay... Đúng là chết thật rồi!...

Cô chậm rãi cúi người xuống và cầm chiếc dao rọc giấy lên xem...

Lưỡi dao còn rất bén... Có thể chưa được sử dụng lần nào, ngoài chuyện chém cổ Rokudo...

“Tại sao... Rokudo lại chết vì đau tim nhỉ? Cậu ta... khoẻ mạnh lắm cơ mà?... Còn nữa... Tại sao hung thủ lại cắt cổ cậu ta xong rồi quăng hung khí ở đây chứ?... Khoan đã... Không lẽ là...”

- Áaaaaaaaaaaaa!....

Akina giật mình khi nghe tiếng thét thất thanh ngoài cửa lớp... Ở đó, một cô gái tóc màu nâu mật ong đang nhìn vào lớp, mắt ánh lên sự hãi hùng, khiếp sợ trước cảnh tượng cô đang chứng kiến: một chàng trai to lớn với vết cắn sâu ở cổ nằm trong một vũng máu đỏ tươi... bên cạnh là một cô gái, đẹp như thiên thần, giày, quần áo, tay dính máu, cầm chiếc dao rọc giấy... cũng nhuộm máu đỏ...

Cô gái ấy chính là Emiko, Hội phó CLB Kendo. Khi này, lúc cô đang tìm Hội trưởng thì được một cô gái tóc màu hạt dẻ báo rằng Hội trưởng đang ở lớp 11A... Cô nhanh chóng đến đây thì phải chứng kiến cảnh này đây...

Rõ ràng là Emiko nghĩ cô gái ấy - Akina đã giết Hội trưởng của cô...

Sợ cô gái ấy sẽ giết mình để thủ tiêu nhân chứng, Emiko lao đầu chạy, chạy đến phòng hiệu trưởng... chưa kịp để Akina thanh minh một tiếng nào...

Phòng hiệu trưởng.

Căn phòng thật im ắng. Ta chỉ có thể nghe thấy tiếng quạt trần chạy vù vù và tiếng thở mệt mỏi của một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông ấy - Hiệu trưởng trường Sojika - đang ngồi trên chiếc ghế xoay êm ái của mình, tay đặt lên thái dương, cứ hờ một chút là thở dài. Mái tóc muối tiêu của ông rối bù như tổ quạ. Có vẻ ông đang suy nghĩ điều gì ghê lắm!

“Râm!”

Hiệu trưởng giật nảy mình trước tiếng động lớn. Ông quay chiếc ghế xoay của mình lại thì nhìn thấy có một cô gái tóc màu mật ong, khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi, đầy vẻ hốt hoảng, cơ thể trong bộ đồng phục thật quyến rũ, đang thở dốc.

“À há! Có cái ình xả stress rồi!”

Tên Hiệu trưởng này thật ra chẳng có tử tế như dáng vẻ bên ngoài của ông, vừa ham tiền vừa hám gái! Thật ra... này giờ ông đang nghĩ cách để cưa cho bằng được... Akina!... Cô nàng ấy, ông mới nhìn một lần là đã mê tít, tâm trí lúc nào cũng ở tận mây xanh...

Thỉnh thoảng, ít nhất 1 lần 1 tuần, lại có nữ sinh mò đến phòng hiệu trưởng để xin Hiệu trưởng nâng điểm bài kiểm tra của mình khi đã nắm được điểm yếu của Hiệu trưởng. Ông chỉ nói đúng một câu:

- Một là cởi hết áo quần ra, hai là cút!

Một câu nói cũng đủ biết tên Hiệu trưởng này là như thế nào!

Hôm nay tên Hiệu trưởng cũng ngỡ như vậy thiệt!...

Ông chờ đợi một câu nói quen thuộc: Hiệu trưởng, giúp em nâng điểm với để nói câu nói của mình....

Nhưng 2 phút đồng hồ trôi qua rồi mà cô gái ấy vẫn chưa nói điều gì cả... Gương mặt cô bây giờ trắng bệch không còn một giọt máu... Mãi mới nghe được một câu:

- Thưa Hiệu trưởng... có án mạng xảy ra... trong trường...

Nghe xong tên Hiệu trưởng bật dậy:

- Cái gì? Ở đâu? Ai?

- Ở phòng học... lớp 11A ạ... Một nam sinh năm nhất tên... Rokudo Raiden... Con còn biết... người giết em ấy là ai...

- Uầy, đừng xưng “con” với ta nghe già lắm! Xưng “em” được rồi! - Trường hợp nguy cấp mà vẫn không bỏ được tính hám gái. - Ai? Ai đã gây ra chuyện này?

- Dạ thưa... Akina Yuumi ạ...

Ông chống cằm, trở về vẻ mệt mỏi khi này...

“Tưởng được giải trí, ai dè đâu lại xảy ra chuyện này chứ!...”

- Ta không muốn cảnh sát dính vào chuyện này... Rắc rối lắm! Danh tiếng của trường chúng ta sẽ bị huỷ hoại... - Nói suy nghĩ thành lời, tên Hiệu trưởng liền nhắc điện thoại lên gọi cho phòng Bảo vệ.

- Alô!... Mau tới phòng học lớp 11A ngay!... Xảy ra án mạng!... Nếu có một cô gái đẹp như thiên thần ở đó thì bắt bỏ vào nhà kho và khoá chặt cửa lại cho ta!... Được rồi!...

Bỏ điện thoại xuống, tên Hiệu trưởng đổi sang giọng ngọt xớt:

- Em còn việc gì cần nói với ta nữa không?

- Không ạ. Em xin phép đi về!

- À... Ừ... Đi thì đi đi!

Trong khi Emiko quay lưng, bước đi không vững do quá sốc thì Hiệu trưởng lại thất vọng tràn trề! Chỉ một tia hy vọng nhỏ nhoi loé lên trong đầu ông...

“Mình đã có lý do... Bây giờ chỉ cần gọi một tiếng là Akina sẽ thuộc về mình! Lợi cả đôi đường! Hahahaha...!”

Trong khi đó...

- Buông tôi ra! Tôi không làm gì sai hết! Tôi không có giết người! - Akina vùng vẫy khi những tên bảo vệ tương tá đơ con kéo cô đi như kéo một món hàng...

- Lệnh của Hiệu trưởng! - Những tên bảo vệ chỉ nói ngắn gọn như thế.

- Vậy thì cho tôi gặp Hiệu trưởng!

- Không được! Hiệu trưởng không ra lệnh cho cô gặp ông ấy! - Mấy tên bảo vệ trả lời như một cái máy! Không gì ngoài “lệnh” với “lệnh”!

Akina cứ tiếp tục hét lên đầy oan ức... Không ai nghe cô cả...

~Đã hơn 8 giờ...

Akina vẫn chưa về...

Kiyoshi bắt đầu vô cùng lo lắng...

Anh vợ vội cái áo khoác đen, mặc lên người và chạy đến trường...

Anh không ngừng bấm điện thoại gọi cho Akina, nhưng cô lại không bắt máy...

“Em sao vậy chứ Akina?... Đã có chuyện gì sao?...”

Đến trường thì anh đã thấy Akina bị bọn bảo vệ kéo đi...

- Akina! Đây, mấy chú làm cái gì vậy? Thả cô ấy ra coi!

- Không được, lệnh của Hiệu trưởng! - Vẫn như robot...

Trông thấy Kiyoshi, Akina như muốn trào nước mắt. Cô vùng ra khỏi bọn bảo vệ, khiến những ông chú ấy ngã lăn ra sàn hết, có đủ thời gian cho cô chạy đến chỗ Kiyoshi...

- Đã có chuyện gì sao? - Kiyoshi dịu dàng hỏi.

- Rokudo... Cậu ấy giúp em trực nhật! Trong khi em đi đổ nước lau nhà thì cậu ấy bị giết! Nguyên nhân chết là vì tim nhưng có vẻ nó được sắp đặt để đổ tội cho em! Anh cần phải tin em! - Sau khi tuôn một tràng, Akina nhìn thẳng vào đôi mắt màu cafe đang cố tiếp thu câu chuyện.

Những tên bảo vệ nhanh chóng tóm lấy Akina và kéo cô đi tiếp. Cô cứ tiếp tục quay đầu lại, gương mặt sợ sệt và lo lắng...

- Đừng lo, Akina! Anh sẽ luôn tin tưởng em mà! - Kiyoshi nói thầm, anh gạt một cái thật mạnh để cho Akina biết rằng anh đã hiểu và tin những lời cô nói...

Cửa nhà kho ọp ẹp mở ra. Akina bị quăng vào trong và bị nhốt lại. Nơi đây từng là hang ổ của Hắc hội. Giờ thì không còn nữa! Chỉ còn một căn phòng lớn với 4 bức tường bao quanh, cái cửa sổ nhỏ tí trên cao cùng những cơn gió lùa thoáng qua và một đồng những thứ linh tinh khác để có thể gọi là một nhà kho thứ thiệt... Nếu trừ những thứ ấy ra thì đây có thể gọi là một nhà tù lớn!...

Lạnh... Cô đơn... Oan ức...

“Làm ơn hãy cứu con với... ba ơi!”

Hết chương 36

41. ~ Chương 37: Trả Thù - Lần 3 (phần 3) ~

Chap này tặng cho bạn Rururichan nha~

Chap 37 xin được bắt đầu!

Sáng.

Đám học sinh trong trường Sojika nhốn nháo đứng hai bên đường, xì xầm cho nhau nghe về tin đồn kì lạ: một án mạng đã xảy ra ở trường. Người lan tin đồn này không ai khác ngoài... Harumi! Và điều khiến tin đồn này trở nên thật hơn cả là việc phòng học lớp 11A phải đóng cửa và dời sang phòng khác, còn có một nam sinh lớp 10 bị mất tích nữa chứ!

Ở giữa con đường lát đá dẫn từ nhà kho vào trường, một hàng bảo vệ đang đứng thẳng lưng, mặt toát ra vẻ căng thẳng. Akina bước đi giữa làn sóng dư luận, từng bước chân nặng trĩu và mệt mỏi, mặt mày tái mét vì từ trưa hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn được miếng nào vào bụng cả...

- Nhìn kìa! Hình như thủ phạm gây ra vụ án mạng là cô ta đấy!

- Hoá ra lòng dạ cô ta lại nguy hiểm đến vậy!

- Ôi, mình sợ quá đi!

“Im đi... Im hết đi! Bọn họ nói hết như người trong cuộc vậy đó!... Tại sao họ không chịu nhìn nhận vấn đề theo một hướng khác cơ chứ?...” Akina mím chặt môi để không bật ra tiếng nấc.” Minh mạnh mẽ mà!... Minh sẽ không khóc đâu!...”

Chân Akina cứ tiếp tục bước đi. Điểm đến là phòng Hiệu trưởng...

- Akina Yuumi! Chào mừng em đến đây! - Tên Hiệu trưởng gỡ giọng ngọt ngào ra nói với Akina sau khi hai tên bảo vệ đã lui ra.

Akina không nói gì, môi mím chặt, ngăn cho cơn đói hành hạ mình. Bây giờ hể mà cô mở miệng ra thì lại tổn thêm nước và năng lượng mất!...

- Ô! Nhìn bộ dạng em thảm hại chưa kìa! Muốn được giải oan không?

Akina khẽ gật đầu.

- Được! Vậy thì một là cởi hết quần áo ra, hai là cút, chọn đi! - Lại câu nói ấy.

Akina ngược đầu lên, khẽ cau mày. Đôi mắt màu đen sâu thẳm thẳm thoát qua những tia đỏ, nhưng lại rồi bị dập tắt bởi một làn khói xám...

- Không! - Vô cảm. Lạnh lùng.

- Vậy thì... - Tên Hiệu trưởng nhếch mép cười nhưng trong lòng tức anh ách. - Bảo vệ đâu! Tổng con nhỏ này vào nhà kho cho ta, bỏ đói 10 ngày, đánh đập thoải mái rồi sau đó làm nghi lễ thể mạng! Có thể người chết mới yên nghỉ được!

Bảo vệ từ ngoài chạy vào, kéo Akina đi về phía nhà kho một lần nữa và quăng cô vào đó...

Nariko đứng bên ngoài đám đông quan sát Akina từ đầu đến giờ...

“Akina! Bỏ đâu phải loại người như thế đâu đúng chứ? Akina, bỏ bị oan đúng chứ? Mình hiểu bỏ mà... Xin lỗi, mình không thể làm gì được cả... Đành trông cậy vào anh Kaze thôi...”

- Loa loa loa! Xin thông báo! Nhà kho mở cửa cho toàn trường đánh đập Akina Yuumi thoải mái! Có sự cho phép của Hiệu trưởng! Sẽ không ai bị phạt cả! - Khi ấy, tiếng loa vang lên. Giọng người nói vào loa tràn đầy khí thế và sự hứng khởi...

Gần như tất cả bọn nữ sinh đều ồ ạt kéo đến nhà kho, reo hò ầm ĩ... Đây là một dịp để trả thù tốt cơ mà!...

Trong nhà kho, Akina đang bị trói chặt hai tay hai chân. Khuôn mặt cúi gằm xuống, mái tóc đen rối rũ rượi che đi đôi mắt vô cảm và đôi môi nứt nẻ...

- Đánh nó đi chị em!

Tất cả đồng loạt nhào vào tát, giựt tóc, đánh, đấm, đạp, lẳng mạ... Akina. Cô không chống cự, chỉ im lặng chịu trận...

”Hoá ra mình bị ghét đến thế cơ à?...”

Hoá ra mình lại bị coi là quynh rũ người yêu của bọn họ cơ đấy!...

Hoá ra... không ai chịu nghe mình nói à...

Hoá ra không ai hiểu mình hết!...”

Buồn. Một nỗi buồn vô tận ập đến với Akina... Oan ức... Không có ai hiểu được hết!...

- Các cô THÔI NGAY đi! - Kiyoshi chạy tới, thô bạo đẩy đám đông ra để vào được bên trong.

Anh cảm thấy xót xa trước hình ảnh thảm thương của Akina...

Đồng phục không ra đồng phục...

Đầu tóc không ra đầu tóc...

Khuôn mặt không ra khuôn mặt...

Thân thể đầy những vết bầm tím, quần áo rách tả tơi, đầu tóc rối bù...

Kiyoshi chạy lại ôm lấy Akina, khẽ lay cô dậy... Cô không phản ứng gì cả... Có lẽ cô đã ngất đi do đói khát hoặc do bị hành hạ...

Máu nóng dồn trong người, Kiyoshi quay sang quát những cô gái đang đứng xung quanh:

- CÁC CÔ KHÔNG CÓ QUYỀN GÌ MÀ ĐÁNH CÔ ẤY HẾT! Tôi nói rồi, các cô chỉ là NGƯỜI TÌNH của tôi thôi, hết dùng được thì bỏ! Còn Akina là NGƯỜI YÊU của tôi! Các cô thử lần nữa đụng một ngón tay vào cô ấy đi! Tôi nhất quyết không tha đâu!

Nói rồi, anh cởi trói cho Akina và bế thốc cô đi. Đám nữ sinh bây giờ im phăng phắc, không ai dám hó hé điều gì...

~~~ Ừm... - Akina khẽ tựa mình dậy. Có một thứ gì đó ấm nóng đã chui tọt vào cổ cô khi nãy. Ở đây là ở đâu thế này?

Chậm rãi mở mắt ra, cô cảm thấy một bên mắt dường như rất đau. Hẳn khi nãy bị đánh đã làm một mắt trở nên bầm tím rồi!...

Xung quanh cô là màu trắng bóc. Ga trải giường trắng tinh. 4 bức tường trắng ngà. Khung cửa sổ trắng toát. Ất hẳn đây là bệnh viện rồi!

Với một bên mắt còn lại, Akina trông thấy đôi mắt màu cafe đang nhìn mình, đầy lo lắng.

Một muỗng cháo ấm nóng lại được đút vào miệng Akina. Là cháo bò! Ngon quá! Cô nuốt theo phản xạ mà không đợi não hoạt động được tỉnh táo hơn một chút...

- Em tỉnh rồi hả Akina? Anh lo cho em lắm đấy có biết không? Xin lỗi vì đã bỏ mặc em như thế! Anh hứa rằng người nào chỉ cần đụng vào em dù chỉ một ngón tay thôi thì anh sẽ xử người đó liền ngay tức khắc! - Kiyoshi khẳng định, mặt ra vẻ nghiêm túc làm Akina bỗng thấy mắc cười quá!...

- Ahihhihhi...

- Sao em lại cười?

- Ít khi nào em thấy anh nghiêm túc được như thế đấy! - Cơ miệng Akina hôm nay sao mà đau quá!

- Thôi được rồi đừng nói nữa! Cái thể loại ăn như heo như em bị bỏ đói một ngày là lăn đùng ra xỉu vậy đó hả? Kiểu này mai mốt tốn tiền mua gạo lắm đấy!

- Xí... Chứ anh giàu thế để làm gì? Mai một cưới anh về em sẽ hành hạ cho anh ốm tong ốm teo luôn! A... Đau..!... - Akina vừa nói xong đã phải xoa cơ miệng...

Nhói! Lại nữa rồi! Cứ đà này làm sao nói cho Akina biết sự thật cơ chứ?...

- Hừm... Không biết ai sẽ hành hạ ai đây? - Kiyoshi cười nói lại.

Không khí ở trong bệnh viện náo nhiệt hẳn lên...

- Nè, anh Kiyoshi biến thái... - Akina đột nhiên hạ giọng.

- Ơi?...

- Anh... đã thật sự tin em thiệt hả?...

- Ừm. - Trả lời dứt khoát, Kiyoshi quay sang tặng thêm một nụ cười thật tươi khiến Akina bắt giác đỏ mặt.

- Cảm... Cảm ơn anh... nhiều lắm!... - Akina cảm động đến chảy nước mắt trong khi một mắt của cô còn đang bầm tím khiến bộ dạng cô trông khó coi chết đi được!

- Thôi! Xúc động nhiều quá hại tim! Lo dưỡng sắc để vô học cho đẹp lại nè, chứ đi học với khuôn mặt này người ta đuổi vô chuồng heo ở đó! - Kiyoshi giở giọng châm chọc.

May mà giờ Akina đang phải băng bó tùm lum nằm một chỗ, chứ nếu không là cô tặng cho anh một cú karate đai đen cho anh đi đời luôn!

- Hứ! - Akina nằm xuống, ngủ say... Lần đầu tiên cô thấy bệnh viện thật sự là một nơi dễ chịu...

- Anh xin lỗi... Thật sự xin lỗi... - Kiyoshi vuốt nhẹ tóc Akina, thì thầm như đang nói với chính bản thân mình...

Hết chương 37

42. ~ Chương 38: Trả Thù - Lần 3 (phần 4) ~

Nya~ Chap này tặng cho bạn Tramnguyen2906 nha~

Chap 38 xin được bắt đầu

Ngày hôm sau

“Rằm”

Một người đàn ông trung niên xô cửa bước vào trong phòng Hiệu trưởng. Ông choàng một chiếc áo khoác xám dài đến đầu gối, đội nón đen che kín hết nửa khuôn mặt. Ông giơ danh thiếp ra trước mặt Hiệu trưởng, trên danh thiếp đề:

WASHI YONG

Nhân Viên Khám Nghiệm Hiện Trường

- Xin chào Hiệu trưởng! Tôi là Washi Yong, người bảo hộ của Akina Yuumi. Tôi nghe rằng đứa con nuôi của tôi bị bắt do tội giết người. Tình cờ thay tôi là nhân viên khám nghiệm hiện trường án mạng. Tôi có đem vài người đến đây. Xin ông cho phép chúng tôi kiểm tra hiện trường và nạn nhân được không? Đừng lo, tôi hiểu mối nghi ngại của ông! Tôi sẽ không báo cảnh sát đâu! - Người đàn ông tên Washi ấy nói với một phong thái rất lịch sự và trang nghiêm.

Sau một hồi đắn đo, tên Hiệu trưởng cũng miễn cưỡng gật đầu.

Ông Washi cúi đầu cảm ơn rồi đi thẳng đến lớp 11A. Cùng lúc với Kiyoshi đi hướng ngược lại đến phòng Hiệu trưởng...

~ Kiểm tra kĩ chưa? Có thấy dấu hiệu gì bất thường không? - Ông Washi đứng khoanh tay ngoài hành lang, nói vọng vào bên trong phòng học lớp 11A.

- Thưa sếp, cái chết kì lạ lắm ạ. Dù bề ngoài tưởng như là chết do mất máu nhưng thật ra là chết do đau tim ạ.

- Vậy sao? Kiểm tra bên thái dương có gì lạ không?

- Thưa sếp, có một vết thâm đen ở đấy ạ.

- Cảm ơn Shami! Tốt! Mối nguy hại đang đến gần chúng ta hơn! Mục tiêu của nó là Akina!

- Thưa sếp!... Em có kết quả xét nghiệm... dấu vân tay... trên hung khí rồi đây!... - Một thanh niên hốt hải chạy tới, nói không ra hơi.

- Sao? - Washi quay sang hỏi.

- Không có bất kì dấu vân tay nào ngoài dấu vân tay của Akina ạ. Ngoài ra... có dấu vết của găng tay ạ. Và nó khớp với chiếc găng tay chúng ta tìm thấy trong thùng rác hành lang ạ...

- Ừm... Cảm ơn nhiều nha Shima!

- A! Chào sếp! Sếp đến đây để giúp Akina hả? - Đúng lúc đó, Kiba Kisame đi ngang qua, vẫy tay lia lịa.

- Suyt! Nói nhỏ thôi! Cần chi la lớn quá vậy! - Maito Michio đứng kế bên, huých Kiba một cái.

- Ờ ờ... Xin lỗi... Thôi chào sếp, tụi con đi!

Washi gật đầu một cái thay cho lời chào rồi quay lại nói với đội khám nghiệm hiện trường:

- Đi thôi! Chúng ta cần giải oan cho Akina!

- Hiệu trưởng, nghe nói ông có “ham muốn” với Akina nhưng cô ấy không cho nên ông mới có lệnh đánh đập cô ấy thoải mái hả? - Kiyoshi đứng đặt một chân lên bàn Hiệu trưởng, dí đầu sát mặt tên Hiệu trưởng, khuôn mặt cười cười nhưng lại trông vô cùng nguy hiểm, giọng nói cũng trầm xuống đến khó tin. Cứ như là có ám khí toả ra từ người anh vậy!...

Hiệu trưởng đang ngồi co rúm trong chiếc ghế xoay của mình, run sợ trước con người nguy hiểm trước mặt.

Không đợi Hiệu trưởng trả lời, Kiyoshi nói tiếp:

- Được rồi! Hiệu trưởng trường trung học phổ thông chuyên Sojika, bắt đầu từ ngày mai sẽ trở thành người vô gia cư, vô tiền bạc, không bao giờ có gái bu quanh nữa, thay vào đó là ruồi!... - Kiyoshi tặng cho tên Hiệu trưởng một nụ cười nhếch mép ranh mãnh rồi quay lưng bước đi...

- Khoan... Khoan đã!... Làm ơn... hãy cho tôi 1 cơ hội!... - Tên Hiệu trưởng không ngần ngại quỳ xuống cầu xin.

Kiyoshi mỉm cười, đập lên lưng tên Hiệu trưởng không thương tiếc.

- Giải oan cho Akina! Cô ấy mà bị một vết trầy nào hay cô ấy mà rơi một giọt nước mắt về cái vụ án nhằm nhí chưa được xem xét qua đã kết tội của ông thì đừng trách tôi!

Giọng nói đầy uy lực, nguy hiểm, lạnh như băng khiến Hiệu trưởng cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Kiyoshi quay người bước đi, bỏ lại tên Hiệu trưởng đang cúi lạy như diên:

- Cảm ơn cậu Kaze... Cảm ơn cậu...

“Tôi nhất quyết không tha cho kẻ nào dám đụng đến Akina!”

~Kiyoshi đi ra thì Washi lại đi vào theo hướng ngược lại.

- Hiệu trưởng, tôi đến đây để khẳng định rằng thủ phạm không phải là Akina Yuumi...

- Biết rồi! Biết rồi mà! Khổ quá! Tôi sẽ nói rằng cô ta có chứng cứ ngoại phạm rồi cô ta sẽ được thoát tội!...

- Hiệu trưởng đang lồm cồm bò dậy từ mặt sàn trong bộ dạng thảm thương.

- Không! Tôi không cần ông bịa chuyện! Hãy nghe tôi nói! Thứ nhất: Rokudo Raiden chết do đau tim! Thứ hai: Vết thương ở cổ cậu ta là do một người khác tạo ra nhằm đổ tội cho Akina! Không thể nào mà Akina lại đeo găng tay gây án xong rồi quay lại cầm hung khí bằng tay không được! Thứ ba: Với vị trí của một người cha, tôi cam đoan rằng con gái tôi sẽ không bao giờ giết người!

- Thật vậy sao?... Vậy tôi sẽ thông báo với toàn trường sau... - Tên Hiệu trưởng nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ.

- Xin cảm ơn ông. - Washi nói rồi quay đi.

- Haizzz.... - Tên Hiệu trưởng chỉ biết thở dài thườn thượt...

~~~ Bây giờ con bé chưa khoẻ hẳn. Chúng ta cần phải thông báo với nó mối nguy hiểm sau khi xuất viện. Mối nguy hiểm đến từ thế giới.. Akuma! Con bé... hẳn sẽ phải đau khổ lắm đây!... Đi thôi! Chúng ta về Yami! - Washi Yong nói với đội của mình. Thật là một dịp hiếm hoi khi Đội điều tra hiện trường Yami làm việc vào ban ngày như vậy...

Sáng hôm sau.

- Cái gì? Con Akina đó không phải là thủ phạm hả? Chứ ai?

- Làm sao tao biết được! Hiệu trưởng nói vậy thì phải tin thôi!

- Quái đàng... Vậy... kẻ sát nhân vẫn còn lảng vảng trong trường mình hả?

- Ừm... Đúng rồi! Tao sợ quá!

- Tao cũng vậy!

...

Sáng sớm hôm nay, mọi người đều xì xầm bàn tán về việc Akina có chứng cứ ngoại phạm và cái chết của Rokudo không phải do mất máu...

“Akina... Tạ ơn trời... Mình đã đúng khi tin tưởng bồ...” Nariko cười như sắp khóc...

- Kế hoạch đã thất bại! Không thể tin được mà! Con nhỏ đó có cái gì mà nhiều người bảo vệ nó dữ thế! Thiệt là tức chết đi được! Akina Akina! Tao sẽ giết người!

- Hừm... Cô thật là vô dụng đó, Harumi à.... Lúc nào cũng nói giết giết rồi có làm thiệt đâu!

- Do tôi không có cơ hội để hiện nguyên hình thôi...

- Vô dụng vô dụng! Tôi đi đây! Tôi sẽ tự mình thực hiện kế hoạch của mình!... Ở lại vui vẻ!

Luồng khói đen bay ra từ thái dương Harumi... để lại đó một vết thâm đen...

Cô ngã gục xuống sàn... Máu rỉ ra từ mũi và tai cô... Mái tóc màu hạt dẻ rũ xuống che đi đôi mắt mở to...

...

- Hừm... Người nghĩ nhiều đó mà có thể giết được ta thì người lắm rồi! - Khoé môi Harumi cong lên thành một nụ cười...

Hết chương 38

Này nhé!

Mình tính là câu chuyện này sẽ kéo dài khoảng 50 chap... Mình không biết là có vừa đủ không nữa...

Và mình sẽ viết tiếp phần 2 đó

Tại dù gì kết phần 1 cũng là kết thúc mở mà! Mong các bạn ủng hộ!

À, với lại mình đang viết một truyện mới dành riêng cho otaku thôi ạ. Dự kiến khoảng 10 chap. Các bạn đọc thử và vote thì mình sẽ vui lắm!

Vậy là kết thúc event trả thù - lần 3!

Chúc các bạn một ngày tốt lành!

P/S: Tem tem tem tem! <>

43. ~ Chương 39: Bất Ngờ ~

Chap này (lại) dành tặng bạn Tramnguyen2906 nha

~Chap 39... Bắt đầu!

Cuối tháng 2.

Akina đã xuất viện. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học lại...

Lòng cô tràn đầy một nỗi bất an không tên... Ngôi trường đó... nơi có Ryouji xấu xa, có Harumi ngập tràn thù hận, có Hắc hội chuyên đánh thuê, có những nữ sinh luôn ganh tị với cô, có tên Hiệu trưởng dè già,... Thật đáng sợ!

Từ khi bước chân vào ngôi trường này, cô... chưa bao giờ ngừng lo lắng...

- Em không sao chứ? Nhìn mặt em căng thẳng quá!... - Kiyoshi đi kế bên đưa mắt nhìn cô đầy lo lắng...

- Ừm... Em không sao đâu! Em chỉ thấy hơi lo lo thôi! Không biết Rokudo có quay lại ám không nữa... - Cố nặn ra nụ cười thật tươi, Akina nói rồi bước nhanh hơn nữa...

Gió thổi nhẹ làm mái tóc đen dài óng ả tung bay, từng cánh hoa đào rơi xuống mặt đường đầy nắng... Khung cảnh thật đẹp!...

~~~ Cô ta kia!

- Đã bị như vậy rồi còn vắc mặt đi học nữa!

- Tao nghĩ quá à, chẳng phải bạn trai cô ta là Kiyoshi Kaze, cậu ấm của tập đoàn lớn nhất đất nước Sakura sao? Vậy thì lẽ như cô ta mua chuộc Hiệu trưởng luôn rồi thì sao?

- Ừm... Tao cũng nghĩ vậy...

- Cô ta thuộc dạng nguy hiểm. Nghe nói quyến rũ từ anh này đến anh khác mà không biết xấu mặt.

- Phải. Bao nhiêu người đến tỏ tình thì lên mặt “chảnh chó”, từ chối không luôn!

- Chỉ có anh Kaze giàu kinh khủng thì cô ta mới bám theo thôi!
- Đúng thật là một con b**** mà!
- Suyt... Lỡ như cô ta nghe được không chừng ngày mai có án mạng đấy!
- Tốt nhất chúng ta nên tránh xa cô ta ra!
- Ủm. Tớ cũng nghĩ thế!

...

~Từ khi bước vào lớp, tất cả mọi người đều nhìn Akina với những ánh mắt kì lạ... Khinh bỉ, sợ sệt...

Điều đó chứng minh rằng nỗi oan của cô vẫn chưa được giải hết...

Buồn...

- Akina! Bỏ đi học lại rồi hả? Hay quá! - Chỉ có riêng Nariko là vui mừng chạy lại ôm chầm Akina, miệng cứ mở ra khoe răng chứ không thể nào đóng lại được...
- Nariko... - Akina không ngờ là Nariko vẫn còn giữ thái độ này với mình. Trong thâm tâm, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu đựng những tia nhìn sợ sệt từ Nariko.
- Bỏ không sao chứ? Không được khoẻ hả?
- À... Không không... Mình không sao! - Sáng giờ 2 người đã hỏi câu này rồi đấy! Được quan tâm khiến Akina cảm thấy ấm lòng...

"A... đúng rồi!

Ngôi trường Sojika này mặc dù đã gây cho cô biết bao rắc rối... Nhưng, nó đã tạo cơ hội ình... được gặp Kiyoshi, Nariko, và cả... Rokudo nữa... Bởi thế, mặc dù lo... nhưng cô biết sẽ luôn có người bảo vệ mình, lo lắng ình, ủng hộ mình... Bởi thế, cô yêu ngôi trường này! Yêu tất cả mọi người..."

"Reng... Reng..."

- Cảm ơn cậu, Nariko! - Akina nói và trở về chỗ khiến Nariko đầu óc đơn giản chẳng hiểu Akina cảm ơn cô vì cái gì...

~Ngồi trong lớp nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm trời mây nhưng Akina lại nghe được rõ mồn một những tiếng xì xào bàn tán trong lớp...

Cô cảm thấy buồn...

Mệt mỏi vì phải chịu đựng...

~Tan học về, Nariko và Kiyoshi đều đồng loạt nói về sớm, chuẩn bị cho kì thi sắp tới... Cô chỉ cười và bảo họ về đi, vì hôm nay có một nơi mà cô muốn đến...

Đứng trước công viên Toru, cô khẽ nhắm mắt lại, hồi tưởng lại ngày này cách đây 8 năm về trước...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~ Ba ơi, tại sao tên con lại là Akina thế?

- Bởi vì con đến với ta vào một mùa xuân*, và con như một bông hoa bé xinh, mỏng manh, cần người che chở đấy, con gái yêu của ba ạ.

(*: Akina trong tiếng Nhật là hoa mùa xuân)

- Ba ơi, mình đi chơi đi!
- Con muốn đi đâu hả con gái yêu?
- Con muốn đi ra công viên của ba, công viên Toru chơi!
- Còn buổi học Kendo thì sao hả?

- Etou...

- Không sao không sao! Do hôm nay là sinh nhật của con cho nên ba tha cho con lần này đó! Nào mình cùng cúp học đi chơi!

- Yahoo! Con yêu ba nhất!

- Ba cũng yêu con nhiều lắm đấy, Akina!...

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

~ Ba à, con gái của ba năm nay đã lớn rồi... Con còn nhiều người bạn... nữa chứ... Ba ở nơi ấy... đừng lo cho con nhé... - Giọng nói Akina thắm đậm một nỗi buồn vô hạn, rung rung như sắp khóc...

Gió thổi làm rơi những cánh hoa anh đào mỏng manh...

Hoa mùa xuân...

- Hức... Ba ơi, con nhớ ba lắm!...

Một mội mở cánh cửa của căn hộ số 165 ra, Akina hơi bất ngờ trước căn nhà tối đen như mực...

“Ừa... Khi nãy anh Kiyoshi nói về nhà trước mà ta?...”

Cô với tay ra, mò mẫm trên tường tìm công tắc của đèn...

“Cạch”

Đèn được thắp lên, hé lộ một căn phòng khách tràn đầy bóng bay và đồng đúc...

Kiyoshi, Nariko, Kiba, Maito, Satoshi, Mika đang ngồi quây quần quanh chiếc bàn kính của phòng khách... Trên bàn đặt một chiếc bánh kem to khổng lồ với những bông hoa anh đào làm bằng kem trang trí...

- Ngạc nhiên chưa? - Tất cả đồng loạt nói, mặt ai ai cũng rạng rỡ như hoa...

Akina còn đứng trời trồng ở cửa ra vào, mắt bắt đầu ươn ướt... Rồi mặc cho những giọt nước mắt cứ tuôn trào, cô bịt miệng để giấu đi chiếc miệng mở to vì ngạc nhiên...

- Hức... Hức... Hu hu hu hu...

Cô bật khóc như một đứa trẻ, khuyu người xuống ngay tại chỗ khiến mọi người hốt hoảng chạy lại...

”Thì ra... thế giới này không phải toàn bộ đều xấu xa...”

Mình... Mình đã chịu đựng bao lâu rồi?

Những điều xấu xa ấy...

Bây giờ, chỉ cần có mọi người ở bên cạnh, mình nhất quyết phải sống...

Vì mọi người, vì bản thân mình...

- Tại sao em lại khóc, Akina? Đáng lẽ sinh nhật em phải vui lên chứ! - Kiyoshi đến bên dỗ dành.

- Mọi người... đáng ghét lắm! Giấu em, bỏ mặc em để tạo ra bất ngờ này! Đáng ghét đáng ghét! Huhuhuhuhu...

- Akina dụi đầu vào ngực áo phăng phất mùi hương hạnh nhân của Kiyoshi, vừa đánh thùm thụp vừa khóc nức nở.

- Thôi nín đi mà, bọn anh xin lỗi, được chưa? Nào, chúng ta cùng thổi bánh kem thôi!

- Ừm... Đúng rồi Akina! Nhìn mặt bồ trong lúc khóc khó coi lắm đó! - Nariko trêu.

“Chết! Giờ mới nhớ ra một chuyện!” Akina hốt hoảng.

Ở phía sau, Kiba, Maito, Satoshi và Mika đồng loạt bụm miệng cười với một lý do duy nhất: Đội trưởng của chúng ta mà yếu đuối như thế này sao?...

“Được lắm! Để về trụ sở đi, ta sẽ ối người 1Y!”

Akina rời người Kiyoshi, chạy tót vào phòng tắm sửa lại đầu tóc, quần áo, lau chùi mặt mũi...

Kiyoshi nhìn theo... “Ôi trời, cô ấy... dễ thương quá!”

~5 phút sau... Akina mới chịu bước ra...

- Xin lỗi, em làm phiền mọi người nhiều quá! - Cô cúi đầu trước mọi người, nói.

- Nói cái gì vậy chứ? Chúng ta là bạn mà... đúng chứ? - Nariko cười tươi.

“Phải rồi... Là bạn...”

Akina không giấu nổi nụ cười sung sướng...

- Rồi rồi! Lại đây thổi nến nào! - Kiyoshi giục.

- Vâng! - Akina chạy lại trước chiếc bánh kem đã được thắp nến sẵn, quỳ xuống và chấp tay lại ước. Mọi người đồng loạt hát bài: Happy birthday!... Thật vui vẻ và ấm áp!...

Không biết Akina đã ước gì nhưng trông cô có vẻ thành tâm lắm!...

“Phù...”

17 cây nến đã bị dập tắt hoàn toàn.

Akina cắt bánh kem rồi cùng ăn với mọi người...

Ai ai cũng cười nói vui vẻ, chọc ghẹo nhau đến tận khuya...

Tiếng ồn ào vang khắp khu căn hộ Kaze trong đêm trăng huyền ảo...

Phút giây này... Akina muốn giữ mãi...

Nhưng... Sao Akina lại cảm thấy... trong lòng thật bất an...

Cứ như là... lại sắp có điều gì đó ập đến...

Hết chương 39

44. ~ Chương 40: Nếu 1 Ngày... ~

Chap này tặng Rururichan nha

~Arigatou vì đã canh update truyện

- Sếp à, sếp có gì cần nói với con sao?

- Akina! Con có biết nguyên nhân gây ra cái chết của Rokudo không?

- Do đau tim đúng không ạ?

- Ừm... Nhưng nó không phải là đau tim bình thường. Shami phát hiện trên người cậu ta còn có vết thâm ở thái dương nữa đấy!

- Vậy có nghĩa là...

- Đúng thế! Một vật thể từ thế giới Akuma đã tới đây! Mục tiêu của chúng là... con đấy!

- Con sao?...

- Chúng đang hợp tác với thế giới Sâu bọ, và trở ngại lớn nhất là con. Chúng đang muốn tiêu diệt con! Từ giờ cho đến ngày ấy, không chỉ tính mạng của con mà cả tính mạng của bạn bè con, người yêu con cũng gặp nguy hiểm!

- ...Thế con phải làm sao?...

- Chia tay đi! Thu hẹp phạm vi quen biết lại. Trở về trạng thái ban đầu!

- Nhưng mà con...

- Ta rất tiếc phải nói với con điều này... Nhưng vì sự an toàn của mọi người, hãy làm theo lời ta nói! Hạn chót cho con là hết năm học này!

- Vâng...

~Một buổi sáng đầu tháng 4...

Kiyoshi bị đánh thức bởi mùi hương bánh mì ấm nóng thoang thoảng...

Anh bước xuống giường, nhẹ nhàng đi ra phòng khách dòm qua nhà bếp...

Akina đang loay hoay trong bếp... Người đeo tạp dề hình con Tororo, mái tóc đen óng ả được cột lên gọn gàng, trên cổ lấp lánh sợi dây chuyền bạc hình đôi cánh - sợi dây chuyền độc nhất vô nhị trên thế giới này - quà tặng của Kiyoshi dành cho cô hôm sinh nhật...

- Chào buổi sáng, chồng yêu! - Nghe tiếng bước chân, Akina quay sang chào, cười tinh nghịch.

- Chào... Ở khoan... em vừa gọi anh bằng cái gì? - Kiyoshi còn chưa tỉnh ngủ.

- Chồng yêu! - Còn Akina thì tỉnh bơ.

Nhói...

Chỉ còn 2 tháng nữa thôi là đến thời hạn - kết thúc năm học...

Ấy mà... Akina lại gọi anh bằng “chồng”...

Lúc biết được sự thật cô ấy sẽ đau khổ đến mức nào đây...

- Ừm... Chào buổi sáng! - Kiyoshi nói rồi vào phòng tắm đóng sầm cửa lại... Anh phải làm sao đây chứ, Akina?...

~~Bữa sáng hôm nay: bánh mì bơ tỏi và trứng ốp la.

Ăn xong với tốc độ kinh hoàng, hai người ra cửa mang giày vào. Trước khi đi, Akina chủ động nắm cổ áo Kiyoshi và kéo anh lại...

Đặt lên môi anh một nụ hôn ngọt ngào...

Trong lúc Kiyoshi đứng hình thì Akina mỉm cười:

- Chúc anh thi tốt!

Rồi cô quay lưng và co giò lên chạy. Ngại quá đi mất!...

Kiyoshi chỉ nhìn theo với ánh mắt tràn ngập buồn bã và khổ đau...

Từ ngày biết được mối nguy hiểm, Akina luôn cố gắng làm hết tất cả những việc mình muốn với Kiyoshi...

Nấu ăn cho anh... Cổ vũ cho anh... Hôn anh trước khi đi ra khỏi nhà...

Như một người vợ...

Vì cô biết... sau này khó có thể được như thế này nữa...

Nhưng... hình như Kiyoshi đang càng ngày càng xa lánh cô hơn...

Chưa bao giờ anh mở miệng gọi lại cô bằng “vợ” cả...

Phải chăng... anh có điều gì muốn giấu?...

~~Những buổi thi trôi qua như một cực hình đối với Kiyoshi. Đây là lần thứ hai đi thi mà anh không quay bài hay dùng phao. Lần thứ nhất là lần thi đầu tiên hồi lớp 1... Vậy cũng đủ biết chàng trai của chúng ta đã thay đổi như thế nào vì cô gái ấy...

Còn về phía Akina, đi thi còn dễ hơn ăn cháo... Cô thường dành thời gian để ngắm trời ngắm mây... Đối với cô chúng chưa bao giờ chán cả...

Khi về nhà, cả hai đều quây quần bên nhau...

Những lời hỏi thăm nhau, những cử chỉ đáng yêu, những hành động thể hiện sự yêu thương...

Như một đôi vợ chồng thật sự...

Nhưng chỉ có một điều...

Cả hai đều chất chứa những nỗi lo lắng riêng mà không thể chia sẻ cho nhau...

Nói đúng hơn là chưa đến lúc...

~Một buổi chiều cuối tháng 4...

- Oa... Cuối cùng cũng thi xong rồi! Bỏ có tính đi đâu chơi không, Akina? - Nariko vươn vai quay sang hỏi Akina.

Cô nàng đang ngồi thơ thẩn ngắm đám mây bồng bềnh trôi, tâm trí thả đi đâu xa lắm...

- Akina! Bỏ có nghe mình nói gì không vậy? - Nariko phồng má hét to.

- Hả?... Tớ ấy hả?... - Akina giật bắn quay sang nhìn Nariko.

- Đúng! Akina Yuumi! Còn ai vào đây nữa!

- Ừm... Thì tớ đang nghe đây...

- Bỏ có tính đi chơi đâu không?...

- Chắc là không... Mà Nariko nè...

- Hửm?

- Tớ... Tớ... Nếu 1 ngày, tớ nói tớ ghét cậu... Không muốn chơi với cậu nữa thì cậu sẽ phản ứng như thế nào?...

- Mình... Mình sẽ thắc mắc muốn biết lý do bỏ ghét mình là gì... Sau đó mình sẽ tự thay đổi để hợp với Akina hơn... Cái gì cũng phải có lý do của nó mà... Đúng chứ?

- Cậu sẽ... không ghét mình hả?...

- Hi hi... Bỏ nghĩ sao mình lại đi ghét Akina yêu dấu của mình chứ!

- Ừm... Cảm ơn cậu đã ình biết câu trả lời... - Akina xách cặp và quay bước đi...

- Này, Akina, đợi mình với! Akina! - Nariko gọi với theo. Do chưa soạn cặp xong nên cô đành phải chịu cảnh bị bỏ lại vậy...

Mà... Đạo này, Akina trông có vẻ lạ lắm!...

~~Bên bờ sông...

Gió thổi lồng lộng. Từng ngọn cỏ xanh mướt đung đưa theo gió... Mặt sông gợn sóng lăn tăn...

Akina đang ngồi đung đưa chân trên bãi cỏ dại... Đầu óc thả lên đến tận mây xanh...

Chia tay đi! Thu hẹp phạm vi quen biết lại. Trở về trạng thái ban đầu!...

Vì sự an toàn của mọi người, hãy làm theo lời ta nói! Hạn chót cho con là hết năm học này!...

“Ôi, con biết phải làm sao đây chứ?...”

Bỗng...

Một bàn tay to chắc đặt lên vai Akina...

- Em làm gì ở đây thế? Đi đâu cũng phải nói cho anh một tiếng chứ! Có biết rằng anh lo lắng lắm không hả, Akina? - Kiyoshi nhẹ nhàng hỏi, giọng nói trầm ấm thấm đượm nỗi lo lắng.

- Em xin lỗi...

- Này, Akina, anh hỏi cái này nhé! - Kiyoshi ngồi xuống ngay bên cạnh Akina, choàng tay qua vai cô, đẩy đầu cô về phía mình...

- Vâng, anh cứ hỏi đi...

- Nếu 1 ngày... chúng ta phải chia tay... Nếu 1 ngày... anh phải đi xa thì... em sẽ như thế nào?...

- Em... không biết... nữa... Vậy... nếu 1 ngày... em nói rằng em ghét anh, thì anh sẽ như thế nào?...

- Anh sẽ muốn biết lý do đấy, Akina yêu dấu à...

- Anh... cũng vậy sao?...

- Cũng vậy... là sao?

- Hihi... Hồi này Nariko cũng nói y chang như vậy.

- Ô! Hoá ra con nhỏ lanh chanh đó cũng trả lời giống anh à! - Giọng Kiyoshi lên được một chút, rồi lại trầm xuống ngay - Mà Akina này...

- Vâng?

- Nếu 1 ngày, anh phải đi xa thật... thì em... Xin em... đừng rơi nước mắt nhé! Anh không muốn em khóc khi không có anh ở bên...

- Đồ... Đồ ngốc! Em không yếu đuối như anh tưởng đâu!

- Em yếu đuối hơn em tưởng đấy! - Kiyoshi quay sang xoa đầu Akina...

- Nhưng... Anh sẽ đi xa thiệt hả?...

Câu hỏi này của Akina làm anh khựng lại... Hẳn cô ấy đã cảm nhận được không khí ngưng đọng của mấy ngày nay... Anh chỉ biết đưa ánh mắt buồn nhìn mặt trời đang từ từ lặn xuống bên kia sông...

...

- Dù gì thì... chúng ta hãy tận hưởng những phút giây bên nhau đi... Điều gì đến thì cứ đến... - Akina lên tiếng sau một khoảng im lặng...

Đột nhiên, trong đầu Kiyoshi hiện lên lời ca bài hát "Come what may" trong phim "Moulin Rouge":

Điều gì đến thì cứ đến...

Điều gì đến thì cứ đến...

Anh vẫn yêu em... Cho đến ngày anh chết đi...

- Ừm! Chúng ta hãy tận hưởng khoảng thời gian này đi... À đúng rồi! Sắp đến vũ hội rồi! Chúng ta phải làm một màn hoành tráng mới được! - Kiyoshi nhe răng cười.

- Ừm! - Akina cũng mỉm cười theo...

Bỗng nhiên cả hai người đều thấy trọng lượng của lòng mình vơi đi bớt phần nào...

Điều gì đến thì cứ đến...

Hết chương 40

45. ~ Chương 41: Một Màn Hoành Tráng ~

Ngày vũ hội truyền thống trường Sojika đang đến gần...

Kết quả ứng cử viên Queen và King không có gì đáng ngạc nhiên...

Lớp 10: Harumi Hoshi và một người nào đó(bí ẩn bí ẩn)(không quan trọng).

Lớp 11: Akina Yuumi và Ryouji Hasu.

Lớp 12: một cô ả người tình và Kiyoshi Kaze.

Vũ hội này... sẽ là một màn hoành tráng đối với Akina và Kiyoshi... để trả thù Ryouji!...

Bao nhiêu tâm huyết 2 người... luyện tập ngày đêm... để đến được ngày này mà...

Trước đêm vũ hội...

“À mà... giờ nhắc mới nhớ...”

Kiyoshi tựa đầu vào cửa sổ và tự hỏi...

”Tại sao ngay từ đầu mình lại cố gắng để trả thù tên nhóc Ryouji trong khi mình chẳng có thù hận gì với nó chứ?...”

Vì nó nhìn mặt đáng ghét?... Không phải...

Vì nó... đã làm Akina khóc?...

Vì nó... đã khiến Akina buồn?...

Vì nó... đã khiến Akina phải trở thành 1 người khác, chứ không phải chính mình?...”

Nghĩ đến đây, Kiyoshi bắt giắc bật cười.

”Phải rồi. Mình đã tự hứa: sẽ nhất quyết không tha cho kẻ nào dám đụng đến Akina mà...

Nhưng... liệu sau này... sẽ có ai bảo vệ cho cô ấy không cơ chứ?...”

- Kiyoshi biến thái, còn lo nghĩ gì nữa đó! Ra ăn sáng đi! - Akina chống hông đứng ngoài cửa phòng ngủ nói.

- Được rồi được rồi, anh ra liền! - Kiyoshi bước xuống giường, rồi đột ngột tăng tốc độ lao đến ôm chầm lấy Akina. - Anh yêu em, Akina...

Thoảng đầu bất ngờ, Akina chưa kịp phản ứng gì thì đã nằm gọn được vòng tay rộng của Kiyoshi ôm lấy mình...

Thật ấm áp...

Và an toàn...

- Em cũng yêu anh...

Những lời này... Liệu đây có phải lần cuối?...

Bởi vì... Sau vũ hội, là hạn chót... cho cô...

Tim cô bỗng nhói đau...

- Thôi, buông em ra đi mà!... Đánh răng rửa mặt mau lên rồi ăn sáng! - Akina đẩy nhẹ người Kiyoshi ra, rồi chạy đi dọn bàn ăn...

- Okie~ vợ yêu! - Kiyoshi lon ton đi vào phòng tắm, khoá trái cửa lại...

Khuôn mặt tươi cười bỗng chốc biến thành vẻ buồn bã...

Lòng anh đau như cắt...

Vé máy bay đã được đặt...

Tính luôn cả hôm nay...

Chỉ còn...

4 ngày nữa thôi...

Ngoài kia, từng đóa hoa phượng đỏ sắp nở thật rồi!...

Thời hạn sắp kết thúc...

Cho cả hai người...

~~Đêm vũ hội.

Sự xuất hiện của Akina và Kiyoshi đúng là hoành tráng chưa từng có. Kiyoshi thuê hẳn 1 chiếc xe limo trắng và tài xế để chở 2 người đến vũ hội. Lúc 2 người bước ra khỏi xe, mọi học sinh trong trường đều không khỏi trầm trồ trước vẻ đẹp rạng ngời mà không chói lóa của cặp đôi này. Cánh nhà báo cũng kéo đến chụp hình như điên như dại...

Hôm nay, Akina vẫn để xoã tóc như mọi khi và diện một chiếc đầm lệch vai đen, làm tôn lên nước da trắng trẻo của cô. Phần trên có 2 lớp: lớp bên trong là vải lanh thoáng mát và lớp bên ngoài là vải ren đen sang trọng, tạo điểm nhấn cho chiếc đầm. Phần dưới phồng ra, che đến đầu gối. Nối giữa hai phần là chiếc thắt lưng trắng sành điệu. Cô mang đôi giày cao gót cùng màu, trên cổ lấp lánh sợi dây chuyền bạc hình đôi cánh...

Thoạt đầu, Akina định chọn loại đầm tầng bởi vì nó... dễ thương. Nhưng Kiyoshi bảo rằng cô chỉ cần mặc đầm đơn giản cũng đã quá đẹp rồi chứ không cần cầu kì như thế!...

Còn Kiyoshi thì diện một bộ vest đen lịch lãm, chân đi giày bata trắng. Áo sơ-mi trong màu trắng và cà vạt màu đen. Tóc anh ít ra còn có thể nói là đã chải chuốt hơn 1 chút chứ thực ra vẫn rối ở mức độ thấp (keo không ăn thua :)).

Hai người sánh bước bên nhau trong thật đẹp đôi. Không cầu kì, tuy đơn giản nhưng lại vô cùng quý phái và sang trọng, hai người nhất định sẽ làm chủ vũ hội đêm nay...

~~~ Cuộc bầu chọn King và Queen sắp bắt đầu. Xin mời các ứng cử viên có mặt phía sau cánh gà sân khấu.

Vẫn là câu nói quen thuộc, ngày này, 1 năm về trước. Nơi đây là nơi đầu tiên 2 người chạm mặt với nhau. Nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó, Kiyoshi bất giác đưa mắt nhìn Akina và thấy cô cũng làm y chang mình. Hai người cùng cười hì hì...

- Em còn nhớ em đã đẩy anh xem ngã như thế nào trong ngày đầu tiên không hả? - Kiyoshi nhéo má Akina.

- Vậy chứ anh còn nhớ anh đã sàm sỡ em thế nào trong ngày đầu tiên không hả? - Cô nàng không chịu thua, đáp trả lại...

Cả hai cùng khoác tay nhau bước vào cánh gà sân khấu. Ở bên trong, Harumi và Ryouji đang nói cười vui vẻ. Để xã giao, Kiyoshi và Akina đều đến chào hỏi địch thủ của mình. Kiyoshi với Ryouji. Akina với Harumi.

Kiyoshi bắt tay Ryouji:

- Chào. Lâu ngày không gặp. Cua được cô em xinh quá chứ nhỉ?

- Không dám. Akina của anh còn xinh đẹp hơn gấp bội phần.

- Vậy sao? Cũng nhờ ơn phước của một ai đó để Akina lại nên anh mới cua được cô ấy đấy! Sao nào? Có ham muốn với cô ấy hả? Mặt nhóc trẻ măng đợi 10 năm chưa muộn nhé!

Ryouji cứng họng... Trúng tim đen mất rồi!... Kiyoshi cười nhếch mép rồi quay sang khoác vai Akina....

Bên kia cũng không kém cạnh gì..

Akina nhẹ nhàng nói, giọng nhẹ nhàng, đôi mắt đen sâu thăm thẳm nhìn xoáy vào đôi mắt của Harumi khiến kẻ thù phải run bần bật:

- Lâu rồi không gặp em! Nhìn em xinh ra hẳn đấy!

- Cảm ơn... chị!... Chị... cũng vậy!...

- Harumi nè, lúc em đến kết bạn với chị, chị đã rất vui đấy! Cảm ơn em. Mong tình bạn của chúng ta sẽ kéo dài hơn. - Nụ cười trên mặt của Akina khiến Harumi sợ sệt.

- Em... em cũng vậy!...

- Nhưng mà nhé... - Akina cúi sát ngay tai Harumi. - Đừng làm những chuyện thừa thãi nữa! Thôi có một ngày em sẽ phải hối hận đấy!

Đúng lúc đó, Kiyoshi choàng vai Akina và 2 người trở lại vào hàng. Harumi, dù sợ, nhưng đã quyết tâm không bỏ cuộc, cô sẽ trả thù Akina cho bằng được! Cô nàng đó, không phải là đơn giản! Nhưng, cô sẽ không chịu thua sinh vật ở Nhân giới đâu!

- Ryouji, dạo này mình không thấy cậu đâu cả. Cậu cố tình tránh mặt mình à? - Akina nhẹ nhàng hỏi khi tất cả đều đã đứng vào hàng.

Tim Ryouji đập loạn cả lên. Sự ham muốn người con gái ấy xen lẫn với những câu hỏi thắc mắc: tại sao Akina lại còn nói chuyện với mình bình tĩnh đến như vậy? Không phải mình là người chủ động chia tay sao?

- À... tớ... tớ... - Ryouji lắp ba lắp bắp.

- Không sao! Mình hiểu mà! Mình đúng là kẻ phiền phức nhỉ? Nhưng mà Ryouji nè, mình muốn chúng ta là bạn bè, được chứ? - Giọng Akina thật ngọt ngào.

- Ừm... - Ryouji quay mặt đi. Kì lạ thật! Sao lại có thể... hồn nhiên thế cơ chứ!

Akina khẽ nhắm mắt lại, mỉm cười. Kế hoạch... đã hoàn thành được 1/3!

Tua nhanh đến thời khắc quan trọng...

- Và sau đây, tôi xin công bố kết quả của cuộc bầu cử kì này...

Khắp Hội trường chỉ còn tiếng thở... Ai nấy đều im phăng phắc đợi chờ kết quả...

Năm nay, nhà trường không cho nữ bầu cho nữ, nam bầu cho nam nữa để tránh gây tranh cãi... Bởi thế, cuộc bỏ phiếu là tuyệt đối công bằng!

- King của vũ hội đêm nay, với số phiếu bầu là 832, chiếm 100% tổng số phiếu bầu, là...

Bọn con trai như ná thờ, bọn con gái nhìn nhau cười đầy ẩn ý, biết rõ ai sẽ thắng rồi mà...

- ..... Kiyoshi Kaze, lớp 12A!...

Ồ, thì, không có gì đáng ngạc nhiên...

Bọn con gái hò hét inh ỏi. Kiyoshi cười toe toét nhưng vẫn giữ vẻ điển trai bước lên phía trước, chờ đợi MC nói tiếp.

- ...và Queen của vũ hội lần này là...

MC hít một hơi để lấy ôxi vào đầy cả hai túi phổi, rồi hét to:

- AKINA YUUMI, lớp 11A!!!!!!...

Bên dưới, đến lượt tụi con gái mặt như bánh đa nhúng nước. Bọn con trai thì reo hò ầm ĩ. Nhóm Nariko, Kiba, Maito, Mika còn hô khẩu hiệu nữa cơ:

- Kiyoshi “chụt” Akina! Kiyoshi “chụt” Akina!

Riêng Satoshi thì đứng cầm cờ vẫy vẫy, không mở miệng nói tiếng nào.

Bên trên, Akina đỏ mặt bước lên.

“Cái gì mà hô khẩu hiệu nữa cơ chứ? Về trụ sở đừng trách sao tui ác à nha!”

Không đợi MC hỏi, Kiyoshi xoay người Akina về phía mình...

Tim cô đang đập rộn ràng trong lồng ngực...

Một lần nữa, như 1 năm trước, Kiyoshi vòng tay ra sau eo Akina, giữ chặt người cô lại...

Nhưng lần này, cô sẽ không chống cự nữa đâu...

Cô nhắm hờ mắt lại... Đôi má ửng hồng...

Mặt Kiyoshi bắt đầu tiến lại gần Akina hơn...

30cm...

20cm...

10cm...

5cm...

Cả Hội trường nín thở... Cấp báo: thiếu ôxi trầm trọng!!!...

2cm...

1cm...

...Chạm rồi!...

Cả Hội trường vỡ oà! Có người reo vang, có người khóc lóc rên rỉ...

Thời khắc lịch sử đã diễn...

Nụ hôn này sẽ được mãi lưu giữ trong lịch sử truyền thống trường Sojika!...

Vào lúc này đây...

Akina cảm nhận vị ngọt trên đôi môi của Kiyoshi...

Cô vòng tay ra sau người anh, ôm thật chặt...

Ông trời ơi, hãy trả lời con: đây có phải là nụ hôn cuối cùng?...

Làm ơn... hãy khiến phút giây này dừng lại...

Sau một hồi lâu...

Akina cảm thấy khó thở, Kiyoshi mới chịu buông cô ra, ánh mắt không rời làn môi ấy...

“Không xong! Mình nghiện mất rồi! Mai này đi sẽ nhớ như điên mất thôi!...”

Ryouji đứng đằng sau, tay nắm chặt, nghiến răng, tức giận nhưng không thể hiện bên ngoài...

- Rồi rồi! Xin cảm ơn King và Queen đã phục vụ fan hâm mộ! Hai người có thể khiêu vũ mở đầu cho vũ hội không ạ? - MC “lịch sự” ngắt ngang.

Kiyoshi và Akina khẽ mỉm cười, gật đầu với MC rồi nắm tay nhau bước xuống sàn Hội trường.

Ngay khi nốt nhạc đầu tiên cất lên, Kiyoshi và Akina đã phối hợp nhịp nhàng... hoà mình vào giai điệu du dương của bài hát...

Là bài hát “So Close” của Jon McLaughlin :

Em đang ở trong vòng tay anh

Và cả thế giới dường như xoay chuyển

Tiếng nhạc cất lên như chỉ dành riêng cho đôi ta...

Bên nhau thật gần

Và khi anh ở bên em

Thật gần để cùng cảm nhận...

...

Dòng đời vẫn trôi...

Và sẽ chẳng còn những giấc mơ lãng mạn...

Và anh phải nói lời tạm biệt

Mà chẳng hề biết rằng...

Thật quá gần để chờ đợi

Chờ đợi cùng em nơi đây

Và giờ anh mới biết

Tất cả những gì anh muốn...

Đó là được ôm em... Thật chặt

...

Thời gian và không gian như ngưng đọng... Cả thế giới tưởng chừng như chỉ có Akina và Kiyoshi nơi đây... Hai đôi mắt nhìn nhau say đắm...

Thật gần...

Thật gần bên nhau...

Nhưng vẫn thật xa...

Kết thúc điệu nhảy, Kiyoshi ôm Akina thật chặt, đặt lên môi cô 1 nụ hôn sâu, cố ngăn nước mắt chảy ra... Bài hát này, đúng là có ma thuật, rung động lòng người...

Xung quanh võ tay như pháo nổ...

- Hú hú, Kiyoshi “chụt” Akina! Kiyoshi “chụt” Akina!

Khỏi nói cũng biết là ai rồi nhỉ!

Akina đỏ mặt... Vui quá! Thành công rồi! Cô không giẫm phải chân Kiyoshi như lúc tập luyện... Tuyệt vời! Cô đã khiêu vũ từ chính trái tim của mình!...

Mọi người bắt đầu túa ra sàn Hội trường, khiêu vũ với người bắt cặp với mình hôm nay những điệu nhạc sôi động. Akina và Kiyoshi cũng đắm mình vào không khí của vũ hội. Riêng Ryouji cùng Harumi đã... biến đi đâu mất!...

-- Ryouji! Anh dẫn em đi đâu vậy? - Harumi đang bị Ryouji kéo đi 1 cách thô bạo ra khỏi Hội trường, tiến thẳng đến... Love Hotel?!?

- Cô... Đi theo tôi! Tôi cần phải xả giận mới được! - Ryouji gằn từng chữ.

- Anh Ryouji...

“Tốt lắm! Ryouji! Anh phải là của tôi!” Harumi cười thầm trong bụng.

Tối đó, Kiyoshi và Akina tận hưởng phút giây bên nhau... cuối cùng... trước cuộc chia tay sắp tới...

Thật vui vẻ...

Và hạnh phúc...

Hết chương 41

46. Thông Báo!!!!!!!!!!!!

Au sẽ nghỉ đi chơi 30/4 từ hôm nay!!!!

Xin lỗi vì không phục vụ đ/g vào ngày lễ được...

Bị nhốt trong nhà hoài... Đang cảm thấy bức bối lắm à nha...

Au đi tìm cảm hứng á...

Đừng buồn nha

~Au sẽ quay lại hoàn thành nốt phần 1 nội trong 2 tuần nữa!

Chúc các bạn nghỉ lễ vui vẻ!

À lê hấp, ta lên đường ấy!

47. ~ Chương 42: Chia Tay (phần 1) ~

Với mong muốn ác độc để đ/g thêm dài cổ và truyện thêm phần kịch tính, chap 42 xin được ra mắt!

Chap này tặng cho miiasky nhé!

Sáng ngày đầu tiên của tháng 6.

- Vàng. Con sẽ nhanh chóng kết thúc chuyện ở đây rồi về liền, thưa ba... - Akina khẽ mở mắt dậy, tai cô nghe loáng thoáng giọng nói buồn bã của Kiyoshi phát ra từ phòng khách...

Cô nhẹ nhàng bước xuống giường, đứng phía sau cửa phòng, nín thở lắng nghe...

- Con đã đặt vé máy bay rồi ạ. Ngày 3 tháng 6, 12 giờ trưa sẽ bay...

“Kiyoshi đang nói gì thế? Máy bay à? Anh ấy định đi đâu ư?...”

- ...Vâng. Con biết rồi ạ... Vâng, con sẽ... nhanh chóng kết thúc... vâng...

“Kết thúc... Kết thúc cái gì mới được chứ?”

À mà... Giờ Akina mới nhớ...

Hết lớp 12, Kiyoshi chưa bao giờ nói với cô ý định của anh vào đại học nào...

Cô, do lo nghĩ đến ngày chia tay, nên cũng không hỏi han anh...

Mỗi khi nhắc đến tương lai, như việc “vợ chồng”, cô đều thấy đôi mắt anh ánh lên sự buồn bã...

“Rốt cuộc... Anh đang muốn giấu em điều gì?...”

Kiyoshi dập điện thoại với bàn tay không có một tí lực nào, khẽ thở dài, khuôn mặt lộ rõ vẻ sầu não...

Thấy thế, Akina mím chặt môi, từ từ bước ra phòng khách:

- Kiyoshi... Anh... có chuyện gì muốn giấu em... đúng không?...

Giọng nói nhỏ nhẹ và lo lắng.

Kiyoshi giật mình, quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thăm thẳm kia, gương mặt vô cùng khó xử:

- Anh... Anh...

- Anh có chuyện gì thì cứ nói đi! Em sẵn sàng lắng nghe... - Kiyoshi đã chịu lắng nghe cô nhiều lần, sao cô lại không thể lắng nghe anh nói một lần cơ chứ?

- Anh... Thật ra... Akina à... Anh... đã có đính hôn từ trước... Từ khi anh... mới có 1 tuổi... Anh đã bày tỏ ý kiến của mình với ba... Nhưng ông ấy lại không chịu nghe anh... Anh... anh... đã vong ân bội nghĩa với ông ấy quá nhiều... Anh không muốn ông ấy... đau buồn thêm do anh nữa...

- Vậy... anh sẽ cưới người anh sẽ đính hôn hả?... - Akina nói, cố giữ cho giọng mình không bị lạc đi...

- Anh... anh... anh xin lỗi, Akina...

Kiyoshi cúi đầu xuống, cắn môi để kìm được những nước mắt chực lăn dài trên má...

Akina thoáng chút buồn bã...

Nhưng... khuôn mặt cô thay đổi 180 độ đến chóng mặt...

Cô khẽ nuốt nước bọt...

Rồi nhếch môi lên bật ra tiếng cười khanh khách...

- Ha ha ha ha... Cuối cùng ngày này cũng tới!... Thật là... vui quá đi mất!

Người đứng trước mặt Kiyoshi, có còn là Akina không?...

Đôi mắt vẫn đen láy sâu thẳm thăm thẳm khó hiểu...

Sao lại...?...

- Akina... Ý.. ý em là sao? - Kiyoshi ngược mặt lên nhìn cô nàng đang cười như điên...

- Ha ha ha... Tôi đã mong chờ ngày này từ lâu lắm rồi!... Tôi... vô cùng ghét anh!... Tôi sẽ không bao giờ thích cái thể loại đào hoa hám gái như anh đâu!... Tôi ở bên anh... chỉ vì anh có nhiều TIỀN! Và cả để được NÓI TIẾNG nữa! Nhưng tôi đã phát ngấy với anh rồi! Không ngờ anh chủ động đi mà không cần đuổi!... Ha ha ha... Thôi, tôi đi dọn đồ mà ra khỏi căn hộ sặc mùi tình yêu này đây! Tắm chết đi được!... Ha ha ha!...

Akina quay lưng bước vào phòng ngủ, khoá trái cửa lại...

Tiếng cười tắt đi...

Chỉ còn những giọt nước trong veo chực trào khoé mắt...

- Em... xin lỗi...

Kiyoshi đứng như trời trồng ngoài phòng khách... Ký ức anh tua lại về cái ngày anh gặp Akina 1 năm trước. Cô nàng đã khóc lóc đòi anh dẫn đường cho cô ra cổng trường. Rồi thì mùa đông đến, cô trở thành bạn gái của anh, về “nhà” anh ở, 2 tháng trước đây lại bắt đầu gọi anh là “chồng”. Những lời nói yêu thương, những nụ hôn ngọt ngào, hay chỉ là những hành động đáng yêu theo phản xạ, như đỏ mặt... Tất cả đều là... GIẢ DỐI hết ư?... Anh KHÔNG TIN!

Akina bước ra từ phòng ngủ. Khuôn mặt lạnh như băng, không có lấy 1 cảm xúc, tay kéo chiếc vali trắng ra cửa.

Đi ngang qua người Kiyoshi, khuôn mặt không có một chút dao động...

- Khoan... Khoan đã!

Akina khựng lại...

- Akina à, nói như em, tất cả đều là giả dối hả? Những giọt nước mắt trong veo, những hành động nhỏ nhưng lại sưởi ấm tim anh, những nụ hôn mà em đã trao tặng, ... Tất cả, tất cả đều là giả dối sao?...

Akina không nói một lời nào, cũng chẳng buồn quay lại, kéo vali ra khỏi cửa rồi đóng sầm lại... Chìa khoá của cô vẫn nằm trong phòng ngủ... Nơi đây... không thuộc về cô nữa...

Cô đi, đi mãi... Cấn chặt môi cho đến khi rớm rớm máu...

Đến trước trụ sở Yami, Akina oà khóc ngay cửa ra vào...

Toàn đội của cô chạy đến...

Mika ôm cô nàng vào lòng, dỗ dành như đối với 1 cô em gái...

Dù sao Akina vẫn là con người, em ấy có quyền được khóc...

Mọi người ai cũng đều im lặng nhìn Akina rơi vào cảnh “thất tình”...

Mới hôm qua còn...

Mà giờ lại...

Thôi thì Kiba này hôm nay không ngứa miệng nữa, để hôm khác chọc sau vậy...

- Con đã làm tốt lắm, Akina! - Giọng nói trầm ấm vang lên sau đám đông tùm tùm lại trước cửa...

- Sếp ơi, hãy nói với con là con đã làm đúng đi! Hãy nói đi... - Akina nói trong nước mắt, nhào đến ôm người đàn ông trung niên mang tên Washi (quên thì xem lại Chương 38 nhé). Hiếm khi thấy Akina không nhẽo với sếp như thế này...

- Ừm... Con đã làm đúng lắm! - Ông nhẹ nhàng xoa đầu Akina...

~~~ Akina... - Kiyoshi khuyu xuống ngay giữa sàn nhà. Chỉ còn một mình anh trong căn hộ lạnh tanh, từng kỉ niệm hiện lên trong đầu anh...

Những ngày tháng bên nhau...

Những kỉ niệm đẹp đẽ...

Những lời nói lo lắng...

Tất cả, tất cả đều là... giả dối... ư?...

- Không! Không thể nào! - Kiyoshi ôm mặt, cười trong đau khổ...

“Rầm”

Đột ngột, anh quay người lại, dấn vào tường thật mạnh, như muốn bao nhiêu khổ đau của mình theo nắm đấm mà xua tan đi hết...

- KHÔNG! KHÔNG THỂ NÀO!...

“Chẳng lẽ... Ngay từ đầu, mình luôn là người bị lừa sao? Tiền bạc, gia thế... Tất cả chỉ là những thứ rác rưởi thôi... Tại sao? Tại sao con người lại thích nó đến như vậy chứ?...”

Tay anh đỏ dần lên...

Nước mắt tuôn thành dòng...

“Khoan... Có gì đó không đúng...”

Kiyoshi nhớ kĩ lại...

“Akina ở bên mình... chưa bao giờ cô ấy đòi bất cứ thứ gì (ngoài đồ ăn ra), và mình phải lòng cô ấy là vì thế... Vậy mà lý do cô ấy ở bên mình là vì... TIỀN... sao?...”

Kiyoshi ngời phịch xuống sàn, trán khẽ nhăn lại...

“Còn nữa... Ở bên mình, cô ấy dù NÓI TIẾNG... Nhưng chưa bao giờ mình thấy cô ấy được lủ con gái đối xử dằng hoàng... Hôm trước còn bị đánh tơi tả kia mà... Vậy mà nói thế cũng được sao?...”

Nếu 1 ngày... em nói rằng em ghét anh, thì anh sẽ như thế nào?...

Phải rồi, Akina từng hỏi anh như thế...

Ánh mắt của cô lúc ấy... trông thật buồn...

Phải chăng không phải Tất cả đều là giả dối mà là chỉ lời của Akina hôm nay là giả dối?...

Kiyoshi phóng nhanh ra cửa, lấy cái áo khoác của mình rồi đóng cửa một cách thô bạo, chạy ra ngoài tìm kiếm Akina...

Anh lại quay lại chỗ ngõ khuất, đi vào đó la hét một hồi xong rồi vòng ra. Thiệt là thiếu năng hết chỗ nói! Con người nói dối để chia tay có bao giờ người ta chịu lộ mặt ra đâu chứ!...

“A... Mình biết có 1 chỗ Akina chắc chắn sẽ tới...”

Kiyoshi vừa nảy ra 1 ý kiến...

“Mà trước tiên... Phải lấp đầy cái bụng đã...”

Nói rồi anh chạy đi mất tiêu...

~~Còn 2 ngày nữa trước khi bay...

Sáng tinh mơ, Akina mở mắt dậy...

Thoáng đầu cô hơi bất ngờ trước khung cảnh trước mặt... Không còn chiếc rèm cửa họa tiết hoa mimosa vàng, không còn căn phòng tràn ngập ánh nắng, trước mặt cô chỉ là một màu xám tro vô vị, chán ngắt...

Cô nhớ Kiyoshi... Đây không chỉ là nỗi nhớ bình thường; mai rồi thì sẽ gặp lại... Mà là: không bao giờ mình có thể gặp lại anh ấy được...

Cô bước xuống giường... Có 1 nơi mà cô muốn đến ngay bây giờ...

~Công viên Toru.

Akina đứng trên bãi cỏ xanh, lại ngắm trời ngắm mây... Có vẻ cô muốn tìm lại những kỉ niệm nơi trời xanh mây trắng...

Cô nhớ ba nuôi của cô...

Nhưng nỗi nhớ ấy bây giờ không lớn bằng nỗi nhớ...

Kiyoshi...

- Anh... đã tìm em suốt, có biết không hả?... Ách xì...

Bỗng từ đâu, một giọng nói ấm áp vang lên... Rất đỗi quen thuộc...

Akina quay người về phía giọng nói theo phản xạ...

Từ trong bụi rậm, Kiyoshi bước ra... Người dính đầy lá cây... Chiếc mũi đỏ hoe...

- Anh... anh đã ở đây suốt tối hôm qua sao?... - Akina thoáng chút hốt hoảng... thoáng chút lo lắng... rồi lại trở về khuôn mặt vô cảm...

- Ừm... Khịt khịt... Anh muốn gặp em... Ách xì... - Trông bộ dạng của Kiyoshi thật thảm thương...

Akina khoanh tay quay lưng lại, giấu đi vẻ mặt của mình lúc này...

- Anh... Tôi đã nói rồi mà! Tôi đã chán ngấy anh rồi... Anh đúng là cái đồ...

Akina chưa kịp nói hết câu thì đã bị

Kiyoshi ôm chầm lấy từ phía sau...

Cô im bật... Chẳng hó hé tiếng nào nữa...

Bởi vì, nếu lên tiếng bây giờ... Kiyoshi sẽ biết cô đang... khóc mất!...

Gió cứ thổi nhẹ... Lá cứ xào xạc rơi...

- Anh yêu em, Akina... Xin hãy... về với anh đi...

Giờ thì au chính thức từ biệt ây!

Nghỉ lễ vui về nhà!

48. ~ Chương 43: Chia Tay (phần 2) ~

Ta đã quay trở lại và lợi hại... như bình thường ây

~Chap 43... xin được... bắt đầu!

- Anh yêu em, Akina... Xin hãy... về với anh đi... Anh biết anh thật có lỗi khi không nói với em chuyện này sớm hơn... Đã bao lần anh muốn nói ra... Nhưng anh sợ, anh sợ chúng ta sẽ không thể vui vẻ như lúc trước được nữa... Anh... thật ích kỉ, nhỉ?... Ách xì...

Kiyoshi vẫn ôm ghì Akina từ đằng sau lưng, như sợ cô sẽ chạy đi mất...

Dừng lại hít một hơi cho không khí trong lành của công viên sáng sớm lẫn mùi hoa trà vào đầy lồng ngực, Kiyoshi nói tiếp, không màng đến việc Akina không phản ứng gì nữa:

- Nhưng... Chẳng phải em đã nói rằng: Điều gì đến thì cứ đến sao? Anh muốn tận hưởng những giây phút còn lại để chúng ta ở bên nhau. Chỉ còn 2 ngày nữa thôi... Anh... không cần biết lý do em nói dối anh là gì, nếu em không muốn nói... Ách xì... Em nghĩ thế nào?...

Kiyoshi hỏi...

Vẫn không thấy Akina có phản ứng gì...

- Akina? Em sao vậy? - Lo lắng...

...Im lặng...

- Akina!... - Kiyoshi nhẹ nhàng quay người Akina về phía mình... Nhưng, không đủ lực... Do không muốn cô bị đau, anh giữ chặt vai cô rồi chạy lên đứng trước mặt cô...

Akina không muốn Kiyoshi nhìn thấy khuôn mặt mình lúc này, nên vội cúi gầm mặt xuống và quay đi. Nhưng Kiyoshi liền giữ chặt cô lại...

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên...

Những giọt nước mắt trong veo chảy dọc hai gò má ửng hồng...

- Akina... Anh đã dặn em là không được khóc khi không có anh ở bên rồi mà! - Kiyoshi khẽ cau mày, đưa tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt Akina rồi ôm cô vào lòng.

- Ngốc! Ngốc! Ngốc! Ngốc! Ngốc! Anh đã đính hôn thì phải nói với em 1 tiếng chứ!... Hức... - Akina, không còn gì để giấu giếm, vừa dấm thùm thụp vào ngực áo Kiyoshi vừa oà khóc nức nở...

- Anh xin lỗi... Ách xì... À mà... Khi nãy em nói anh đúng là cái đồ gì? - Kiyoshi vừa chống cự vừa thắc mắc, nở nụ cười ranh mãnh.

- Ngốc!... Hức... Đoán thử đi! - Akina tự nhiên lấy áo Kiyoshi lau nước mắt. Đột nhiên, thế này, cô cảm thấy cục đá trong lòng mình như không cánh mà bay...

- Đẹp trai?

- Không! - Akina bắt giác mỉm cười trước độ tự tin của Kiyoshi.

- Đào hoa?

- Có thể... Không

- Ngốc?

- Trong nhiều trường hợp khác.

- Biến thái?

- Ahihihi... Chuẩn rồi! - Akina cười toả nắng.

Đúng lẽ ra khi này từ đúng phải là “phiền phức”, nhưng mà từ “biến thái” lúc này là hợp ngữ cảnh nhất! Hai người đang ôm nhau ở giữa công viên vào buổi sáng sớm cơ mà! Những người đi ngang qua lại nhìn 2 người bằng ánh mắt đó, ánh mắt “giới trẻ thời nay thật là...”...

- A! Dám nói anh là đồ biến thái hả? Phải phạt! Phạt mới được! - Kiyoshi dùng hai tay giữ vai Akina, nhẹ nhàng đẩy cô ra một khoảng rồi cố tình để bàn tay trượt xuống eo cô, giữ chặt...

- Anh... tính làm gì hả? Đồ biến thái? - Akina nói giọng thách thức.

- Cường hôn! - Kiyoshi đáp tỉnh bơ rồi từ từ cúi xuống sát mặt cô...

50cm...

40cm...

30cm...

20cm...

10cm...

- A... Ách xì... Ách xì.. Ách xì... - Kiyoshi bỗng buông cô ra, quay lưng lại làm một tràn hắt hơi dữ dội...

Akina đang ngỡ ra chưa biết phản ứng gì thì ông trời đã giúp khiến cô đứng nhìn Kiyoshi mà bụm miệng cười.

- Oa... Cường hôn không thành rồi!... Vậy phạt em cả ngày hôm nay phải đi chơi với anh! - Kiyoshi vừa xoa xoa cái mũi đỏ hoe vừa nói, giọng như sắp khóc.

- Hihi... Anh nên ở nhà cho khoẻ đi chứ!

- Không thích! Muốn đi chơi à! - Kiyoshi chu mỏ lên vôi vĩnh như 1 đứa con nít.

- Vậy thì phải đi với em trước! - Akina chủ động nắm tay anh kéo đi.

Cô dẫn anh tới tiệm thuốc tây, mua thuốc cảm rồi bắt anh uống liền ngay tại chỗ. Lo lắng cho thế là cùng!

~~~ Bây giờ anh muốn đi đâu? - Akina chống hông nhìn Kiyoshi đang sắp chết vì bị sắc nước.

- Anh... khụ khụ... muốn đi... Khu vui chơi... giải trí!... khụ khụ

- Bộ anh là con nít hả? Ừm... Được thôi! Mà... nó ở đâu vậy?

Đến lượt Kiyoshi nắm tay Akina và kéo cô đi.

- Đi với anh!

Hai người đi băng băng qua dòng người bấy giờ đã tắt bật đổ ra đường phố để đi làm...

~Dùng chân trước Khu vui chơi giải trí Oni, Kiyoshi hào hứng khoe hàm răng trắng tinh thẳng tắp, tung tăng kéo Akina vào.

- Chúng ta chơi thôi!

- Chơi gì bây giờ? - Chưa kịp lau mồ hôi lấm tấm trên trán, Akina hỏi. Năng lượng từ Kiyoshi truyền qua làm cô như phấn khởi hẳn lên.

- Tàu lượn siêu tốc! - Anh nháy mắt 1 cái rồi lại kéo cô đi...

- Ể? Khoan, em không đi cái đó đâu à nha~ - Akina mở to mắt, cố gắng thoát khỏi Kiyoshi nhưng vẫn bị lôi đi xềnh xệch.

- Không cho em chạy giữa chừng đâu!

Số là Akina đã đọc và ám ảnh luôn tập đầu tiên của bộ truyện “Conan”. Tập ấy có vụ án trên tàu lượn siêu tốc* vô cùng kinh dị nên sinh ra từ đó cô sợ, rất sợ những chiếc tàu lượn siêu tốc.

(*: bạn nào không biết thì thử đọc tập 1 của truyện hay phim Conan nhé)

Thế là Kiyoshi vẫn hồn nhiên kéo Akina đi mua vé rồi nhấn cô xuống ghế ngồi của chiếc tàu lượn siêu tốc, mặc cho khuôn mặt cô bạn gái mình trắng bệch không còn một giọt máu...

Chiếc tàu bắt đầu chạy...

Akina vừa run lấy bẫy, một tay bấu lấy cánh tay Kiyoshi, tay còn lại giữ chặt thành ghế, vừa la hét đủ nghe:

- Cho em xuống! Cho em xuống ngay! Cho em xuống!

- Vui lên đi chứ!... A... Ách xì...

“Vui cái nỗi gì?”

Akina thềm nghĩ trong cơn hoảng loạn. Tim cô đang đập như trống đánh trong lồng ngực...

“Ôi... Không ổn rồi!...”

Chiếc tàu bắt đầu lên đến nơi cao nhất rồi trượt nhanh xuống như không phanh...

- AAAAAAAAAA.....!.....!.....!.....!!!!

Akina nhắm tịt mắt lại, la toáng lên trong khi Kiyoshi cười nham nhở...

Kết thúc chuyến đi, Akina bước ra. Khuôn mặt xanh xao, phờ phạc...

Còn Kiyoshi thì nhảy tưng tưng vui sướng...

- Lâu rồi anh mới được vui như thế đ... Em sao vậy, Akina?...

Akina trừng mắt lên nhìn Kiyoshi...

“Được lắm! Đừng trách tại sao em ác à nhà!”

Một ý nghĩ vụt qua đầu làm cô khẽ nở nụ cười nham hiểm ngay tức khắc và kéo tay Kiyoshi đi đến 1 nơi...

- Chúng ta vào đây đi! - Akina nhẹ nhàng nói, giọng lẫn một chút xúy nguy hiểm...

- A... Anh ... anh không vào đâu! Anh không vào đâu! - Kiyoshi níu Akina lại, không cho cô kéo mình đi nữa và nặng nạch không chịu đi như một đứa trẻ.

Trước mặt hai người là “Lâu đài ma”, nơi không thể không có ở bất kì khu vui chơi giải trí nào và Kiyoshi rất sợ chỗ đó! Do anh vốn sợ... ma từ nhỏ! (Đã nhắc đến trong Ngoại truyện 2: Phỏng vấn)

Quan sát phản ứng của Kiyoshi, Akina cười hì hì và càng hứng khởi hơn. Cô nhất quyết lôi cho bằng được anh vào chỗ đó để trả thù. Ai bảo dám tự ý cho cô vào tàu lượn siêu tốc làm gì?...

~15 phút sau...

Hoàng tử Akina đã giải cứu thành công Công chúa Kiyoshi với tiếng hét thất thanh cao chót vót ra khỏi Lâu đài ma. Mặt Công chúa trắng như tuyết, môi đỏ như son, tóc đen như gỗ mun.... A nhầm...

- Hihihihihih... Lần sau chúng ta lại đi nữa nhé, Kiyoshi?... - Akina ôm bụng cười, nhưng lại chợt nhận ra mình đã nói từ... “Lần sau”... Liệu có thể vui như thế này nữa không?... Lần sau...

- Akina đáng ghét!... Ách xì... Anh sẽ ôm mối thù này vào lòng... Biến thương đau thành thù hận... Biến thù hận thành yêu thương!

- Ô... Cái vé sau đầu ra th... - Kiyoshi nhanh chóng vọt ra trước mặt Akina và đặt lên môi cô 1 nụ hôn ngắn trước khi cô kịp nói hết câu...

- Là do anh nghĩ ra ấy! - Kiyoshi cười. Nụ cười ranh mãnh, nhưng lại lẫn một chút màu sắc của nỗi buồn...
- Chúng ta chơi tiếp thôi! Hôm nay em muốn gì anh sẽ mua, hay làm cho em! Em muốn đi đâu anh sẽ dẫn em đi! Chúng ta sẽ quẩy cả ngày luôn!

- Ừm! - Akina gật mạnh đầu, hăng hái chạy ra trước. - Đố anh bắt được em nhé!

- Bắt được thì em phải chịu phạt đó! - Kiyoshi nhanh chóng đuổi theo.

Khu vui chơi giải trí hôm nay tràn ngập trong ánh nắng vàng và tiếng cười đùa vui vẻ...

- Hahahaha... Em có thấy thằng nhóc khi nãy không? Nó nhìn tụi mình mà rớt cả cây kem!...

Đẩy cửa bằng lưng, Kiyoshi vừa cười lớn vừa bế thốc Akina vào căn hộ số 165...

- Vâng, nhưng mà anh làm thế này kì quá cơ... Đầu độc tâm trí trẻ thơ!... - Akina dụi đầu vào ngực áo sơ-mi phẳng phất mùi hạnh nhân lẫn mồ hôi của Kiyoshi. Giọng nói của cô nghe mệt mỏi nhưng không nặng nề mà lại rất trong trẻo.

- Này nhé, khi nãy anh đã bắt được em rồi! Giờ chịu phạt há? - Kiyoshi cười nham hiểm, đóng cửa và khoá lại.

- Em có nói là bắt được em là anh được phạt đâu? - Akina cãi lại.

- Anh thích thì anh có quyền phạt chứ nhỉ? - Kiyoshi thả phịch cô xuống giường, nhẹ nhàng leo lên...

- Anh định làm gì thế hả? - Akina dè chừng... Cô có linh cảm chẳng lành...

Ngoài cửa sổ, mặt trăng đang rọi chiếu những tia sáng bạc lấp lánh, huyền ảo trong màn đêm đen kịt. Ánh sáng hắt vào căn phòng nhỏ, đủ sáng để mắt thường có thể thấy được thân hình tuyệt mỹ của Akina lộ rõ dưới chiếc áo đầm mồ hôi...

Kiyoshi cởi bỏ áo khoác, nằm xuống, chống hai tay xuống giường vừa để nâng người anh không đè hẳn lên người Akina, vừa để cho cô nàng không lẫn đi mất...

Im lặng kéo dài... Ve kêu ngoài kia không thể át đi tiếng hai trái tim đang đập cùng 1 nhịp...

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm của cô...

- Anh... muốn có được em đêm nay, Akina à...

Hết chương 43

49. ~ Chương 44: Chia Tay (phần 3) ~

Chap này xin tặng cho bạn Rururichan nhé!

Chap này có chứa nội dung nhạy cảm. Vui lòng cân nhắc trước khi xem... và không cảm!

- Anh... muốn có được em đêm nay, Akina à...

Hơi thở của Kiyoshi phả vào Akina làm mặt cô nóng ran lên...

- Ya~ Anh... muốn chết hả, tên biến thái kia?...

Câu nói này, hình như nghe quen quen...

- Đã nói là không được gọi anh là Biến thái nữa cơ mà! - Kiyoshi cau mày.

- Biến thái! Biến thái! Biến thái! Em cứ gọi thì đã sao? - Akina chu mỏ lên thách thức. - Biến thái! Biến thái! Biến thái! Biến th...

Bị khiêu khích. Ham muốn bộc phát. Kiyoshi lập tức khoá môi Akina lại... bằng một nụ hôn sâu và cuồng nhiệt...

Tay trái anh vẫn chống để nâng thân mình...

Tay phải bắt đầu vuốt nhẹ từ cánh tay xuống bàn tay Akina, cảm nhận làn da trắng mịn màng trên từng đầu ngón tay mình...

Rồi thì anh chuyển sang phần bụng, chậm rãi luồn tay vào dưới áo cô...

Bống...

Akina nắm lấy bàn tay Kiyoshi khiến anh khựng lại...

Môi anh rời môi cô...

Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô dưới ánh trăng và đôi mắt ngân ngấn nước...

Ham muốn trong lòng bống vụt tắt...

- Anh... xin lỗi... - Kiyoshi ngồi dậy, áy náy gãi đầu... Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận vì ham muốn nhất thời của mình...

- Em... phải là người xin lỗi mới đúng... - Akina cũng ngồi dậy, thu mình ở một góc giường, nói nhỏ nhẹ. - Xin lỗi, nhưng em... chưa sẵn sàng...

- Không sao, anh tôn trọng quyết định của em mà...

...Im lặng kéo dài phủ lên bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng...

Ngoài kia, ve sầu vẫn tiếp tục cất lên những khúc ca buồn não ruột...

- Anh... đi nấu đồ ăn nhé! Em muốn ăn gì nào? - Kiyoshi lên tiếng sau một khoảng thời gian, phá tan bầu không khí ngưng đọng...

- Mì gói! - Akina trả lời ngay lập tức không cần suy nghĩ, nở nụ cười tinh nghịch.

- Không sợ mụn sao?

- Không sao, em bớt đẹp tí thì có ít người mê hơn, tốt cho anh đó chứ!

- Okie!~ - Kiyoshi nói rồi chạy biến vào nhà bếp.

Akina vẫn ngồi một chỗ, đưa mắt nhìn ánh trăng sáng huyền ảo ngoài cửa sổ...

Nụ cười vụt tắt...

“Chỉ còn đêm nay nữa thôi... sao?”

~Mì gói nóng hổi được dọn ra vừa đúng lúc Akina bước ra phòng khách do bao tử kêu réo liên hồi. Mùi hương của tô mì lan toả khắp phòng làm kích thích cái dạ dày rỗng của cả hai người khiến bốn con mắt đều sáng rỡ.

- Ăn đi nhé! Không ăn nhanh thì nó sẽ biến mất ấy! - Kiyoshi cười ranh mãnh, nói. Anh giả bộ lấy đũa gấp một cọng mì từ tô Akina đưa lên miệng...

- A! Không được không được! - Akina phóng tới Kiyoshi, vội vàng vơ lấy cọng mì trên đầu đũa và bỏ tọt vào miệng... Nhưng theo đà, cô đâm sâu vào người Kiyoshi và 2 người ngã lăn ra sàn....

“Cốp”

- Oa... Đau! - Akina vừa ngồi dậy xoa xoa cái đầu gối khi nãy đập xuống sàn gỗ vừa mếu máo nói.

- Anh mới là người phải nói đau đây nè! - Kiyoshi nằm bẹp dí dưới sàn, đưa tay lên xoa đầu. Rõ ràng cái tiếng động khi nãy không chỉ có 1 mình đầu gối Akina gây ra mà còn có sự góp phần nhiệt tình của đầu Kiyoshi nữa. - Em ác thật đó!

- Ai bảo giành mì của em làm chi! À quên, mì gói!!!! - Mắt Akina lại sáng rực như hai vì tinh tú trên tú trên trời. Cô nhào người đến bàn ăn và nhanh chóng hít một hơi đầy hương mì vào lồng ngực. - Itadakimasu

~Kiyoshi bị bỏ mặc, cau mày, giận dỗi lồm cồm bò dậy:

- Nhớ đó nha! Mỗi thù này nhất định anh phải trả!

- Ừm... Anh ăn anh i ết ết ây ờ... (Anh ăn nhanh đi để hết bây giờ) - Akina vừa nhồi một muỗng mì đầy vào miệng vừa nói.

- Em ăn như heo á! Không mập mới lạ! - Kiyoshi cốc đầu Akina rồi ngồi vào bàn ăn.

- Ặ e! (Kệ em!)

- Thôi thôi, đừng có vừa ăn vừa nói nữa! Ăn đi!

Thế là hai người ăn với tốc độ chóng mặt...

~~~ Vậy là ngày mai anh sẽ đi hả?... - Akina tựa đầu vào vai Kiyoshi, hỏi. Lời nói nhẹ nhàng tựa cơn gió...

- Ừm... Em có điện thoại không? Anh sẽ nhắn tin cho em thường xuyên...

- Không. Em ghét những thứ điện tử đó lắm! Với lại tài sản của em không đủ để mua...

- Vậy anh sẽ mua cho em một cái...

- Không được đâu... Em đã nói là em ghét rồi mà...

- Vậy thì anh sẽ gửi thư về cho em... Em cứ sống ở... nơi này nhé!

- Vâng... - Akina thả lưng xuống giường.

- Làm gì mà thảm dữ vậy? À, khi nãy anh nói là có mối thù cần trả đấy! - Kiyoshi cười nham hiểm. - Trả này! Trả này!... - Anh đưa tay chọc lét Akina khiến cô cười sằng sặc.

- Ahahahahahahaha...

- Đừng buồn. - Kiyoshi buông tha cho Akina, hạ giọng nói. - Định mệnh đã cho chúng ta gặp và yêu nhau. Hẳn nó sẽ sắp đặt sẵn ngày gặp lại cho chúng ta mà... Em còn nhớ không? Nếu không có chuyện tình cờ được gặp nhau ở vũ hội, em chắc không biết đến anh. Nếu không có chuyện cùng cặp với nhau đầu năm học, chúng ta sẽ không thân thiết với nhau hơn nữa. Và nếu không có cơn bão tuyết vào cái ngày mùa đông giá lạnh ấy, em sẽ không ở lại nhà anh như thế này... Nếu không có em, anh không biết đời mình sẽ như thế nào nữa...

... Im lặng...

- Nhưng cũng thật trở trêu. Nó lại bắt anh phải đi như thế này... - Kiyoshi vò đầu, cười đắng cay. - Em hãy sống tốt nhé! Hãy tiếp tục, đừng vì anh mà từ bỏ cuộc đời. Nếu em phải lòng ai đó, anh sẽ ủng hộ hết mình đấy! Anh muốn thấy nụ cười rạng rỡ trên môi em mỗi ngày... - Anh nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng.

- Đồ ngốc! Anh đi rồi thì có còn thấy được em đâu chứ! - Akina dụi đầu vào ngực Kiyoshi. - Em cũng sẽ ủng hộ anh với hôn thê của anh đấy nhé!

- Ừm... Và nhớ... đừng khóc khi không có anh ở bên... Mạnh mẽ lên nhé! - Giọng Kiyoshi bắt đầu nghẹn ngào.

- Vậy... bây giờ em... khóc được chứ? - Akina nói, giọng rung rung.

- Cứ khóc thoải mái đi! Khóc bao nhiêu em muốn! Từ mai trở về sau, sẽ không được khóc nữa đâu!...

Sau lời nói trầm ảm của Kiyoshi là một tràng tiếng khóc nức nở... Anh chỉ biết đưa ánh mắt buồn ra ngoài cửa sổ và nhẹ nhàng giữ khư khư Akina trong lòng mình...

Anh muốn thời gian ngừng lại, để cho phút giây này là mãi mãi...

Một lát sau...

Cả hai đều chìm vào giấc ngủ sâu...

~Sáng.

Nắng sớm, mang một sắc vàng rực rỡ của mùa hè, len lỏi qua chiếc màn cửa hoa tiết hoa mimosa vàng, chiếu thẳng lên khuôn mặt trắng không tì vết của Akina khiến cô khẽ nhăn mặt lại và chậm rãi mở mắt ra.

Cảm giác có gì đó thiếu thiếu...

Cô ngồi bật dậy, đưa mắt tìm kiếm khắp căn phòng...

Kiyoshi đã đi mất!...

Nơi đây chỉ còn lại hơi ấm và mùi hương còn vương vấn lại của anh...

Anh đã đi rồi!...

Đi thật rồi!...

Akina vớ lấy chiếc gối thoang thoảng mùi hạnh nhân, tìm kiếm những kỉ niệm từ mùi hương đó trong vô vọng...

Cô cắn chặt môi, cố kìm lại tiếng nấc những giọt nước mắt chực trào ra từ đôi mắt đỏ hoe...

Đừng khóc khi không có anh ở bên...

Phải làm sao bây giờ?...

Mới vừa đi có một chút mà cô đã không thể nhớ lại được giọng nói ấy...

Cô muốn nghe lại...

Hình bóng ấy...

Cô muốn nhớ lại...

Muốn nhìn thấy nó...

Cô muốn người ấy mãi mãi bên mình...

Tại sao... định mệnh... hoá ra lại là một thứ thật nhẫn tâm...

Nó cho cô người để yêu thương, quan tâm, chăm sóc, rồi lại lấy đi của cô tất cả...

Tại sao chứ?...

- Kiyoshi...

~Kiyoshi nhìn đồng hồ. Lo lắng. Hồi hộp. Buồn bã. Sắp đến giờ bay rồi...

Nơi anh sắp đến là cực Bắc của Sakura, nơi trung tâm của tập đoàn Kaze lớn nhất đất nước. Cực Bắc của đất nước Sakura cách Nam Sakura đến gần 400km, hơn cả khoảng cách từ Trái Đất đến Mặt Trăng. Muốn đi cần phải mất đến 2 ngày trên máy bay cao cấp. Người thường khó có thể đi được...

Đến đó, tương lai sáng rạng có thể mở ra với anh...

Giàu có...

Sung túc...

Vợ đẹp...

Thế mà trước mặt anh hiện giờ chỉ có một bóng tối bao trùm...

“Không có Akina... Cuộc đời chẳng còn nghĩa lý gì nữa... Nhưng... mình phải sống... Bởi vì mình tin chắc mình sẽ gặp lại cô ấy...”

Trong đầu anh bỗng vụt qua hình ảnh vào cái ngày đầu tiên anh trông thấy Akina qua cửa lớp...

Đôi chân thoăn thoắt...

Khuôn mặt thiên thần...

Anh khẽ mỉm cười...

- Chuyến bay SA109 sắp khởi hành. Mời quý khách nhanh chân đến cổng số 2 để lên máy bay.

Tiếng loa vang lên khắp sân bay khiến Kiyoshi đứng dậy để chỉnh trang lại y phục và kéo vali đi...

Trước khi lên máy bay, anh còn ngoái đầu lại nhìn khu căn hộ Kaze lấp lánh dưới ánh nắng, nước mắt không kìm lại được cứ tiếp tục lăn dài trên má...

- Tạm biệt em, Akina...

Hết chương 44

50. ~ Chương 45: Nhớ... ~

Chap này tặng cho thodien0105 nhé!

Từ ngày Kiyoshi đi, Akina như trở thành người vô hồn. Đôi mắt lại phủ một lớp khói vô hình màu xám đục... Cô làm gì cũng thật chậm rãi và nụ cười của cô như bay đi mất...

Bấy giờ, cô lại trở thành một gánh nặng đối với đội Sói trắng...

~ YUUMI! Tránh đi! - Kiba và Maito đồng loạt hét lên.

Khu vực núi gần khu dân cư đang diễn ra trận đánh quyết liệt. Khói lửa cứ liên tục loé lên rồi ngay lập tức bị dập tắt bởi cơ chế tự động...

Một con boss đang lao tới Akina, cấp A+, cách cô chỉ chừng 5m. Nhưng cô không có vẻ gì là chuẩn bị né tránh tên đó. Cô chỉ đưa ánh mắt vô hồn nhìn ánh lửa loé lên những tia đỏ nóng, tâm trí đã thả ở nơi nào xa xôi...

Satoshi đang tiêu diệt Sâu bọ ở đằng xa phải từ bỏ vị trí của mình để bắn những tên Sâu bọ đang cùng con boss tấn công Akina...

“Vút”

Mika lao đến ôm lấy người Akina, rồi phóng đi lên ngọn đồi gần đó, né tránh sự tấn công của địch, nhanh như một cơn gió...

Akina mới sực tỉnh ra...

- Ủa? Chị Mika? Em đang ở đâu thế này?

Mika khuyu người xuống, lau mồ hôi và cau mày, quát lên đầy bực nhọc:

- Em dẫn cả đội ra đây mà em không biết đây là đâu hả? Chúng ta đang ở giữa trận chiến đó! - Rồi chị dụ giọng. - Làm ơn, em đừng có như thế nữa! Dễ chết như chơi ấy! Kaze sẽ không muốn em trở nên như thế này đâu...

- Chị Mika... - Đôi mắt Akina lại trở nên đen láy sâu thẳm thẳm, lạnh lợi, sắc bén như lưỡi dao. - Được rồi! Cứ để đó cho em!

Akina đứng thẳng dậy, rút thanh Kurochishi ra khỏi bao. Thanh kiếm ánh lên tia sáng bạc trong bóng đêm như có ma thuật. Rồi cô phóng nhanh xuống đồi, chạy như bay...

Tíc tắc...

Ánh bạc loé lên cùng dòng máu đỏ thắm bắn ra...

Những tên Sâu bọ bắt đầu chạy tán loạn...

Akina tra kiếm vào bao, quỳ xuống nền đất cứng và nhìn lên bầu trời đầy sao, lại hồn thả trôi lơ lửng về nơi đâu...

- Kiyoshi...

~~~ Akina, con đang làm phiền người khác nhiều đấy!... - Washi ngồi trên chiếc ghế của mình sau bàn làm việc, nói giọng êm ái nhưng vẫn ra vẻ nghiêm nghị.

- Dạ, con biết thưa sếp... - Akina đứng trước mặt ông, cúi gầm mặt xuống vẻ biết lỗi.

- Hay là thế này đi... Con cứ nghỉ ở nhà đi, chừng nào con cảm thấy khoẻ lại rồi thì làm việc tiếp. Như thế này hoài thì không những con gặp nguy hiểm mà tính mạng của mọi người xung quanh cũng vậy. Được chứ?

- Dạ vâng... Vậy thì con xin phép... - Akina gập người 90 độ rồi đi ra khỏi căn phòng được bảo vệ nghiêm ngặt và ngọt ngào. Đôi mắt cô, dù đen láy, nhưng vẫn ánh lên tia buồn bã tội cùng...

Kiểm tra hộp thư ở sảnh của khu căn hộ Kaze, cô phát hiện ra một bức thư nhỏ nằm ngay ngắn. Cô chậm rãi lấy nó ra, xem tên người gửi. Mùi hương hạnh nhân thoang thoảng qua làm đôi tay đang cầm bức thư của cô run lên bần bật...

Người gửi: Kiyoshi Kaze, Toà nhà Kaze, Số 202 đường Kami, cực Bắc Sakura.

Vậy là anh đã giữ lời hứa. Sau 3 tháng biệt tăm biệt tích anh đã gửi thư về...

Cô chạy vội lên căn hộ 165, đóng sầm cửa lại và bắt đầu gấp gáp mở cái phong thư trắng ra...

”Cực Bắc Sakura, ngày 30 tháng 8,

Akina yêu dấu,

Anh xin lỗi vì mấy tháng nay không gọi điện về nhà hay gửi thư cho em.

Từ khi anh xuống máy bay, mọi việc cứ đổ vào đầu anh làm anh không kịp đỡ nổi.

Anh phải làm việc cho đến tận khuya và chẳng lời đâu ra thời gian để viết thư cho em...

Em hiện giờ thế nào rồi? Có khoẻ không? Có thường cười tươi như anh đã dặn không? Anh lo lắm đấy! 6 ngày nữa là ngày khai trường rồi nhỉ? Không biết năm nay em sẽ bắt cặp với anh chàng nào hay đứa nhóc loi chơi nào đây... Nhớ kể cho anh biết nhé!

Anh đã được thu xếp để lên chức Tổng giám đốc chi nhánh công ty Kaze ở Cực Bắc Sakura. 2 tháng nữa anh sẽ chính thức lên chức. Còn bây giờ anh đang làm ở chức Phó tổng giám đốc. Công nhận là ba anh hành anh như gì vậy đó!...

Ông nói là 1 năm nữa, vào đúng ngày khai trường năm sau, đám cưới của anh sẽ được tổ chức... Từ đây đến lúc ấy còn dài. Anh... không muốn nó được tổ chức tí nào cả!

Anh xin lỗi, Akina...

Em nhớ, đừng có khóc nhé! Nhớ em nhiều lắm!

Anh đợi thư của em,

Yêu em, Akina.

Kiyoshi Kaze”

Chữ “khóc” trong bức thư bị nhoè hẵn đi...

“Vậy mà nói người ta không được khóc ư?...” Akina mỉm cười, mắt lấp lánh những giọt nước trong veo... “Em cũng nhớ anh nữa...”

Tối đó, Akina dành thời gian ra viết 1 bức thư gửi đến Kiyoshi, cố ngăn cho chữ viết không bị rung rung hay nước mắt trào ra...

~~Năm nay, Akina đã lên lớp 12A. Đây là năm cuối cấp. Trường Sojika năm này lại có số học sinh lẻ. Do vụ rùm ben năm trước mà Akina bị loại ra khỏi buổi lễ Bất cập cho tiện. Vậy cũng tốt! Cô đã viết điều này trong thư gửi đến Kiyoshi.

Ngày khai trường, Akina chỉ đi dự lễ phần đầu nhưng cũng đủ để trở thành chủ đề bàn tán của các nam sinh cùng khối hay lớp dưới. Đến buổi lễ Bất cập, cô thông thả đi ra khỏi Hội trường khiến mọi người vừa bàng hoàng vừa tiếc nuối...

Cô chậm rãi bước đi trên con đường lát đá, đẩy nhẹ cánh cửa của sân tập nhảy Kaze và đi vào trong. Đây là nơi cô và Kiyoshi học tập cùng nhau, khiêu vũ cùng nhau... Mồ hôi và máu đã đổ xuống nơi này... Chưa đựng những kỉ niệm không thể nhạt phai...

Phòng tập nhảy, như muốn xé nát tim cô, lạnh tanh, không còn vương vấn một chút hơi người nào. Cô ngồi phịch xuống bục gỗ, tay ôm lấy mặt...

Cô nhớ...

Nhớ như điên như dại...

Hình bóng ấy...

Hơi ấm ấy...

Mùi hương ấy...

Nụ cười ấy...

Giọng nói ấy...

Tất cả hiện lên trong tâm trí cô đều không rõ ràng...

Thật là mờ ảo...

Như thể người ấy, không tồn tại...

Cô muốn gặp lại...

Dù chỉ lướt qua nhau như người dưng...

Akina đưa tay đặt lên nơi ngực trái của mình...

“Trái tim mình... đau quá!”

~~Mùa Đông đến, Akina nhận được bức thư thứ 3 từ Kiyoshi:

“Akina à, ba anh đã phát hiện ra việc chúng ta liên lạc với nhau qua thư từ. Ông không muốn chúng ta còn có quan hệ gì với nhau nữa nên ông đã nhốt anh trong phòng. Đây là bức thư cuối cùng anh có thể gửi đến được cho em qua tay một người đưa báo. Anh xin lỗi, Akina... Mong em hãy sống tốt! Yêu em nhiều...”

Bức thư ngắn gọn, nhưng lại chứa nội dung khiến Akina cảm thấy như sét đánh ngang tai...

Cô thần thờ men dọc con đường bê tông xám xịt. Tuyết rơi xuống trắng xoá cả tóc, nhưng cô không quan tâm... Thiếu Kiyoshi, cô thiết sống làm cái gì cơ chứ?...

Công viên Toru vắng tanh, không một bóng người, gió tung hoành khắp nơi, tuyết rơi trắng xoá...

Lạnh...

Cô nhắm mắt lại, cố nhớ lại hơi ấm Kiyoshi đã đem lại cho cô vào cái ngày Ryouji ruồng bỏ cô mà đi ấy...

Nhưng không thể...

Những gì cô cảm nhận được chỉ là cơn lạnh buốt làm tê tái da thịt và tâm hồn của cô...

Mím chặt môi...

Không được khóc...

Vì lúc này chẳng còn người ấy ở bên...

Cô phải mạnh mẽ hơn nữa...

Rảnh rỗi... Akina thường đi thơ thẩn khắp các phố phường, sân trường, hay chỉ ngồi giả vờ ngủ, nhìn vu vơ lên bầu trời trong xanh, tìm kiếm lại những kí ức đẹp...

Cô đến quán cà phê kem - nơi cô và Kiyoshi chạm môi nhau lần đầu tiên, Shika cafe - nơi cô cùng Kiyoshi và mọi người ăn Giáng sinh cùng nhau, khu vui chơi giải trí Oni - nơi cô và Kiyoshi vui vẻ với nhau vào ngày cuối cùng...

Những giây phút ấm áp hiện về khiến cô lặng lẽ mỉm cười...

“Hy vọng anh cũng đang mỉm cười nơi đó...”

~Tối, cô trở về nhà, đắm chìm trong cảm giác cô đơn lạc lõng...

Thỉnh thoảng, Nariko hay các anh chị lại đến nhà cô chơi, trò chuyện với cô cho đỡ buồn... Những lần ấy, căn hộ như được sống lại thêm lần nữa...

Nhưng... khi họ đi, Akina lại cảm thấy như có một khoảng trống trong tim không thể lấp đầy...

Cô cố gắng che đậy sự tĩnh lặng, lạnh lẽo của căn hộ bằng cách bật tivi lên và nằm xem, rồi chìm vào giấc ngủ...

Đã bao lần, cô gọi tên anh trong giấc mộng... Đã bao lần, cô thức giấc và cảm giác hụt hẫng khi không có anh bên cạnh... Đã bao lần, cô tự hỏi mình sẽ còn sống được bao lâu nữa với cái tình trạng này... Đã bao lần...

~Cô cứ tiếp tục trôi dạt trong cuộc đời...

Không mục đích sống...

Không niềm vui...

Chìm đắm trong kí ức của quá khứ

Cho đến 1 ngày...

- Akina, ta có chuyện cần báo với con...

Hết chương 45

51. ~ Chương 46: Hứa Hôn... Sao?... ~

Chap này tặng cho Rururichan nhé! Tks vì nỗ lực canh giựt tem hằng ngày ~^^

Sinh nhật. Akina ngồi một mình trong căn phòng lạnh tanh, ngắm hoa anh đào nở qua cửa sổ...

“Ding dong”

Tiếng chuông cửa kêu vang...

Akina chậm rãi đi ra mở cửa...

...

“Cạch”

- BẤT NGỜ CHƯA? - Phía sau cánh cửa, Nariko, Kiba, Maito, Satoshi và Mika đang đứng “dàn trận” sẵn đợi Akina với bong bóng, hoa và bánh kem trên tay. Mặt người nào cũng tươi rói, cứ y như là cái ngày này năm ngoái vậy...

Nhưng... thiếu 1 người...

Akina cười nhẹ thay cho lời cảm ơn, rồi mời mọi người vào nhà.

Sau khi ăn no nê, Nariko xin phép cáo từ trước vì phải về nhà đúng giờ cha mẹ đặt ra. Thật là một người con ngoan làm sao!

Còn lại đúng 5 người, cười nói vui vẻ... Có những chủ đề bắt đầu lẩn sang chuyện Sâu bọ, vì không cần phải che giấu nữa...

Trước khi về, Mika quay sang nói nhỏ với Akina:

- Akina à, sếp có chuyện muốn nói với em đấy!

Akina khẽ gật đầu:

- Cảm ơn chị đã nói với em. Mai em sẽ đến gặp sếp!

Rồi cô tiễn mọi người ra về...

~“Lại có cảm giác cô đơn rồi...”

Cô quay lại bên khung cửa sổ, lặng lẽ cười buồn...

Chợt...

Cô có cảm giác rằng có người đang ôm lấy mình...

Hơi ấm truyền khắp cơ thể cô...

Mùi hương hạnh nhân thoảng qua...

Cô khẽ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cảm nhận nó...

Cô định đưa tay lên, giữ chặt lấy hơi ấm đó...

Nhưng...

Tay cô lại bị bơ vơ giữa khoảng không tĩnh mịch...

Chỉ là ảo giác...

Tất cả chỉ là ảo giác...

Cô nhếch mép cười, tự khinh bỉ chính mình...

Đã hơn nửa năm trôi qua mà lại không thể quên được cảm giác đó...

Đúng là một con ngốc mà!...

~ Chào sếp ạ... - Akina đẩy nhẹ cửa bước vào bên trong căn phòng ngột ngạt, u ám với 4 bức tường xám xịt. Có cảm giác nơi đây là nhà tù nếu không có ô cửa sổ nhỏ được gắn lớp kính chống đạn dày cui, chỉ để một chút ánh sáng le lói hắt vào căn phòng...

- Akina, ta có chuyện cần báo với con... - Washi xoay ghế lại, ngồi đối diện với Akina. Bộ y phục thường ngày của ông... toàn bộ là màu đen, đen từ đầu đến chân... Bởi vì ông là người yêu màu đen, màu sắc của bóng tối... Chúng khiến một cảm giác sáng khoái dậy lên trong lòng ông, vừa giúp ông đạt đến cực đỉnh của sự minh mẫn, vừa làm khuây khoả tâm hồn. Chúng gợi cho ông đến những ngày ông còn đang ở mặt trận, chiến đấu với lưỡi gươm vun vút trên tay...

- Chuyện gì thế... thưa sếp?...

- Hãy hứa với ta là con sẽ không khóc hay xỉu khi nghe lời ta nói! - Ông nói như ra lệnh, mặc dù giọng lại vô cùng êm ái.

- Vâng... Con đã mạnh mẽ lên rồi mà! Đã hơn nửa năm trôi qua từ cái ngày ấy rồi còn gì! - Akina cười nhẹ.

- Vậy thì tốt! Con hãy lại gần đây! - Washi vừa nói vừa mở ngăn bàn, chậm rãi lấy một phong bì thư đã vàng úa, cũ mèm ra, đặt vào tay Akina...

- Đây là...?... - Akina hết nhìn bức thư rồi ngược lên nhìn Washi...

- Thư từ tay người đã nhận nuôi con cách đây gần 18 năm. Con hãy đọc kỹ nó! Quyết định có làm theo hay không là tùy con. - Ông thoát một chút lo ngại...

Tay Akina bỗng dưng rung rung. Cô phải dùng cả hai tay cầm chắc lấy bức thư để tránh việc đánh rơi nó...
Từ ba... ư?...

Cô cúi gập người xuống chào Washi rồi đi bằng băng qua dãy hành lang tối, mặt thất thần, bàng hoàng, hàng loạt câu hỏi như nhảy nhót trong đầu cô...

"Ba... đã viết thư cho... mình sao?..."

Tại sao chứ...?...

Ông còn điều gì muốn nói với mình?...

Tại sao sắp lại giấu đến tận giờ?..."

Về đến nhà, cô vội vã đóng cửa lại, rồi đưa bức thư lên xem...

Cô nhìn lướt qua phía bên ngoài...

Tên người gửi là Tsubasa Toru...

Đúng là ba rồi!...

Bên dưới còn có dòng chữ đã phai nhoà theo năm tháng: "Nếu tôi chết, hãy mở cái phong thư này ra."

Cô cẩn thận lấy tay mở phong thư không được dán kín...

"Thân gửi Washi Yong, ông bạn thân của tôi,

Nếu ông đang đọc những dòng này, có lẽ tôi đã không còn trên cõi trần gian này nữa rồi!

Nhưng trước khi đi, tôi muốn xin ông một ân huệ. Hãy nhận nuôi con gái nuôi của tôi. Tên nó là Akina Yuumi. Sau khi tôi mất được vài ngày, chắc chắn nó sẽ đến tìm ông, với một trái tim hận thù. Mong ông hãy tiếp tục dạy bảo và bảo vệ nó thay tôi.

Và đến sinh nhật thứ 18 của nó, hãy đưa bức thư này cho nó.

Nếu ông có thể, tôi xin cảm ơn nhiều lắm! Thế có chết, tôi cũng không phải hối tiếc.

Sau đây là những dòng ba muốn nói với con, Akina:

Akina yêu dấu của ba,

Ba không thể hình dung được con khi trưởng thành sẽ như thế nào...

Chắc hẳn là con sẽ đẹp tuyệt trần và thông minh nhỉ? Con gái của ba mà...

Hắn con phải giận ba lắm khi ba nói dối con là con ruột của ba, hãy tha lỗi cho ba nhé!

Vài ngày nữa thôi, bọn Akuma sẽ hợp tác với bọn Sâu bọ để bắt con đi. Và ba sẽ không để chuyện đó xảy ra...

Bởi vì theo lời sấm truyền, chỉ có con mới ngăn được các thế giới khác tấn công chúng ta.

Với mong muốn con được sống một cuộc sống đầy đủ, ấm no, ba đã hứa hôn con với gia đình bạn thân của ba. Ông ta rất giàu và ông ta cũng có một người con trai gần bằng tuổi con. Ba biết thời nay rất ít chuyện như thế này, nhưng mà tương lai của con mà chưa yên ổn thì ba không thể nào nhắm mắt ra đi thanh thản được.

Trong phong thư có chiếc nhẫn làm chứng cho cuộc hôn nhân giữa hai con. Hãy đeo nó vào, Akina à!

Ba đã báo trước cho gia đình bên đó. Cậu con trai của họ ắt hẳn cũng biết tự bảo vệ mọi người xung quanh hay ít nhất là tự mình biết nên làm gì. Vì vậy, con chẳng cần lo lắng về việc hôn phu của con có thể bị thương.

Mong con hãy lượng thứ cho ba về chuyện sắp đặt này. Ông bạn thân của ba sẽ tự biết lo liệu cho đám cưới của con khi con đã đủ tuổi. Con hãy suy nghĩ thật kỹ. Ba mong con đừng làm trái ý ba, ba sẽ không yên lòng đâu!

Còn nữa, hãy chuẩn bị cho trận quyết đấu cuối cùng. Đến một ngày nào đó, con sẽ biết được dòng máu con đang mang trong người là của ai. Bọn chúng vẫn đang sẵn lòng con từ ngày này qua ngày khác. Hãy mạnh mẽ lên, con gái yêu của ba!

Hy vọng con sẽ hạnh phúc!

Yêu con,

Tsubasa Toru.”

Bức thư trên tay Akina rơi xuống đất...

Cô khuyu xuống ngay cửa ra vào, dường như đôi chân không thể đỡ nổi cô lúc này nữa...

Mắt cô thần thờ, nhìn chăm chăm vào một khoảng không vô định...

Môi mấp má, nói không thành lời...

- Hứa hôn... sao?...

Cô vô cảm nhìn chiếc nhẫn nhỏ nhắn nằm gọn trong phong thư...

Chiếc nhẫn bạc với những đường nét uốn lượn, tựa như cơn gió, quấn quýt quanh mặt viên đá Aquamarine nhỏ, lấp lánh...

Đá Aquamarine rất quý, được liệt vào hạng quý giá chung với kim cương, Ruby và Sapphire. Chỉ vài nước trên thế giới có khả năng khai thác loại đá quý này. Vậy cũng đủ biết nhà “hôn phu” của cô giàu đến cỡ nào... Loại đá này tượng trưng cho biển, vì nó mang trên mình màu xanh biếc, hệt như mặt biển bao la...

Một sự phối hợp hoàn hảo... Quả là rất đẹp...

Cô đeo thử vào tay mình... Vừa khít... Công nhận cô khâm phục tài năng của những nghệ nhân đã làm cái này gần 18 năm trước...

Ngắm nghía một hồi...

Chợt...

Cô vô vọng gục đầu xuống nền đất cứng...

Không biết vì quá đau khổ hay vì đã quen dần với những việc này mà cô không khóc, không thể khóc lúc này...

Cô chỉ cười, đầu tiên là cười mỉm, rồi cố gắng cười thật tươi, nhưng càng lúc mặt cô càng trông giả tạo đến khó coi...

Anh muốn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên môi em mỗi ngày...

Chỉ thoáng qua vài giây, nụ cười liền vụt tắt...

“Xin lỗi... Em không thể cười được nữa...”

Những giọt nước mắt trong veo bắt đầu chảy xuống gò má Akina...

“Cứ tưởng rằng mình được yêu anh ấy mãi mãi... Cho dù chết mình cũng cam lòng... Thế mà...” Akina cay đắng nghĩ. “Mình không thể làm trái lời ông được... Mình đã mang ơn ông rất nhiều cơ mà...”

Akina nhắm mắt lại... Nước mắt chảy ngày càng nhiều hơn... Cô cắn chặt môi cho đến khi rơm rớm máu...

“Tíc tắc tíc tắc...”

Đồng hồ cứ nhịp nhàng kêu trong gian phòng im ắng...

Akina khẽ thở dài, lau đi nước mắt...

“Mình đã... quyết định rồi...”

...

- Xin lỗi anh, Kiyoshi...

Hết chương 46

52. ~ Chương 47: Mẹ Chồng - Nàng Dâu ~

Nya~ Chap này tặng cho nhatnhabe5 nha~^^

~Cảm ơn mọi người đã ủng hộ

Akina kéo vali dọc con đường trơn láng, đôi mắt vô hồn đen láy sâu thẳm thẳm lướt nhanh qua từng góc ngách của sân bay để kiếm tìm người đã hẹn trước.

Hôm nay cô ăn mặc giản dị: áo thun, quần jean, giày bata. Dù gì đây cũng là lên đảo, mặc đồ vậy cho nó gọn. Chiếc vali đen cô đang kéo chứa toàn bộ vật dụng hằng ngày của cô, do xong chuyến này là cô về nhà “chồng” luôn. Vậy cũng đủ biết chiếc vali bành trướng đến cỡ nào...

Trên cổ cô vẫn luôn là sợi dây chuyền hình đôi cánh ấy... Chưa bao giờ cô chịu tháo ra... Nắng rực rỡ tháng 6 rọi khắp sân bay khiến mặt dây chuyền càng thêm lấp lánh...

Trên tay là chiếc nhẫn bạc đính đá Aquamarine và chiếc “vòng tay tình bạn” đỏ, theo cách gọi của Nariko, với chú mèo Maneki Neko* treo lủng lẳng cùng chiếc chuông nhỏ. Nhỏ đã mua đồ về tự làm và vừa tặng cho Akina vừa khóc sụt sùi khi cô lên máy bay. Nhìn nó mà liên tưởng đến Nariko làm cô khẽ mỉm cười. Tối nay chắc “thất tình” ngồi khóc hu hu quá!

(*: Mèo thần tài may mắn)

Nơi cô đang đứng là đảo Umi, miền Trung Sakura, vừa là địa điểm tổ chức đám cưới của cô với một người nào đó giàu có trong 3 tháng nữa, vừa là chỗ cô với người đó ở “tuần trăng mật” luôn... Nghĩ thoáng qua thôi cũng đủ làm cô giật mình, một câu hỏi vu vơ bất chợt lại hiện lên trong đầu Akina, chớp tắt chớp tắt như bóng đèn LED trên bảng quảng cáo:

“Không biết người đó như thế nào nữa?...”

Liệu người đó có cao? Liệu người đó có đẹp trai? Liệu người đó có đào hoa?...

Nhưng những thứ đó không quan trọng bằng...

Liệu người đó có hiểu cô không?...

Cô sẽ không bao giờ biết được câu trả lời nếu chưa được gặp mặt...

~Thế mà sự thật phũ phàng là...

- Con sẽ không được gặp hôn phu của mình trước ngày cưới...

Akina đang quỳ trước mặt trước mặt mẹ “chồng” tương lai của cô, người mặc bộ kimono đỏ, được trang trí với họa tiết hoa anh đào, tóc búi cao, khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn trông thật thanh tú.

Sau khi lên xe, tài xế riêng của nhà này đã chở cô đến đây. “Một căn biệt thự bên bờ biển, mang trong mình sự cuốn hút, tinh tế, sang trọng, luôn đón được tia sáng mặt trời đầu tiên của ngày hay ngọn gió xuân đầu tiên thổi vào đất nước Sakura”, người hầu gái với mái tóc xám bạc tự nhiên đã nói với cô như vậy khi cô được dẫn đi thay đồ, băng qua từng hành lang lót đá cẩm thạch, tường sơn trắng muốt với những chi tiết hoa văn kiến trúc vô cùng tỉ mỉ. Cô khẽ rùng mình trước sự lạnh lẽo của ngôi biệt thự này. Dù người người đi lại hầu hạ tấp nập nhưng không ai nhìn mặt ai, trò chuyện với nhau câu nào. Cả một sảnh đường rộng lớn chỉ có tiếng bước chân và những tiếng thở đều đặn. Buồn tẻ làm sao... Cô có linh cảm không tốt đối với những con người ở trong một căn biệt thự sang trọng thế này...

Sau khi cô thay đồ, người hầu gái dẫn cô vào 1 gian phòng với chiếu tre trải sẵn và toàn bộ mặt tường đối diện với cửa ra vào là kính, ánh sáng mặt trời tràn ngập khắp một không gian lạnh lẽo...

Cô lặng lẽ gặp người chào rồi nhẹ nhàng quỳ xuống, mặt đối mặt với người đã quỳ sẵn trước đó...

Một người phụ nữ, trên người mặc bộ Houmongi** đen đã được cắt ngắn ít nhất đến đầu gối, đẹp kiêu sa nhưng lại ánh lên nét ăn chơi, bài bạc; môi son đỏ chót, mái tóc đen huyền được búi cao, khuôn mặt đánh phấn trắng xoá. Thật khó lòng đoán được tuổi của bà.

(**): Kimono dành cho những người phụ nữ đã kết hôn)

- Chào con, Yuumi. Sắp tới con sẽ là con dâu của chúng ta. - Người phụ nữ điềm đạm nói, nở một nụ cười quyến rũ.

- Vâng, con biết ạ. - Akina từ tốn nói, khuôn mặt không chút dao động.

- Theo như truyền thống, chúng ta sẽ tổ chức một đám cưới giấu mặt. Sự thật là con sẽ không được gặp hôn phu của mình trước ngày cưới, mặc dù đó chính là người sau này con sẽ chung chăn gối, lo lắng cho, chăm sóc cho, nhưng truyền thống vẫn là truyền thống! - Người phụ nữ nói tiếp.

Akina thoáng chút bất ngờ... Thật là ghét mấy cái “truyền thống” quá đỗi!

Người phụ nữ cười với vẻ cảm thông:

- Đừng lo! Ta khi xưa cũng như con, bị ép cưới người ta không yêu, chỉ vì cái truyền thống chết tiệt. Nhưng với tài sản của gia đình này, con sẽ được sống thoải mái mà không cần lo về vấn đề tài chính. Vậy là hạnh phúc lắm rồi đấy!

- Vâng... - Akina cúi gằm đầu, môi mím chặt...

“Rất cuộc bà... có biết hạnh phúc... là gì không?”

- Con quả thật là rất đẹp, Yuumi à. Con sẽ rất xứng đôi với con trai ta. Con trai ta giờ vẫn ở công ty lo nhiều việc, nhưng ngày đám cưới nó sẽ bay thẳng sang đây. Từ nay đến tháng 9, con sẽ phải học lễ nghi, để có thể trở thành 1 người vợ tốt, con hiểu chứ?

- Dạ vâng...

- Được rồi! Gin, người từ nay sẽ trở thành người hầu của con, sẽ chỉ cho con nơi học tập, phòng ngủ, hay vườn hoa để thư giãn. Hãy chỉ di chuyển trong phạm vi đó thôi! Từ giờ, con sẽ không còn được tự do nữa đâu! Đã quyết định kĩ rồi chứ?

- Dạ rồi, thưa bác...

- Gin, dẫn nó đi! - Người phụ nữ ấy ra lệnh.

Chị hầu gái khi nãy nhanh nhẹn bước vào, đứng cạnh Akina đợi cô đứng dậy và cúi gặp người chào bà chủ rồi hướng dẫn cô đến gian phòng học tập...

Không khí lạnh lẽo của căn biệt thự cộng với nỗi buồn lặng thầm khiến Akina không muốn hé môi chút nào. Thế nên trừ lúc cô ở một mình, ngủ mơ, thì cô đều im phăng phắc...

Những buổi học trà đạo, cắm hoa, nghi thức,... cứ buồn tẻ trôi qua. Điều làm Akina thích nhất là phòng tắm ở nơi biệt thự này có chai dầu gội hương hạnh nhân. Cô thường bí mật lấy một chút ít cho vào một mảnh giấy rồi gói lại cẩn thận, bỏ vào chiếc ví nhỏ cầm tay và luôn mang theo bên người.

Những lúc rảnh rỗi, cô ngồi đung đưa trên chiếc xích đu trắng đặt trong vườn, tận hưởng mùi hương của những đoá hoa mùa hè nở rộ và bầu không khí trong lành, thỉnh thoảng đọc những cuốn sách cô lấy từ phòng học tập để giết thời gian, nói đúng hơn là để tránh không nghĩ đến Kiyoshi...

~~~ Vừa vặn và đẹp lắm, thưa cô chủ! - Gin tấm tắc khen khi thấy Akina bước ra từ phòng thay đồ, trên người mặc chiếc áo cưới Yuki Sakura, nghĩa là đoá hoa anh đào tuyết trắng, bông bành, tinh khôi, kín đáo nhưng gợi cảm, rất hợp vợ dáng người hoàn hảo của Akina. Quả không hổ danh là chiếc áo được đặt riêng của nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới!

- Ừm... Có điều gì không ổn... - Nhà thiết kế đứng bên cạnh Gin, lắc lắc đầu nhìn chăm chăm vào Akina. Chợt, ông ta ré lên. - À đúng rồi! Hãy tháo sợi dây chuyền kia ra đi!

Akina đang ngắm nghía mình trong gương, liền quay phắt lại nắm lấy sợi dây chuyền bạc hình đôi cánh, mặt vừa hốt hoảng vừa cảnh giác:

- Không được đâu!

“Giọng nói trong trẻo kia vừa phát ra từ đôi môi ấy... ư...?...”

Tên nhà thiết kế ngó người ra một lúc lâu...

Akina quay lưng đi vội vào phòng thay đồ...

Còn một tuần trước ngày cưới thôi...

Thời gian... thật là không chờ đợi ai...

~~~Nằm trong căn phòng lạnh lẽo, Akina trần trọc, không thể nào chợp mắt được. Ngày mai là ngày cưới của cô rồi! Thế mà... Chẳng biết chồng của cô là người như thế nào nữa...

”Nhà giàu... Hẳn phải thích khoe của lắm nhỉ?”

Nếu hẳn ta đẹp trai thì sao?... Hàng trăm gái bu xung quanh...

Rồi mình phải ngủ chung với hẳn ta sao? Có cần phải làm “việc ấy” không nhỉ...?

...

Chẳng biết Kiyoshi đang làm gì nữa...

Chắc là anh cũng đang chuẩn bị đám cưới ha? Hay là đã cưới rồi ta?

...

Đúng là mình chả được biết gì về thế giới xung quanh cả...”

Nằm lẩn lộn một hồi lâu, khi đồng hồ đổ chuông điểm 12 giờ đêm, Akina đã chìm vào giấc ngủ...

Trong mơ, cô còn nói mớ:

- Kiyoshi...

Ngoài cửa sổ, mùa thu đang đến một cách lặng lẽ...

Có một người đang ngồi trên chiếc ghế êm ái bên bàn làm việc, tóc tai rũ rượi, mắt nhắm hờ...

- Thưa Tổng giám đốc, Giám đốc đi nghỉ đi ạ. Ngày mai là ngày cưới của Giám đốc rồi! Không được tàn tạ như vậy đâu ạ! - Một người mặc vét đen bước vào, cung kính cúi chào người ấy.

- Tôi biết rồi! Anh cũng đi ngủ đi, Kin. Mai sẽ là 1 ngày dài đấy! - Một giọng nói trầm ấm phát ra nơi cửa miệng của người ấy. Đôi mắt nhắm hờ chậm rãi mở ra... Đôi mắt màu cafe...

Người tên Kin cúi đầu chào rồi lui ra...

Chợt...

Người đang ngồi mơ màng màng ấy nhảy dựng lên, hắt xì liên tiếp 2 cái...

- Ô... Gì thế này? Có người vừa nhắc đến mình sao?... - Người ấy xoa xoa mũi, lấy chiếc áo khoác đen vắt trên vai rồi trở về phòng ngủ của mình...

Hết chương 47

53. ~ Chương 48: Đám Cưới Giấu Mặt (phần 1) ~

Chap này tặng cho nhataanh25092002 ~

Cảm ơn m.n rất nhiều vì đã ủng hộ

~~~~~
Sáng tinh mơ...

- Cô chủ, dậy đi! Hôm nay là ngày cưới của cô chủ rồi! Cô cần phải dậy sớm! - Gin đứng sát bên giường gọi Akina dậy.

Akina mở đôi mắt trĩu nặng ra, nhìn chăm chăm vào chiếc rèm cửa sổ trắng cách giường cô chừng 3m, đang hắt ánh sáng xanh kì lạ từ bầu trời vào căn phòng lạnh tanh. Tim cô bỗng nhói đau!...

Không còn nơi chiếc giường bên cửa sổ...

Không còn chiếc rèm cửa hoa mimosa vàng nữa...

Không còn, không còn gì hết...

Hôm nay, cô sẽ đi lấy chồng...

Akina khẽ thở dài, tháo chiếc nhẫn đính đá Aquamarine đặt lên bàn rồi bước chân xuống giường...

Thôi thì, tạm biệt thời con gái!...

Người “chồng” sắp cưới ấy... đang ngồi chờ ở sân bay, bấm bấm điện thoại... Đôi mắt màu cafe ánh lên sự buồn bã và mệt mỏi vô hạn...

“Reng... Reng...”

- Alô... - Giọng nói ấy, thật trầm ám!

- Con đến chưa vậy? - Giọng ở đầu dây bên kia đặc chất địa phương của Bắc Sakura.

- Con đang ngồi ở sân bay, sắp đến giờ bay rồi ạ.

- Thế à, tới nhanh đi đây! Con mà không đến là đừng nhìn mặt ba nữa!

- Vâng, con biết rồi ạ.

Chàng trai ấy cắt điện thoại vào túi và khẽ thở dài... Chợt, một tia sáng loé lên trong đầu anh...

Anh chạy vòng vòng kiểm giấy và bút ở phòng chờ sân bay. Được cái dẻo miệng và đẹp trai nên mấy cô nhân viên vừa nhìn thấy đã bị đốn hết sạch, việc nhận được giấy và bút trong vòng 15 giây cũng là chuyện thường thôi!

Rồi anh ngồi hí hoáy viết cái gì đó, ngòi bút không ngừng lia trên giấy...

Chuyến bay SA509 sẽ được khởi hành trong ít phút nữa. Quý khách vui lòng nhanh chân đến cổng số 8 để lên máy bay.

- Thưa cậu chủ, cậu không nhanh chân lên là sẽ trễ chuyến bay đó! - Một người mặc vét với mái tóc màu vàng kim và khuôn mặt gốc Âu đẹp trai nhưng không bằng chàng trai ấy, đứng cạnh và nói.

- Kin hả? Đợi ta một chút! - Không ngốc đầu lên, chàng trai ấy nói.

Ký tên một cái, xong!

- Đi thôi!

Vừa đi, Kin vừa quay sang hỏi:

- Cậu chủ, cậu chủ viết thư đó hả?

- Ừm!

- Cho ai thế?

- Bí mật.

- Cậu chủ định gửi khi chúng ta lên đảo hả?

- Ừm!

- Cậu chủ có biết là trên đảo không thể gửi thư lên đất liền được không?

- Hả? - Chàng trai ấy quay sang, mặt thẳng thốt.

- Thế là cậu chủ chưa biết thật sao?

- Ừm. Thôi kệ đi! Có gì ta sẽ lén lút gửi khi về! Người phải kín lời đó nghe chưa? Nếu không,... phế tay chân! - Giọng nói đang trầm ấm bỗng đổi thành lạnh tanh, đầy uy quyền.

Người tên Kin run sợ, khẽ gật đầu:

- Vâng ạ...

Cả 2 người cùng bước lên máy bay...

~ Con đẹp lắm, Akina à! - Washi bước vào phòng cô dâu, mỉm cười hiền từ khi trông thấy Akina trong bộ đầm Yuki Sakura đẹp tuyệt vời.

Hôm nay cô trang điểm nhẹ. Đôi môi màu cánh hoa anh đào, đôi mắt kẻ đen nhưng không quá đậm, đôi má ửng lên sắc hồng hào, tươi tắn. Nhưng, khuôn mặt vẫn... vô cảm...

- Sếp! Sếp cũng đến đây hả? - Nghe tiếng nói, Akina thay đổi ngay lập tức. Cô bất ngờ, la toáng lên.

Washi đưa ngón tay lên miệng bảo im lặng, rồi nháy mắt với cô. Cô bịt miệng lại, gật gật đầu tỏ ý hiểu rồi.

Gin từ ngoài bước vào, mang theo tấm mạng che mặt Shiro Yuki đi kèm với bộ áo cưới, thấy Washi chột khịt lại.

- Bác là...

Washi cười hiền từ.

- Ta là ba của Akina!

- Ô! Vô cùng thất lễ, thưa bác. - Gin cúi đầu chào. - Nhưng bác xin vui lòng ra ngoài 1 chút để cháu chuẩn bị cho cô chủ, con gái bác ạ.

- Ta biết rồi. Ta đi nhé, con gái!

- Chào ba ạ! - Akina cúi nhẹ đầu chào rồi quay lại nhìn mình trong gương.

Khuôn mặt cô lại trở về trạng thái vô cảm... Đáy mắt ánh lên nỗi buồn vô hạn...

- Đã xong, thưa cô chủ! - Gin chỉnh sửa xong mạng che mặt trên đầu Akina, rồi lùi ra xa, ngấm nhìn cô chủ mình đẹp như một thiên sứ giáng trần...

Akina cũng không thể tin nổi... có 1 ngày, cô lại mặt trên mình bộ áo cưới đẹp thế này...

Mà lại đi lấy “người mình không yêu” làm chồng...

- Đi thôi! - Washi mở cửa ra, đứng đó chờ Akina từ từ bước đến, khoác tay ông, và hai người cùng bước tới thánh đường trong vai bố vợ và nàng dâu.

~Cánh cửa gỗ to chậm chậm mở ra. Hàng loạt ánh mắt hướng về phía Akina và ông Washi...

Nơi đây là nhà thờ Shinju, một nhà thờ được xây theo kiểu kiến trúc Gothic, với các mái vòm vuốt nhọn và những ô cửa sổ cao. Nhìn bên ngoài trông cứ như 1 toà lâu đài.

Dưới tấm mạng che mặt trắng đục mờ, Akina chỉ có thể thấy được ánh sáng của thánh đường mờ mờ ảo ảo, không rõ ràng... Và mọi người cũng không thấy được mặt cô...

Hàng lông mi cong vút đen dài khẽ khép hờ lại, hai tay nắm chặt đóa hoa hồng trắng tinh khiết, cô lắng nghe bài hát thánh ca từ hai bên dội lại... Bài hát này... đã in đậm trong tâm trí cô từ khi cô còn nhỏ... Cô đã từng rất ngưỡng mộ những cô dâu mặc trên mình chiếc áo cưới trắng muốt đẹp kiêu sa... Ấy mà bây giờ cô cũng đã trở thành một cô dâu mất rồi!...

Cô nhẹ nhàng bước đi theo ông Washi, tiến về nơi chú rể đang đứng...

Mặt khác

Kiyoshi đứng trước người cha xú với khuôn mặt hiền hậu. Người này đã từng làm Chủ Lễ cho ba mẹ anh khi hai người bị ép cưới với nhau, và bây giờ anh cũng chung hoàn cảnh...

Không biết “vợ” anh sẽ thế nào nhỉ?...

Có xinh đẹp không?...

Tính tình có dễ thương không?...

Có thông minh không?...

Có bí ẩn không nhỉ?...

Đến giờ anh vẫn chẳng ngừng thắc mắc...

Hôm nay anh mặc một bộ vest đen lịch lãm, bên trong là áo sơ-mi trắng với chiếc nơ đen nho nhỏ thắt trên cổ áo. Trên áo cài hoa hồng trắng. Trông anh hôm nay rất ra dáng chú rể hảnh hoi!

Đang chỉnh trang lại y phục thì anh nghe tiếng cánh cửa gỗ của thánh đường từ từ mở ra...

Anh đứng thẳng người lại, hướng ánh mắt về phía cô dâu của mình... Tấm mạng che mặt làm anh chẳng nhìn thấy được mặt cô...

“Cộc cộc cộc cộc...”

Tiếng đế giày cao gót gõ nhẹ xuống sàn làm tim anh đập rộn lên vì hồi hộp...

Từ hai bên, mọi người bắt đầu hát thánh ca...

Đây thật là một giây phút thiêng liêng!...

Cô dâu của anh càng ngày càng đến gần hơn...

Chợt...

“Thịch”

Tim anh đập mạnh khi nhìn thấy sợi dây chuyền hình đôi cánh đeo ở cổ người con gái ấy...

Sợi dây chuyền độc nhất vô nhị trên thế giới...

Sợi dây chuyền anh đã trao tặng cho Akina vào sinh nhật thứ 17 của cô...

Tại sao nó lại ở đây?...

Tại sao người con gái ấy lại đeo nó?...

Không lẽ người ấy là...

Người đàn ông đang khoác tay cô ấy, hẳn là người giám hộ của cô, chậm rãi bỏ tay xuống và lui ra sau...

Kiyoshi chìa bàn tay to của mình ra cho cô nàng ấy đặt tay vào...

Đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo ấy...

Một sự phấn khích tột độ dâng lên trong lòng anh!...

Chắc chắn... Chắc chắn là cô ấy!...

Không ngờ trái đất lại tròn đến thế!...

Phải chăng... ngay từ đầu sợi dây định mệnh đã trói buộc chúng ta lại với nhau?...

~~Phía bên kia

~~Khi ông Washi dừng bước, Akina từ từ mở mắt ra và nhìn lên...

Cô không thấy được mặt chú rể của cô, nhưng độ rộng của tấm mạng che mặt cho cô vừa đủ thấy bàn tay chìa ra trước mặt, chờ đợi cô đặt bàn tay mình lên...

Bàn tay ấy... to, và có nước da bánh mật khoẻ khoắn, cứ như là bàn tay của Kiyoshi vậy...

Cô khẽ cười buồn rồi đặt tay vào bàn tay ấy, cẩn thận nhìn bậc thang và bước lên. Một tay cô túm lấy tà áo cưới dài, tránh khỏi việc bị vấp té...

- Các con thân mến,... - Người cha xứ bắt đầu nói. Dĩ nhiên những thứ thật sự ông phải nói đã bị chỉnh sửa đôi chút, cho hợp với hôn lễ ép buộc. - Các con đến nhà thờ để hôn ước của các con được Thiên Chúa đóng ấn trước mặt đại diện Hội Thánh và cộng đồng dân Chúa. Chúa Kitô rộng rãi chúc phúc tình yêu này, và Chúa dùng bí tích đặc biệt làm cho các con luôn luôn trung tín với nhau, và đảm nhận những trách nhiệm của hôn nhân, cũng như chính Người đã dùng phép Thánh Tẩy để thánh hiến các con....

Cả thánh đường đều chăm chú lắng nghe...

- Hôm nay, các con đã đến đây để được kết hôn. Nếu trong vòng quý vị có ai nêu ra được lý do nào khiến đôi bạn này không thể kết hôn hợp pháp, thì xin hãy nói lên. Bằng không, từ rày về sau xin yên lặng....

Cả thánh đường không chút động tĩnh... Ngay cả tiếng thở của người bên cạnh cũng có thể nghe rõ mồn một...

- Trước mặt Chúa, cha xin hỏi ý kiến hai con. Con có nhận người nam này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để trung trinh với chàng đang khi hai người còn sống chẳng? - Cha xứ quay sang hỏi Akina.

- Thưa có. - Cô trả lời như theo kịch bản, thứ mà cô đã thuộc nằm lòng.

- Vậy con có nhận người nữ này làm vợ, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ nàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe, từ bỏ mọi người khác để chung thủy với nàng đang khi hai người còn sống chẳng? - Cha xứ quay sang hỏi chú rể.

- Thưa có!

Giọng nói trầm ấm, pha chút hào hứng và quen thuộc khiến tim Akina bỗng dưng đập nhanh hơn...

Linh tính mách bảo cô điều gì đó...

Chiếc nhẫn Aquamarine bạc...

Một sự pha trộn giữa biển và gió...

Biển là Toru, họ của ba nuôi cô...

Còn gió là...

...

...Kaze!!!

Cô... sẽ lấy một người họ Kaze!...

Trong đất nước này chỉ có 1 người mang họ Kaze gần bằng tuổi cô thôi!...

Bỗng dưng mọi chuyện như đều liên kết lại với nhau thành một điều hiển nhiên. Cô đã quá ngu ngốc nên không thấy!

Chiếc nhẫn Aquamarine bạc...

Hôn ước giữa hai nhà!

Nhà giàu...

Tập đoàn Kaze lớn nhất đất nước Sakura!

Đính hôn từ khi còn nhỏ...

Lúc cô còn đang ở dưới vòng tay che chở của ba nuôi cô, Toru!

Cậu con trai ấy biết cách bảo vệ mọi người xung quanh hay ít nhất cũng biết mình nên làm gì...

Chẳng phải anh làm việc ở Yami hay sao?!?

Akina đã thấu hiểu mọi chuyện sau vài giây...

Tiếng nói của cha xứ kéo cô về lại hiện tại...

- Lạy Chúa, xin ban phước cho đôi nhẫn này để trở thành dấu hiệu của lời thề mà người nam và người nữ này đã cùng nhau kết hiệp; qua Chúa Cứu Thế Giê-su, Chúa chúng con. Amen.

Một người con trai với mái tóc màu vàng kim cầm một chiếc hộp đồ đựng cặp nhẫn ra trước mặt cả hai người.

Kiyoshi hồi hộp và xúc động, một tay cầm chiếc nhẫn lên mà rung rung, tay kia nâng đôi tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia lên và chậm rãi đeo nhẫn vào ngón tay áp út... Vừa khít!...

Chiếc nhẫn bạc với hai đầu không nối trực tiếp với nhau mà hơi chéch đi một tí, gắn liền ở giữa là một viên kim cương khắc hình hoa anh đào, không quá nổi bật nhưng sang trọng, có một không hai. Và nó hợp với sợi dây chuyền trên cổ Akina một cách kì lạ.

Akina cũng trao nhẫn cho người nam kia, tay rung rung không thua gì. Bởi vì cô cũng quá hồi hộp và xúc động...

Không lẽ... người đứng trước mặt cô là Kiyoshi?...

Không lẽ... hai người đã chính thức thành vợ chồng từ hôm nay?...

Không lẽ... lại trùng hợp đến thế sao?...

- Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu... - Cha xứ lên tiếng...

Hai người, không biết do lực hấp dẫn hay cố tình, ngày càng tiến gần nhau hơn...

Thánh đường nín thở...

Hai con tim đang đập nhanh và dồn dập... đập cùng 1 nhịp...

“Thình thịch... Thình thịch...”

Kiyoshi đưa tay chậm chậm vén tấm mạng che mặt của cô nàng lên...

Hết chương 48

Au có lời chúc mừng muốn gửi đến các bạn đã đoán đúng trong ment và các bạn đã đoán đúng trong đầu mà hồng dám nói nha~ Rõ ràng là au muốn nó bí mật tí xíu mà cuối cùng mới có 2 chap trước mà đã biết hết ráo rồi! Các bạn đúng là hay thiệt!

Mỗi lần có bạn đoán trúng là au lại đập đầu vào bàn đau khổ. Giờ thì thương cho cái đầu của tui...

Hic *chảy nước mắt do... buồn ngủ*... Còn 2 chap nữa là kết thúc phần 1 ời... Các bạn có háo hức mún bik cái kết không nà?

Thui pp,

Chúc các bạn một ngày vui vẻ!

54. ~ Chương 49: Đám Cưới Giấu Mặt (phần 2) ~

Chap này tặng cho nhataanh25092002 nhé!

~Chap 49... xin được bắt đầu!

Nắng vàng xuyên qua ô cửa kính của nhà thờ khiến bên trong lấp lánh muôn màu, đẹp như mơ...

Thánh đường im đến nỗi... nếu có con ruồi bay qua thì tất cả đều nghe thấy!

Đó cũng là một lễ thường tình thôi, vì tất cả mọi người đang tập trung nhìn về phía đôi vợ chồng “lần đầu tiên gặp mặt nhau”, theo định nghĩa của những người không trong cuộc, bị ép buộc phải hôn nhau ngay trước mặt họ.

Hắn là khi ra ngoài ai cũng phải lắc đầu ngán ngẩm vì cái truyền thống chết tiệt của dòng họ Kaze và tự hỏi đôi vợ chồng trẻ này có vượt qua nổi 1 tháng hay không, hay lại như Chủ tịch Kaze và phu nhân của ông ta: người thì cắm đầu vào công việc, người thì đi ngoại tình hằng ngày...

Quay lại với diễn biến của đôi vợ chồng trẻ

Khuôn mặt đẹp tựa thiên thần của Akina chậm rãi lộ ra dưới tấm mạng che mặt...

Kiyoshi nhẹ nhàng hất tấm vải vương vীu đó ra đằng sau, bàn tay rung rung theo nhịp đập trái tim...

Chính là cô ấy!...

Tại sao lại...?...

Anh quá xúc động nên đứng đờ người ra tại chỗ, mắt ngấn ngấn nước...

Akina khẽ ngược nhìn lên nhìn mặt “chồng” mình...

Khuôn mặt của anh... của Kiyoshi hiện ra trước mặt cô...

Đây không phải là mơ chứ?...

Ảo giác sao?...

Cô nhắm mắt lại thật lâu rồi mở mắt ra...

Anh vẫn đứng đó, mỉm cười nhìn cô, mắt đã long lanh, chan chứa những hạt nước trời ban...

Cô muốn khóc...

Cô muốn ôm anh thật chặt...

Cô muốn hôn anh thật lâu...

Cô muốn ở bên anh trọn đời...

Quá xúc động, cô cũng đứng một chỗ, miệng không nói nên lời, những giọt nước mắt chực trào nơi khoé mắt...

Cha xứ thấy hai người đứng nhìn nhau lâu quá, bèn nói:

- À... Các con có thể... không hôn cũng được... Không có gì phải ngại đ...

Tiếng nói của cha xứ như một hiệu lệnh thúc đẩy hai người hành động...

Akina vòng tay qua cổ Kiyoshi, nhón chân lên đặt một nụ hôn ngắn lên môi anh...

Rồi cô cười tinh nghịch...

- Hì hì... Cưỡng hôn được anh rồi!...

- Á... Dám cưỡng hôn anh sao? Akina à, anh sẽ hôn em tới chết luôn đấy! Chuẩn bị tinh thần đi~ - Kiyoshi la lên, rồi ngay tức khắc vòng tay qua eo Akina và cúi xuống đặt một nụ hôn thật sâu và lâu trên môi cô.

Cô không chống cự, lại còn hưởng ứng chung với anh, góp phần cho nụ hôn thêm cuồng nhiệt...

Đã lâu rồi cô mới có lại được cảm giác này, cảm giác ngọt ngào nơi khoé môi...

Hai người hôn nhau đã đời rồi mới buông nhau ra... Trên mặt cả hai là một nụ cười hạnh phúc. Hai đôi mắt lấp lánh như ngàn vì sao trên trời nhìn nhau thật lâu...

Như sực nhớ ra điều gì đó, hai người đồng loạt quay lên phía cha xứ, rồi quay xuống dưới phía ghế ngồi dành cho khách...

Ông cha xứ cứng họng, miệng mở toang hoác không sao khép lại được...

Người dự lễ bàng hoàng, hết nhìn cô dâu chú rể rồi lại nhìn nhau, xì xào bàn tán...

“Có chắc đây là đám cưới giấu mặt ép buộc chứ?”

“Chắc chắn 100% luôn đó!”

“Sao kì vậy? Nhìn chúng nó như quen nhau cả nghìn năm về trước vậy đó!”

“Hớ... Chơi ăn gian gặp nhau trước hả?”

“Theo tui được biết là cả hai người từ khi bị triệu tập đến giờ không thể gặp nhau được!”

“Vậy thì... tại sao?...”

Hai ông bà Kaze cứ biết nhìn nhau mà trong đầu hiện lên vô vàn câu hỏi...

Akina và Kiyoshi phì cười trước thái độ của mọi người...

- Đây, cho họ nhìn thấy tình yêu của đôi ta nhé! - Kiyoshi cười ranh mãnh.

- Okie~ - Akina nháy mắt. Trong lòng cô bây giờ rất là hạnh phúc và háo hức.

Kiyoshi nhắc bồng Akina lên, bế thốc cô đi dọc con đường của lễ đường, la to:

- Mời mọi người ra ngoài chụp hình ạ!

Tất cả tiến ra ngoài trong trạng thái hoang mang tột độ, theo sau Kiyoshi và Akina, mắt càng mở to hơn khi thấy cặp cô dâu chú rể nhí nhảnh này làm thế...

Ra đến cửa nhà thờ, Kiyoshi đặt Akina xuống rồi cả hai cùng sửa sang y phục. Thợ chụp ảnh đã đứng sẵn bên ngoài, chờ tất cả mọi người đông đủ rồi chụp một cái ‘tạch’...

Đó là bức ảnh nghiêm chỉnh nhất!

- Đây Akina. - Kiyoshi quay sang nói nhỏ với Akina. - Em thất tình nên tặng cân hả? Sao mà em nặng quá vậy?

- Kiyoshi biến thái! Dám ăn nói khiếm nhã thế hả? - Akina phồng má lên nói. - Đó là do cái áo cưới thôi biết chưa? Vì ai mà em sụt mất 5kg trong 3 tháng đầu hả? Hả? Hả? - Akina đưa tay nhéo má Kiyoshi...

“Tách”

Bức thứ hai là tấm cô dâu đang nhéo má chú rể.

- Oái! Ai cho nhéo má anh hả, nhóc! - Kiyoshi la toáng lên.

- Không được gọi em là nhóc! - Akina càng nhéo mạnh hơn.

- Nhóc! Nhóc! Nhóc! Nhóc! Nhóc! - Kiyoshi gạt tay Akina ra, chìa mặt ra trước nói giọng khiêu khích.

- Không được g...

“Chụt”...

“Tách”

Tấm thứ ba chụp chú rể đang hôn môi cô dâu với phản ứng thái quá của những ông già bà già xung quanh (ông chủ bà chủ những tập đoàn danh tiếng trên thế giới!!!).

Akina bất ngờ, đỏ mặt quay đi. Kiyoshi thì cười nham nhở...

Đúng lúc đó, đám đông tụ tập bên dưới nhà thờ, cạnh thợ chụp ảnh vang lên tiếng khẩu hiệu xưa như quả đất:

- Kiyoshi chụt Akina! Kiyoshi chụt Akina! Kiyoshi chụt Akina!

Cả cô dâu lẫn chú rể đều giật mình, quay đầu nhìn xuống bên dưới...

Lần trong đám đông, Nariko, Kiba, Maito, Satoshi, Mika đang cười tươi, khoe răng ra và vẫy vẫy tay nhiệt liệt. Phía sau là nguyên một hội đồng con trai lớp 12A năm trước, lớp của Kiyoshi, mỗi người mặc một loại trang phục khác nhau. Có người mặc đồng phục đại học, có người mặc đồ công nhân, có người mặc quần áo truyền thống của dân tộc thiểu số...vân vân và vân vân...

- Ô... Sao mọi người lại ở đây? - Cả Kiyoshi và Akina đồng thanh nói, rồi đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn nhau.

- Mời mọi người xuống để bạn bè cô dâu chú rể lên! - Chú thợ chụp ảnh từ dưới la lên. Ngay lập tức, đám đông mặc vest và đầm sang trọng tản ra. Chưa kịp thở, hai người đã bị chèn ép bởi cái đám loi nhoi tràn lên ôm cứng hết hai người.

- Bọn này phải gửi lời cảm ơn đến ông Washi, ba Akina vì đã có lòng tốt mua luôn vé máy bay cho bọn này đến đây ấy! - Mika cười, nói.

- Đang làm việc mà bị bắt cóc đến đây luôn! Hai người phải bồi thường ấy! - Một nam sinh nói.

- Ừm ừm... Đúng rồi! À... Bọn này nghe và nhìn thấy hết rồi! Mối tình định mệnh hở? Sướng quá ha Akina?

- Kiba giở giọng châm chọc, nhưng trong lòng thấy buồn buồn... Anh cũng đã từng theo đuổi Akina mà...

~*~*~*~*Hồi ức quay về~*~*~*~*

~Lần thứ nhất:

- Akina à, anh yêu em thiệt đó!

- Anh bị bệnh hả Kiba? Phạt 1Y!

Lần thứ hai:

- Akina yêu dấu, sao em không bao giờ chịu yêu anh hết vậy?

- Kiba, anh một là vào bệnh viện điên, hai là phạt 2Y!

Và vô số vô số lần khác...

~*~*~*~*Kết thúc hồi ức~*~*~*~*

-- Akina! Sao bỏ bỏ mình mà đi lấy chồng? Lấy ai không lấy, lấy cái tên này cơ chứ! - Nariko ôm chặt Akina, tay chỉ chỉ vào Kiyoshi.

- Ế!... Nhưng mà... cuối cùng Akina là của anh hén? - Kiyoshi vỗ vỗ người Nariko, nói.

- Hứ! - Nariko gạt tay Kiyoshi ra, không chịu rời bỏ Akina.

- Nào! Chụp nhé! - Thợ chụp ảnh bên dưới hét lên.

- OK! - Tất cả đồng loạt giơ hai ngón tay hình chữ V lên.

“Tách”

Mặc dù cô dâu đang nằm trong vòng tay của người khác và chú rể đang liếc xéo nhưng bức hình vẫn có thể coi là đẹp.

Đặc biệt là, ai cũng trông thật là hạnh phúc!

Hết chương 49

Đáng lẽ ra tới đây là hết nhưng au sẽ bonus cho thêm chap 50 cho nó tròn chục, số đẹp há!

Chúc các bạn một ngày tốt lành!

55. ~ Chương 50: Happy Ending - Mở Đầu Cho Những Rắc Rối ~

Chap cuối xin tặng cho miiasky

~Và muôn vàn lời cảm ơn xin dành tặng đến mọi người ạ~

Yêu mọi người nhieu

Trước khi lên xe hoa về lại biệt thự, Akina quay mặt lại, la to:

- Tung hoa cưới nhé!

Một đám con gái, bao gồm có Nariko, Mika và một số tiểu thư nhà giàu nhanh chân chạy lại gần Akina, mặt hớn hở chả khác nào những chú chó chờ chủ ném banh ình lượm.

- 1... 2... 3!

Đoá hoa hồng trắng được ném lên không trung...

Hàng loạt những cánh tay giơ lên trời...

...

- Ói!...

Đoá hoa hồng trắng đã rơi vào tay ai đó!

Tất cả mọi người né ra để nhìn mặt người chụp được đoá hoa ấy!

Là cô gái có mái tóc dài màu hồng nhạt... Nariko!

- Hả?... - Nariko chưa hết bàng hoàng. Cô hết nhìn đoá hoa rồi lại nhìn mọi người xung quanh...

Chợt...

Cô nhìn thấy một chàng trai... với mái tóc màu vàng kim và khuôn mặt gốc Âu vô cùng đẹp trai... đang nhìn mình... và mỉm cười...

Nụ cười ấm áp như ánh nắng ban mai...

“Thịch”

- Nariko, chúc cậu tìm thấy được hạnh phúc của mình nhé! Đám cưới nhớ mời ấy! - Akina cười khi thấy Nariko nhìn tay người hầu của Kiyoshi say đắm. Cô nháy mắt rồi leo lên xe, theo sau là Kiyoshi. Rồi chàng trai có mái tóc vàng kim ấy đóng cửa xe lại, leo lên ghế tài xế phía trên ngồi...

Chiếc xe lăn bánh, bỏ lại Nariko với trái tim đập rộn ràng và tình yêu sét đánh...

~ Hai đứa, chuyện khi nãy ở thánh đường là sao hả? - Chủ tịch Kaze cùng phu nhân, hay nói trắng ra là ba mẹ Kiyoshi, sau khi về biệt thự thì ngay lập tức gọi đôi vợ chồng trẻ lên phòng làm việc.

- Vâng... Thưa ba mẹ... Akina chính là cô gái con đã nói với ba. Con với cô ấy đã quen nhau và sống cùng nhau ở Nam Sakura ạ... - Kiyoshi nói, tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Akina như để chứng minh cho lời nói của mình.

- Vậy sao? - Ông Kaze hạ giọng, không biết đang nói bình thường hay đang mỉa mai. - Thế cũng tốt! Ba đã tưởng con quen với một cô gái nghèo nàn không cha không mẹ ch...

- Ba! - Kiyoshi la lên ngắt ngang lời nói của ông.

- Được rồi được rồi mà! Thôi, tới đây ba mẹ rút đây! Hai đứa hưởng tuần trăng mật vui vẻ! - Bà Kaze nháy mắt với Kiyoshi và Akina, rồi ra hiệu cho hai người đi ra.

“Cạch”

Tiếng cửa gỗ đóng và khoá tự động vang lên. Ông Kaze ngã lưng ra sau ghế, khẽ thở dài...

- Con nó lớn thật rồi ông há? - Bà Kaze nói nhỏ nhẹ, dịu dàng đến mức cả bà cũng phải ngạc nhiên. Bao nhiêu năm nay ngày nào bà cũng biết có rượu và rượu. Chỉ có vào ngày cưới của con trai mình bà mới nhịn thôi...

- Ừm. Không ngờ nó lớn nhanh đến vậy! - Ông Kaze lặng lẽ ngẫm lại khoảng thời gian đã trôi qua vô nghĩa... Ông đã quá chú trọng công việc mà quên đi người vợ của mình... con trai của mình...

- Nhìn chúng nó hạnh phúc mà thấy ghen tị, nhỉ? - Bà Kaze đứng dậy, tiến đến bên chồng, cười quỵn rũ. - Sao chúng ta không tận hưởng một chút hạnh phúc đi?

- Bà vẫn dẻo miệng như ngày nào, Inari. - Ông Kaze cũng cười. - Bao lâu nay tôi thực sự đã quên mất hạnh phúc là gì... Xin lỗi vì tôi đã bỏ mặc bà... Khiến bà trở nên thảm hại thế...

- Vậy thì ông phải bù đắp cho tôi ấy! - Bà Kaze ngồi lên đùi ông, tay quàng lấy cổ ông...

- Đừng lo! Tôi sẽ bù đắp cho bà mỗi ngày! Miễn bà chịu tôi là được! - Ông Kaze nở nụ cười nửa nham hiểm. Giờ thì hiểu nụ cười của Kiyoshi di truyền từ ai rồi...

- Tất nhiên rồi! Chứ ông nghĩ tôi đang làm gì h... Ummm.....

Ngày hôm đó, tình cảm giữa vợ chồng Kaze già đã được hàn gắn lại với nhau...

Đúng là một ngày màu hồng...

~~ Này, em chưa được ra biển lần nào đúng không? - Kiyoshi, vẫn đang nắm chặt tay Akina, đi dọc con đường hành lang dài ngoằn ngoèo mà anh đã thuộc nằm lòng. - Giờ đi không?

Akina gật đầu lia lịa.

- Đi! Đi chứ! Em chán ở đây lắm rồi! Ngọt ngọt quá chừng!

- Vậy thì đi thôi! - Kiyoshi cười ranh mãnh, kéo cô ra khỏi không khí lạnh lẽo của ngôi biệt thự này...

~~~ Oa~ Biển đẹp quá! - Akina, trong chiếc đầm hoa xinh xắn, chạy tung tăng trên bãi cát không một bóng người và nhìn Mặt trời đang lặn xuống phía đường chân trời...

Kiyoshi lặng người nhìn theo cô...

“Cầu mong phút giây này đừng là mơ...”

- Kiyoshi biến thái! Anh làm gì mà đứng đực ra đấy vậy! Mau lại đây đi! Nước biển trong lắm! - Akina la to để Kiyoshi nghe thấy, rồi cười híp mắt đá chân cho nước biển văng tung toé.

- Không được gọi anh là Biến thái!

Kiyoshi chạy đến định tóm Akina lại nhưng cô đã nhanh chóng chạy đi...

- Em thích đấy! Anh làm gì được em?

- Là em thách ấy nhé, nhóc!

- Không được gọi em là nhóc!

- Không được gọi anh là biến thái!

...

Đôi vợ chồng trẻ rượt đuổi nhau trên những con sóng lăn tăn đánh vào bờ. Những hạt nước biển bắn lên không trung, lung linh như những vì sao rồi nhanh chóng rơi tùm xuống biển. Mặt nước biển phản chiếu ánh sáng lấp lánh màu cam pha hồng của buổi chiều tà yên bình...

Thế giới như trở nên tươi đẹp và yên bình hơn...

- A! Bắt được em rồi! Chuẩn bị chịu phạt đi nhóc! - Kiyoshi ôm lấy Akina, nhắc bổng cô lên.

- A... Bỏ em xuống bỏ em xuống!! - Akina vùng vẫy.

- Anou... Cô chủ cậu chủ...

...

Giật mình, Kiyoshi vội đặt Akina xuống mặt đất rồi ngay lập tức làm mặt lạnh khiến Akina mắc cười quá thể...

- Cô chủ, cậu chủ, hai người phải nhanh chóng chuẩn bị cho tiệc cưới của hai người vào lúc 7 giờ đi ạ. - Gin, cô hầu gái của Akina, sở hữu mái tóc màu xám bạc nói, lẩn chút xấu hổ vì đã phá ngang cuộc vui của cặp đôi kia.

- Ừm... Tôi biết rồi, cảm ơn Gin. - Akina mỉm cười, rồi quay sang Kiyoshi. - Đi thôi anh.

Bị phá đám, Kiyoshi bực mình, chỉ âm ừ rồi theo Akina trở về biệt thự...

Tiệc cưới diễn ra rất là khổ sở đối với cặp đôi này. Khách dự tiệc toàn là người lớn tuổi với mấy công tử tiểu thư nhà giàu sống trong lồng kính. Hai người phải đi từng bàn và tiếp rượu, trong khi mùi thức ăn cứ xộc vào mũi như muốn tra tấn dạ dày.

Trong lúc Kiyoshi cứ bị mấy cô tiểu thư bu quanh, thì cũng Akina có lực hấp dẫn mạnh mẽ thu hút các chàng công tử đến làm quen...

- Chào em, em xinh nhỉ? Em tên là gì?

- Nghe nói em bị ép cưới tên kia đúng không?

- Không yêu thì cưới làm gì? Đi chơi với anh đi!

- Tụi anh sẽ cho em mọi thứ!...

Akina chẳng buồn liếc mắt đến, trong đầu cô chỉ có mỗi một từ: Phiền phức!

- Này, cô ấy là vợ của tôi nhá! - Sau khi vùng ra khỏi đám tiếu thư mê trai, Kiyoshi chạy đến, nắm tay Akina và kéo cô vào lòng mình, cố tình nhấn mạnh chữ “vợ” và chữ “của tôi” như để dần mặt mấy tên công tử hám gái kia...

Mắt hứng, mấy tên đó ném cái nhìn chán ghét về phía Kiyoshi rồi tản ra...

- Ahihihhi... Cảm ơn anh! - Akina cười rồi dựa trong lòng Kiyoshi, cảm nhận mùi hương hạnh nhân và nhịp tim, hơi ấm của anh bằng mọi giác quan của mình.

- Thôi được rồi được rồi! Nào, chúng ta cùng khiêu vũ nhé! - Kiyoshi lùi ra sau, khụy một chân xuống rồi chìa tay ra trước mặt, chờ đợi Akina đặt tay cô vào, trông cứ y như là hoàng tử bạch mã trong truyện cổ tích ấy...

- Rất hân hạnh. - Akina bắt chéo hai chân, nhún người xuống rồi đặt tay vào lòng bàn tay Kiyoshi...

Dàn nhạc bắt đầu chơi một điệu waltz nhẹ nhàng...

Hai người lại một lần nữa chìm đắm trong âm nhạc, như 1 năm trước đây...

Tiếng nhạc du dương là âm thanh duy nhất còn vang lên trong bữa tiệc...

Ai ai cũng theo dõi cả cô dâu và chú rể hôm nay phối hợp thật nhịp nhàng với ánh mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ...

~ Hihhihi... - Akina cười rạng rỡ trong khi đang được Kiyoshi bế thốc về phòng của hai người. Mặt cô ửng hồng, hẳn do không quen uống rượu nhiều mà lại bị ép uống...

- Em làm gì mà cười hoài thế Akina?... - Kiyoshi nhìn Akina, cười cười. - Thiệt là...

- Bởi vì em cảm thấy vô cùng... vô cùng là... hạnh phúc á! Hihihhihi...

- Thôi được rồi! Đi tắm đi! Người em ra mồ hôi rồi đó!

- Okie

~Kiyoshi đặt Akina xuống. Cô lon ton chạy vào phòng tắm. Anh nhìn theo, lắc lắc đầu. Kiểu này là say thật rồi!...

15 phút sau...

Kiyoshi đang bấm bấm điện thoại thì chợt nhớ ra điều gì đó. Anh mở vali, lấy bức thư hồi sáng anh đã viết và xé nát nó, quăng vào thùng rác. Giờ mình chẳng cần nó nữa...

- Anh mới vừa xé cái gì vậy Kiyoshi? - Giọng nói trong trẻo của Akina vang lên cùng lúc với cánh cửa phòng tắm bật mở.

- À... Không có gì!... À... - Kiyoshi quay lại, mặt mày hớn hở nhưng ngay lập tức bị tụt hết cảm xúc, khi thấy Akina mặc bộ đồ ngủ kín đáo với hình Rilakkuma dễ thương. - Akina! Em có biết đêm nay là đêm gì không hả?

- Đêm gì?... - Có vẻ đầu óc cô còn chưa tỉnh táo lắm.

- Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta đấy, A-k-i-n-a!

- O... A! Anh đi tắm đi! Em sạch sẽ rồi thì anh cũng phải sạch sẽ đó! Đi đi đi đi... - Akina đẩy Kiyoshi vào phòng tắm rồi đóng cửa lại. - Tắm vui vẻ nhé!

Trên môi Akina hiện lên một nụ cười tinh nghịch...

~“Cạch”

Kiyoshi đi ra với chiếc áo choàng tắm trắng tinh trên người, cầm khăn lau lau mái tóc ướt rồi bù.

Chợt...

Anh khựng lại khi thấy Akina trong chiếc áo sơ-mi trắng của anh, mà anh định mặc ngày mai, dài phủ chưa đến phân nửa của đùi cô. Lấp ló bên trong, tương phản với màu trắng là màu đen của bộ đồ lót hãng Kyon.

Cô đang nằm sấp đọc một quyển sách chăm chú, chân giơ lên thả xuống như khiêu khích, nhưng lại không buồn để ý đến Kiyoshi...

- Em thâm lắm, vợ à. Đó giờ em giả vờ ngây thơ với anh hử? Em có biết hậu quả của việc đó là gì không?
- Kiyoshi đưa tay tắt đèn. Căn phòng giờ chỉ còn đèn từ chiếc đèn ngủ và ánh trăng hắt vào ngoài cửa kính thông ra ban công...

Akina vẫn chăm chú đọc sách, nhờ vào ánh sáng của chiếc đèn bàn, không quan tâm đến Kiyoshi đang cười ranh mãnh...

- Akina! - Anh tiến tới giật phăng cuốn sách và quăng vào một góc phòng. - Em tính bơ anh đến chừng nào hả? Mai anh còn mặc áo này. Cởi ra mau!

- Không! - Akina dứt khoát trả lời, có vẻ bực mình vì sách của mình bị quăng đi không thương tiếc.

- Em muốn tự cởi hay muốn anh cởi giùm hả? - Kiyoshi cười nham hiểm, đưa tay lấn Akina qua về tư thế nằm ngửa. Chiếc áo dù rộng thùng thình nhưng vẫn có thể trông thấy đường cong mềm mại của Akina sau lớp vải mỏng thấm nước...

“Hơ hơ... Bình tĩnh... Bình tĩnh, Kiyoshi!...”

Như để phá bỏ kĩ năng kiềm chế mà Kiyoshi đã dày công luyện tập bấy lâu nay, Akina không trả lời, chỉ dùng tay rút nhẹ dây thắt lưng của chiếc áo choàng tẩm trên người Kiyoshi. Thân hình vạm vỡ với làn da rám nắng lộ ra trước mặt cô. Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cơ bụng rắn chắc của anh, thích thú như phát hiện một điều mới lạ...

- Tội em lớn lắm đấy Akina! - Kiyoshi nheo mắt nhìn cô, cười. - Tội quyến rũ chồng mình! Và em phải chịu phạt đấy!

- Làm gì có tội đ... Ừmmm...

Kiyoshi ngay lập tức cúi xuống, khoá đôi môi màu hồng cam quyến rũ kia lại. Đầu tiên là nụ hôn nhẹ, về sau càng sâu càng nồng nhiệt. Akina không những để cho lưỡi Kiyoshi tham lam đùa nghịch trong miệng mình, mà thậm chí còn hưởng ứng theo...

Tay Kiyoshi gấp gấp mở từng chiếc nút của cái áo sơ-mi trắng...

Chiếc áo bị giật phăng ra, quăng vào góc phòng chung với quyển sách...

Khó thở...

Kiyoshi rời đôi môi Akina một chút...

Hai người đều thở hổn hển, từng hơi thở nóng phả vào hai khuôn mặt đỏ bừng...

- Em... sẵn sàng rồi chứ?... - Kiyoshi vừa nhỏ nhẹ hỏi, vừa vuốt những cọng tóc chấn ngang mặt cô qua một bên.

- Vâng... Xin hãy nhẹ nhàng... nhé!... - Akina nghiêng đầu qua một bên, nói với anh bằng một giọng yếu đuối hiếm khi nghe thấy.

- Đừng lo... - Kiyoshi cười ranh mãnh. - Vậy thì anh xin tuyên bố. Từ đêm nay, em sẽ thuộc về anh mãi mãi...

Akina cười...

- Vâng...

Đèn ngủ cũng tắt nốt... Chỉ có ánh sáng bạc của trăng mới rọi sáng được căn phòng ám cúng đêm đó...

Sau bao nhiêu khó khăn, định mệnh lại dẫn lối cho hai người gặp lại nhau...

Con đường phía trước còn dài...

Nhưng cứ tận hưởng hiện tại trước cái đã...

Còn tương lai thì...

Điều gì đến thì cứ đến...

!!!!!!!!!!!!!!Happy Ending!!!!!!!!!!!!!!

Bonus part

Trong lúc Akina và Kiyoshi đang tận hưởng ở đảo Umi...

Tại Nam Sakura...

Trên đường phố khuya vắng tanh...

- Anh... anh Ryouji!

Ryouji dừng bước, chậm rãi quay lại nhìn người đang đuổi theo mình từ nãy đến giờ...

Cô gái với mái tóc màu hạt dẻ đã cắt ngắn ngang vai, Harumi thở dốc, đưa tay lau trán lấm tấm mồ hôi...

- Cô làm gì mà đuổi theo tôi hoài thế! - Ryouji nói, giọng lạnh tanh.

- Em... em có chuyện... muốn nói với... anh...

- Chuyện gì? Nói lẹ đi!

- Em... em... em... em đã có thai rồi! Là... con... con anh đấy!...

- Cô đùa giỡn với tôi đủ chưa?

- Không! Em nói thật! Làm ơn... hãy tin em...

- Có cái gì để chứng minh điều đó không?

- Anh Ryouji... Đây! Em đã thử rồi...

- Trời ơi là trời... - Ryouji nhìn cái que mang hai vạch, khuyu gối xuống mặt đường bê-tông, tay ôm mặt...

Harumi lặng lẽ quan sát Ryouji, miệng nở một nụ cười kín đáo...

“Cuối cùng rồi anh cũng là của tôi!”

Đó... là mở đầu cho những rắc rối...

—————END OF PART 1—————

Từ giờ au sẽ tạm thời nghĩ để lên ý tưởng và ổn định lịch học đã. Khoảng tháng 6 sẽ có phần 2, mọi người nhớ đón xem nhe~ (^O^)

~PART 2 - ING SOON

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-bi-an>